

ویژه نامه

اول ماه مه روز جهانی کارگر و روز معلم در ایران
یازدهم و دوازده اردیبهشت ۱۳۹۷ برابر با مه ۲۰۱۸

امیرجوهری نگرودی

haftegi.kargari@gmail.com

دو شنبه ۱۰ اردیبهشت ۱۳۹۷ برابر با ۳۰ آوریل ۲۰۱۸

با همه توان به استقبال اول ماه مه ، روز جهانی کارگر:

در روزهای اخیر فراخوان ها ، بیانیه ها و اطلاعیه و آفیش ها و عکس های از پیشینه مبارزه کارگری و طبقاتی سال های پیش در سطح شهرهای مختلف ، به اعتبار اول ماه مه از جای ایران و خارج از کشور ، چه به شکل جمعی یا مستقل به دستم رسیده ، بر آن شدم، برای داشتن یک آرشیو از این مجموعه که توازن نیرو و کشاکش اردوی کار و سرمایه درون کشور ما را در آستانه اول ماه مه یازدهم (۱۱) اردیبهشت (روز جهانی کارگر) و دوازدهم (۱۲) اردیبهشت (روز معلم) ۱۳۹۷ در ایران را نمایندگی می کنند را در این ویژه نامه ثبت نمایم .

در این میان، اعلامیه کانون نویسندگان ایران، بیانیه مشترک چهار تشکل مستقل شناخته شده (۱- سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، ۲- سندیکای کارگران شرکت کشت و صنعت نیشکر هفت تپه، ۳- گروه اتحاد بازنشستگان، ۴- کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری)، به مناسبت اول ماه مه، فراخوان "شورای هماهنگی تشکل های صنفی فرهنگیان ایران به مناسبت هفته معلم"، اعلامیه "گروه اتحاد بازنشستگان"، گروههایی از بازنشستگان فولاد، اتحاد بازنشستگان، فراخوان هایی برای کنش صنفی و اعتراضی در روز جهانی کارگر و هفته معلم و چندین اطلاعیه دیگر منتشر شده است. تلاش بر این است که تمامی در این مجموعه گرد آورم.

در شرایطی که دامنه جنبش مطالباتی لایه های گوناگون کارگران، روستائیان کشاورز، زنان در سطوح گوناگون اعم از (زنان قالی باف- زنان شالی زارها- زنان چایی چین- زنان بی سرپرست- زنان کارخانگی- پرستاران- معلمان حق التدریسی- زنان دست فروش و...)، معلمان و خاصه معلمان حق التدریسی، پرستاران، دانشجویان، بازنشستگان کشوری - لشکری - فرهنگی، مالباختگان، دستفروشان خیابان ها و مترو، معترضین ملی - عقیدتی، نژادی، دینی نظیر بهائیان و درویش، فعالان محیط زیست، دانشجویان، روزنامه نگاران و دگراندیشان، دگر باشان جنسی، فعالان جنبش دادخواهی و... تمامی آنانی که سیستم طبقاتی موجود جانشان را به لب رسانده و به خیابان ها کشانیده شده اند. مزد و حقوق بگیران بار دیگر رو به گسترش نهاده و با اعتصاب دو هفته ای در چندین شهر کردستان و اعتراضات کشاورزان شرق اصفهان، چهارمحال بختیاری، کرمان و برخی نقاط دیگر بر سر بحران آب جریان دارد. این اعتراضات همزمان شده با خبر محاکمه هشت (۸) تن از فعالین کارگری نیشکر هفت تپه به «جرم» حق خواهی و مطالبات پاسخ نگرفته خویش در شعبه ی سوم دادیاری دادسرای عمومی و انقلاب شوش که در کانال تلگرامی هفت تپه باز خورد داشت. به این قناعت نکردند و سراغ فعالان سنندج رفتند.

و احضار پنج (۵) نفر از فعالین کارگری شهر سمنان به شعبه یک دادگاه انقلاب در استان اول ماه مه 11 اردیبهشت به وقوع پیوست. شریف ساعدیناه، خالد حسینی، حبیب اله کریمی، مظفر صالح نیا و غالب حسینی و خواننده مراسم ناصر صالحی در آن شعبه ارسال شده بود، این فعالین در دادگاه حاضر شدند، اما جلسه رسیدگی به پرونده های نامبردگان تا ساعت 11 و 45 دقیقه برگزار نگردید.

ساعت 11 و 45 دقیقه قاضی به قرایت اتهام مندرج در پرونده ها، (اقدام علیه امنیت ملی از طریق دادن بیانیه و شعار علیه حکومت و به نفع گروهها)، پرداخت که فعالین کارگری همه موارد اتهامی وارده را رد کرده و اظهار داشتند که در تالار به مناسبت نوروز سال 96، جشن برگزار شده و آنها هم در آن مراسم شرکت داشته اند. نتیجه دادگاه فعالین هنوز اعلام نشده است.

بیگمان امنیتی کردن پرونده های فعالان اعتراضات صنفی مسالمت آمیز و بهره برداری از پرونده های زیر آب نمک خوابانده و پرونده سازی هایی که هر یک با تضمین و وثیقه های میلیونی همراه بود... همه و همه در تندبیچ های اعتصاب و مبارزه نظیر اعتراضاتی که هم اکنون برای روز جهانی کارگر امسال فراخوان داده شده، فراهم آمده است، اینها از روش های شناخته شده دستگاههای امنیتی و اطلاعاتی رژیم اسلامی است.

اما با توجه به نارضایتی عمیق و جنبش گسترده مطالباتی، دامنه تاثیرات رعب آفرینی با هدف بازدارندگی اش، کمتر تاثیری بر روحیه مقاوم و پیشرونده اردوی میلیونی کار از خود بجا می گذارد. بطوری که خبرها و گزارش ها نشان می دهد که فعالین و کنشگران مطالبات صنفی و طبقاتی امسال نیز قصد ندارند مرعوب آمران و عاملان اجرایی سرکوب شده و به هر طریق ممکن صدای اعتراض خود به استبداد و بی عدالتی حاکم بر جغرافیای را در فضای روز جهانی کارگر، فراتر از جناح های نظام و برنامه های تشریفاتی آنان، در دستور کار خود خواهند داشت و این مضمون را می توان با مراجعه به بیانیه ها، اطلاعیه ها، آفیش ها و همه تحرکات در سطح سایت ها، وبلاگ ها و شبکه های مجازی دریافت.

جا دارد اضافه کنم در یازده اردیبهشت، روز جهانی کارگر لازم می نماید؛ هر چه رساتر از حقوق بی پناه ترین بخش از «نیروی کار» طبقه ما، یعنی همه بخش های زنان جامعه ما همانطوری پیشتر یاد کردم: اعم از (زنان قالی باف- زنان شالی زارها- زنان چایی چین- زنان بی سرپرست- زنان کارخانگی- پرستاران- معلمان حق التدریسی- زنان دست فروش و...) و کودکان کار و خیابان حمایت کنیم و صدای مظلومیت همه آنان باشیم! رضا جعفری، مدیرکل بهزیستی کشور در حق کودکان گفته است: «9 هزار کودک کارشناسایی کرده ایم که یا اصلا مدرسه نرفته اند یا ترک تحصیل کرده اند و بسیاری از آنها دوشیفته کار میکنند» کار کودکان خیابانی در کارگاهها، در کوره پز خانه ها و به پای دارهای قالی بافی، و در چهار راههای اصلی خیابانها به انواع و اقسام کار سخت و بدون تامین زندگی، مشغولند، نظامی که بخشی از مالیه مدیریت شهری کلانشهرهایش بر استثمار کار کودکانی بنا شده که برده وارانه و چند شیفته کار کنند تا به مادران بدون سرپرست و به سفره خالی پدران خویش روزی برسانند! نظامی که درآمدهای میلیاردی را بنیادها و نهادهای حاکمیتی می خوردند، قاچاق را برادران قاچاقچی سپاه مدیریت می کنند، خودشان کالا با ارز دولتی بدون پرداختن تعرفه وارد می کنند. خودشان توزیع می کنند. خودشان می گیرند و دپو می کنند و بعد هم با بوق و کرنا و گذشتن تاریخ مصرف آتش میزنند. دولتی که عوارض و هزینه هایشان را با انبوهی از «تدبیر» و مقادیر متناهی از «امید» از جیب سوراخ بازنشسته تامین اجتماعی، مستمری بگیر، کارگر، راننده نفتکش و بارکش بیابانی و راننده تاکسی شهری، پرستار و معلم، صیاد و مرزنشین و کوله بر تامین می کنند و بساط دست فروشان را در برابر چشمان مردم به هوا می کنند و همه چیز را سلاخی می کنند. درآمدهای میلیاردی را بنیادها و نهادهای حاکمیتی می خوردند، قاچاق را برادران قاچاقچی سپاه می کنند.

در شرایطی به طرف اول ماه مه یازده اردیبهشت می رویم ؛ که امسال یکی از محوری ترین خواسته های بیانیه ها و اطلاعاتی درون کشور دفاع از حق داشتن و ایجاد سندیکاها و تشکلات مستقل و سراسری کارگران است. از نظر ما ؛ ضرورت توجه و تمرکز روی تلاش های معطوف به ایجاد تشکل های مستقل و سراسری صنف ها و بخش های گوناگون کارگران ؛ کاری که بدون آن کارگران و زحمتکشان نخواهند توانست اهرم کارآمدی برای مقابله با بهره کشی ها و زورگویی ها و بی حقی های موجود رژیم اسلامی و سرمایه داری حاکم باشند. اگر کارگران هر صنف بتوانند در سطح سراسری باهم مرتبط بشوند و خواست ها ، مسائل و نیازهای خود را متحدانه تنظیم بکنند و حول آنها تشکل مستقل خودشان را به وجود بیاورند ، رژیم و سرمایه داران با صف متحدی روبرو خواهند شد که نادیده گرفتن آن برای شان پرهزینه خواهد بود.

مسئله در این رویارویی اشکار اردوی کار و سرمایه ، هر صنف از اردوی کارگران و زحمتکشان علاوه بر سازمان یابی بر مبنای رسته خود ، بایستی از تلاش رسته های دیگر در جهت سازمان یابی سراسری حمایت کنند. جنبش سازمان یافته طبقه کارگر (در معنای وسیع خود) مسلماً بر روی ستون های سازمانیابی مستقل رسته های گوناگون می تواند پا بگیرد و دوام آورد ؛ اما با همکاری و مبارزه هم آهنگ همه رسته های خود است که می تواند در مقابل سرمایه و نهادهای اقتصادی و سیاسی آن بیايستد. این جنبش طبقاتی همان طور که به فدراسیون های رسته های مختلف نیاز دارد ، به کنفدراسیون متحد کننده کل طبقه نیز نیازمند است.

نقطه مرکزی بحث استقلال تشکل ها ، استقلال از سرمایه ، دولت حامی سرمایه ، کارفرما ، نهاد های شبه کارگری و امنیتی و تشکل های زرد ، و استقلال از احزاب و سازمان ها هم است و این بیش از هر چیزی به لحاظ عملی نیز اهمیت دارد.

اهمیت دارد که طبقه تنها بر پایگان خود جا سفت کند و جنبش طبقه علیه طبقه را به سامان برد . این بحث در ایران بیشتر از این زاویه اهمیت دارد ، که فعالان شناخته شده کارگری واقعا موجود ، همواره به بهانه های ارتباط با احزاب و سازمان ها ، حتی رادیو های این گروهها و نیروهای مخالف رژیم برای امر خبر رسانی هم شده، همواره در مظان سرکوب و اتهام رژیم و ضابطین قضایی اش هستند . از اینرو بدون هیچ ملاحظه ای باید ضرورت استقلال از احزاب و سازمان ها تاکید نمود.

با تاکید یاد آور می گردم : استقلال از احزاب و سازمان ها به معنای غیرسیاسی بودن و غیر سیاسی ماندن کارگران نیست و نباید باشد ، بلکه برای این است که اولاً کارگران صرفنظر از نظرات و ایدئولوژی های مختلف بتوانند اتحاد طبقاتی شان را سازمان بدهند ؛ ثانیاً تشکل های کارگری بتوانند پایه توده ای تری پیدا کنند و حتی کارگران غیر سیاسی را نیز به صفوف مبارزات اقتصادی و صنفی خود بکشانند ؛ ثالثاً (مخصوصاً در شرایط سرکوب خشن در ایران) از دم چک دستگاه های امنیتی و سرکوب رژیم تا حدی فاصله داشته باشد. از همین رو دفاع از این خواست مشخص تشکل های مستقل کارگران و زحمتکشان ، که اشراف دقیق تری بر مسائل و مشکلات صنف خودشان دارند و در میدان رویارویی های بی امان با رژیم قرار دارند ؛ بیش از هر موقع از اهمیت بسزایی برخوردار است .

در چنین شرایطی به جانب اول ماه مه می رویم ؛ که تمامیت اردوی کار ، همه و همه باید در کنار دشواری کار ، کارگران محتاج حقوق های عقب مانده ، پرستاران ، معلمان ، اخاذی «مالیاتی» از کولبران مرزنشین در کردستان و سیستان و بلوچستان ، دست گذاشتن بر ته لنجی همراه ملوان ، به خاک سیاه نشانیدن صیادان از طریق درآمدزایی از فروش حق صید دریا به کشتی های چینی و... نظایر اینها تبلور واقعی شعار «رونق کسب و کار» ، ادعایی دولت دلان تلکه بگیر و دزدان سرگردنه با هر دسته و جناح دشمن طبقاتی کارگران و زحمتکشان است که در برابر کارگران و زحمتکشان به صف شده اند و نمایشات بالماسکه ای ، به نام "هفته کارگر" به راه می اندازند که تماماً طی اطلاعیه ها و بیانیه های زیر توسط کارگران مستقل بر ملا شده اند!

در شرایطی به طرف اول ماه مه می رویم ؛ که اسماعیل عبدی چهره شناخته شده معلمان کشور ، در اعتصاب غذا به سر می برد و محمود بهشتی لنگرودی و وکیل جسور فعالان کنشگر اجتماعی عبدالفتاح سلطانی در زندانند . بار دیگر گلرخ ابراهیمی را که بعد از هشتاد روز اعتصاب غذا در برابر درخواست بیشماری به اعتصاب غذایی پایان داده بود و برای مداوا به بیمارستان برده شد . باز هم به جای آزادی و آمدنش به پهنه اول ماه مه در خیابان ، او را از بیمارستان روانه زندان قرچک نمودند.

امیر جواهری لنگرودی

haftegi.kargari@gmail.com

کارگر به روایت سید علی صالحی :

سنگ آخر

معطل چه مانده‌اید
کارگران چشم به راه نان و
واریز یارانه‌ها...
شما را به هر کسی که می‌پرستید
متحد شوید!
شما آیا
هرگز به کف دست‌های خود
خیره مانده‌اید:
هر تاول تازه
فقط هزار تومان بی‌بها؟!
شما آیا
هرگز ستمگران را
از نزدیک دیده‌اید،
آن‌ها با شما عهد اخوت بسته‌اند
روز رژه پرولتاریا
یک دست
دست شما را ببوسند
با دیگر دست
ته مانده جیب جهان را
یغما به شعبده!...

بله پدر

من هم خسته شدم پدر،

من هنوز هم

رو به هر ایستگاهی که برمی‌گردم

باز تو را می‌بینم:

تکیده، غمگین، ناامید

چشم به راه رؤیایی

که روز مزد سنگ و تابه و

تحملی طولانی‌ست

نگاهی به تاریخچه اول ماه مه در جهان :

تاریخچه اول ماه مه روز الوکزامبورگ.

ایده شادی‌بخش استفاده از جشن و تعطیلی بعنوان ابزاری برای به کرسی نشاندن خواست هشت ساعت کار در روز اولین بار در استرالیا متولد شد. در سال ۱۸۵۶ کارگران تصمیم گرفتند بعنوان سمبل هشت ساعت کار در روز، در یک روز معین کار را تعطیل کنند، دور هم جمع شوند و به جشن و شادی بپردازند. کارگران روز ۲۱ آوریل را بعنوان جشن هشت ساعت کار در روز تعیین کردند. در آغاز کارگران استرالیا این روز را فقط برای سال ۱۸۵۶ در نظر داشتند. اما این اولین جشن آنچنان تأثیر عمیقی بر روی توده‌های کارگر استرالیا داشت و آنچنان روحیه آن‌ها را برای حرکات جدیدتر بالا برد، که تصمیم گرفتند این روز را هر ساله جشن بگیرند.

براستی هم چه چیز بیش از توقف کار با تصمیم خود کارگران، می‌توانست روحیه و باور به نیروی خویش را این چنین در میان کارگران بالا ببرد؟ چه چیزی به این بردگان ابدی کارخانه‌ها و کارگاه‌ها، می‌توانست بیش از مارش ارتش کارگران، ارتش خویش جرات و جسارت بخشد؟ بدین ترتیب ایده جشن کارگری بسرعت پذیرفته شد. از استرالیا آغاز گردید و به سایر کشورها گسترش پیدا کرد تا اینکه سرانجام همه کارگران دنیا را در بر گرفت. ابتدا کارگران آمریکا تجربه کارگران استرالیا را دنبال کردند و در سال ۱۸۸۶ تصمیم گرفتند که اول ماه مه روز توقف سراسری کار باشد. در این روز ۲۰۰۰۰۰ کارگر کار را ترک کردند و بر خواست ۸ ساعت کار تاکید نمودند. سپس برای چند سال پلیس و پیگرد قانونی مانع تکرار تظاهرات کارگران آمریکا در چنین ابعادی شدند. با این وجود در سال ۱۸۸۸ کارگران تصمیم گرفتند که مراسم اول ماه مه را دوباره جشن بگیرند و تاریخ مراسم بعدی را اول ماه مه سال ۱۸۹۰ اعلام کردند. هم‌زمان جنبش کارگری در اروپا رشد و تحرک زیادی پیدا کرد. قدرتمندترین بیان و تجلی این جنبش در «کنگره بین الملل کارگران» در سال ۱۸۸۹ بود. این کنگره با شرکت ۴۰۰ نماینده تصمیم گرفت که هشت ساعت کار باید در صدر خواسته‌های کارگران قرار گیرد. پس از آن نماینده اتحادیه‌های فرانسه، لائوین از منطقه بوردو، با ارائه قطعنامه‌ای از کنگره خواست که توقف کار در روز اول ماه مه به این منظور در دستور کار همه کارگران جهان قرار گیرد. سپس نماینده کارگران آمریکا با تائید پیشنهاد رفیق کارگر خود از کنگره درخواست کرد که کارگران در اول ماه مه سال بعد یعنی ۱۸۹۰ دست به اعتصاب عمومی بزنند. بدین ترتیب کنگره انترناسیونال روی تاریخ جشن عمومی کارگران تصمیم گرفت. مانند ۳۰ سال قبل در استرالیا، کارگران اینبار هم تظاهراتی برای همان یک بار را مد نظر داشتند. کنگره انترناسیونال تصمیم گرفت که کارگران همه کشورها باهم برای خواست هشت ساعت کار در روز، در اول ماه مه سال ۱۸۹۰ تظاهرات کنند. هیچ‌کس از تکرار تعطیلی برای سال‌های دیگر سخنی نگفت. طبیعتاً کسی نمی‌توانست پیش‌بینی کند که این ایده به این راحتی می‌توانست موفقیت آمیز باشد و به سرعت توسط کل طبقه کارگر عملی شود. با این حال فقط کافی بود که کارگران روز اول ماه مه را برای یکبار جشن بگیرند تا همه متوجه شوند و احساس کنند که جشن روز اول ماه مه باید هر ساله و بطور همیشگی برگزار شود.

اول ماه مه به خواست هشت ساعت کار در روز فراخوان میداد. اما حتی بعد از اینکه کارگران به این خواست رسیدند، اول ماه مه پایان نیافت. مادام که مبارزه کارگران علیه بورژوازی و طبقه حاکمه ادامه دارد، مادام که کارگران به همه

خواست‌هایشان نرسیده‌اند، اول ماه مه روز بیان این خواست‌ها خواهد بود. و هنگامیکه روزهای بهتری سر رسد، هنگامیکه طبقه کارگر همه جهان رهایی خود را بدست آورد، آن زمان نیز بی‌تردید بشریت روز اول ماه مه را به افتخار مبارزات تلخ و مشقات زیادی که در گذشته متحمل شده جشن خواهد گرفت.

تاریخچه‌ی اول ماه مه | رزا لوکزامبورگ

رز لوکزامبورگ

@polieconomy

=====

گرامی باد اول ماه مه، روز جهانی کارگر:

در چهارم ماه مه سال ۱۸۸۶، و در چهارمین روز اعتصاب و تجمع کارگران آمریکایی در شهر شیکاگو، پلیس به روی آنان آتش گشود که شماری کشته، عده‌ای مجروح و بعداً چهارتن نیز اعدام شدند. کارگران اعتصابی خواستار تعدیل شرایط کار و کاهش ساعات روزانه کار از ده ساعت به ۸ ساعت بودند. قرار بود که اول ماه مه ۱۸۸۶ در آمریکا (ایالات متحده)، کاهش ساعات کار به هشت ساعت در روز، به اجرا درآید که چنین نشد و در نتیجه، کارگران در گوشه و کنار این کشور دست به تظاهرات زدند و در یک‌هزار و دویست کارخانه و کارگاه، اعتصاب صورت گرفت. شمار کارگران معترض شهر شیکاگو بیش از سایر شهرها و حدود ۹۰ هزار تن بود. در چهارمین روز تظاهرات شیکاگو، کارگران اعتصابی و هوادارانشان در «میدان بیده» Haymarket = جمع شده و از اینجا به حرکت درآمده بودند. سخنرانان آنان بر یک گاری بزرگ سوار بودند و شعار می‌دادند. پس از طی مسافتی، پلیس اطراف این گاری (چهارچرخه) را گرفت و خواست که تظاهرکنندگان متفرق شوند که ناگهان انفجاری صورت گرفت، یک مأمور پلیس کشته شد و چند کارگر و پلیس نیز مجروح شدند. این حادثه سبب شد که پلیس دست به تیراندازی به سوی جمعیت بزند و کشتار صورت گیرد. آمار کشته‌شدگان اعلام نشده‌است ولی اسامی انبوه مجروحان در دست است. پلیس با اعمال خشونت موفق شد جمعیت را پراکنده‌سازد. در پی این حادثه، هشت تن به عنوان مسبب دستگیر شدند که پنج نفر از آنان کارگر مهاجر آلمانی و یکی هم آلمانی تبعه آمریکا بود. دادگاه یکی از این دستگیرشدگان را به ۱۵ سال حبس محکوم کرد و بقیه محکوم به اعدام شدند که فرماندار ایالت مجازات دو تن از آنان را به حبس ابد تخفیف داد. یکی از محکومان به اعدام، پیش از اجرای حکم خودکشی کرد و چهار نفر دیگر به دار آویخته شدند. با رسیدن اخبار مربوط به این تظاهرات، کشتار و اعدام به سایر کشورها، در گوشه و کنار جهان مراسم یادبود برگزار و هر سال هم تکرار شد که به تدریج اول ماه مه، روز جهانی کارگر عنوان گرفت.

اولین مراسم روز جهانی کارگر در ایران

برگزاری اول ماه مه حدود سی سال پس از تصویب این روز به عنوان روز جهانی کارگر آغاز شد. اولین گردهمایی به مناسبت این روز را "شورای مرکزی فدراسیون سندیکای کارگری" در سال ۱۳۰۰ برگزار کرد. به رغم رشد محدود طبقه‌ی کارگر در ایران در آن سال‌ها، فدراسیون یادشده ۸ هزار کارگر و کارکنان اداری را که در ۱۶ سندیکا گرد آمده بودند، نمایندگی می‌کرد.

برگ های از تاریخ :

۱۱ اردیبهشت ۱۳۲۵ در کرمانشاه:

اول مه ۱۹۴۶، تظاهرات کارگران در کرمانشاه مورد حمله پلیس قرار گرفت. در این تظاهرات ۱۴ کارگر کشته و ۱۲۰ کارگر زخمی شدند. این کارگران اولین جانباختگان اول ماه مه در ایران بودند.

۱۱ اردیبهشت ۱۳۲۵ در آبادان:

کارگران نفت پس از ده‌ها سال سکوت، در اول ماه مه ۱۳۲۵ در آبادان دست به راهپیمایی زدند و روز جهانی خود را گرامی داشتند.

سخنرانی در آبادان، ۱۱ اردیبهشت ۱۳۵۸:

سخنرانی محمد علی ابرندی از بنیان‌گذاران و رهبران سندیکای کارگران پروژه ای آبادان و حومه در روز جهانی کارگر ۱۳۵۸

راه پیمایی در سنندج ۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۴:

راهپیمایی کارگران در اول ماه مه روز جهانی کارگر - ۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۴
اول ماه مه روز فریاد مشترک تمامی کارگران در سرتاسر جهان، علیه بیداد و بهره‌کشی سرمایه‌داری است.
به استقبال اول ماه مه در سنندج، ۸ اردیبهشت ۱۳۹۶ :

همایش پیاده روی در استقبال از اول ماه مه روز جهانی کارگر در شهر سنندج - میدان گاز - روز جمعه ۸ اردیبهشت
۱۳۹۶

گرامی بادروز جهانی کارگر، نماد همبستگی کارگران جهان

@khamahangy

گرامی داشت روز کارگر در اشنویه :

گرامی داشت روز جهانی کارگر در شهرستان اشنویه از سوی فعالین کارگری

فراخوان کارگران هفت تپه :

راهپیمایی روز جهانی کارگران ، ۱۱ اردیبهشت روز اعتراض کارگران
ابتکار عمل کارگران هپکو :

کارگران هپکو در اعتراض به مخدوش کردن روز جهانی کارگر بزرگ دولتی هفته کارگر را سر و ته کردند .

[#زنده باد روز جهانی کارگر](#)
[#11 اردیبهشت روز جهانی کارگر](#)

برگی دیگر از تاریخ برگزاری #اول ماه مه روز جهانی کارگر در سال های 1301 - 1309

به گزارش روزنامه «حقیقت» ارگان نیمه رسمی «شورای مرکزی کارگران ایران» در سال 1301، کارگران شهرهای شمالی ایران که تحت آموزش های سوسیال دموکراسی و فعالین سوسیالیستی قرار داشتند با تعطیل کارخانجات و کارگاه ها اولین مراسم اول ماه مه، روز جهانی کارگر را در همبستگی با سایر کارگران دنیا برگزار کردند. در این دوره کارگران با خواسته هایی مانند آزادی اعتصاب، آزادی اجتماعات، 8 ساعت کار در روز، آزادی مطبوعات، ممنوعیت کار کودکان، افزایش دستمزد، تامین وسایل و امکانات بهداشتی در کارخانه ها، پرداخت منظم و بدون وقفه دستمزد و حق تشکل و...، پا به عرصه مبارزه طبقاتی گذاشتند.

در سال 1306، مامورین شهربانی به چاپخانه ها یورش بردند و اطلاعیه های اول ماه مه را ضبط نمودند. همچنین در همین سال، به مناسبت برگزاری اول ماه مه، از جمله باقر نوایی، محمد پروانه، مهدی کیمرام، حسن بهرام قلی، سلمان قالب ترابی، حسین سیاسی، علی آقای کاوه، علی اصغر کاوه، زرونی، اوهان ماطاومن، توسط مامورین امنیتی دستگیر شدند.

اول ماه مه 1307، تعدادی از کارگران چاپخانه، نساجی، خبازها و راننده ها، در باغی نزدیک دولت آباد، روز جهانی خود را جشن گرفتند. این جشن به دور از چشم مامورین دولتی برگزار شد. پس از پایان مراسم مامورین متوجه شدند و عده ای را دستگیر کردند.

در سال 1308، اعتصاب گسترده کارگران نفت به دعوت «اتحادیه مخفی کارگران نفت» به رهبری یوسف افتخاری، رحیم همداد، رمضان کاوه، حسنعلی ثابتی، وفایی، علی امید، علییه کمپانی انگلیس و حکومت رضا شاه به مدت سه روز اعلام شد. در اثر حمله نظامی به این اعتصاب، 150 کارگر زخمی و 200 نفر دستگیر شد و 5 هزار کارگر نیز اخراج گردید .

اول ماه مه 1309، کارگران قالی بافی مشهد، روز جهانی خود را مخفیانه در «کوه سنگی» که در اطراف مشهد است، جشن گرفتند.

شرکت زنان زحمتکش در تظاهرات اول ماه مه

اول ماه مه ۱۳۳۲

نمایندگان زنان کارگر خوزستان در این تظاهرات نطق جالبی ایران نموده و طی آن به نمایندگی از طرف زنان مزد مساوی با مردان و داشتن تامین اجتماعی را خواستار شده بودند در اصفهان نیز حضور زنان جالب بوده است. در نهبوند، دامغان، ساری نیز زنان شرکت فعال در تظاهرات اول ماه مه داشته اند. (۱ خرداد ۳۲ دید آزادی، مدافع حقوق زحمتکشان ایران ش ۱۴۷ سال سوم)

در میان کارگران بیکار - تعدادی کارگزین دیده می‌شود

نامه‌ی سرگشاده‌ی کارگران بیکار به آیت‌الله طالقانی و نخست وزیر

مناصفانه کوچک ترین نتیجه‌ای نگرفتیم آیا با حسیر میشود گرسنگی را از بین برد ؟
در نامه سرگشاده به نخست وزیر کارگران از موهبی بازگران پرسیده‌اند مسئول خطرات تهدید کننده زندگی آینده کارگران چه کسی خواهد بود ؟ و بر پایان خواستار رسیدگی بیسه وضع خود تا روز یکشنبه شده‌اند.

کارگران در پایان این گردهمایی اعلام کردند : « همان طور که در نامه سرگشاده به آیت‌الله طالقانی اشاره کرده‌ایم تا روز یکشنبه چنانچه به خواسته های ما رسیدگی نشود ساعت ۶ صبح روز یکشنبه از محل خانه کارگران بطرف منزل آیت‌الله طالقانی به اتفاق زن و بچه‌هایمان راهپیمایی خواهیم کرد . آنگاه از

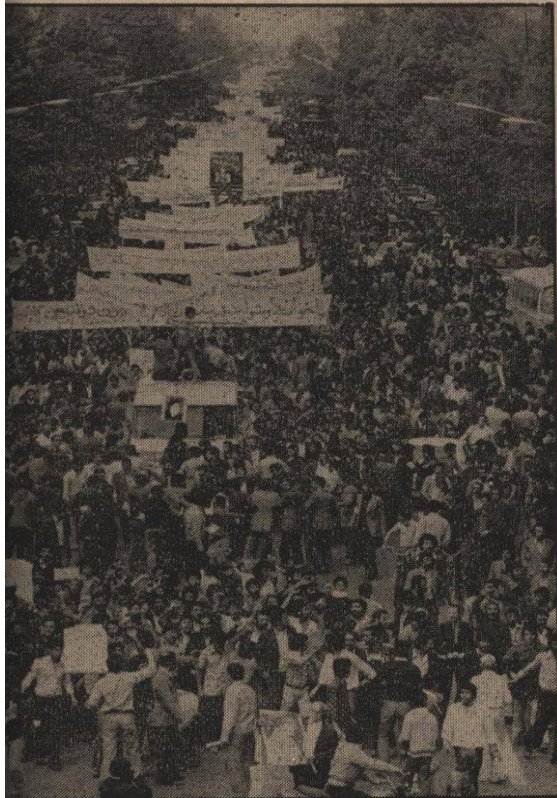
در گردهمایی که روز گذشته باحضور بیش از دو هزار نفر در خانه کارگر برگزار شد کارگران بیکار توافق کردند که دو نامه سرگشاده برای آیت‌الله طالقانی و نخست وزیر بفرستند.

این نامه ها که فکر تهیه آن بدین نتیجه نگرفتند کارگران از وزارت کار پیش آمده پسود در این اجتماع خوانده شد و کارگران به اتفاق متن آنرا تأیید کردند .

در این دو نامه سرگشاده ضمن اشاره به قیام مردم ایران به رهبری امام خمینی و فعالیت های گذشته کارگران بیکار آمده است : « ما کارگران بیکار شده که اکثراً متاهل هستیم مجبور شدیم حتی کلیم زیر پای خود را بفروشیم تا بتوانیم بچه هایمان را در مدرسه ها ثبت نام کنیم .

تجمع کارگران بیکار بهار ۱۳۵۸

راهپیمایان خانه کارگر خواستار ملی شدن سرمایه‌های خارجی شدند

صحنه‌ای از راهپیمایی کارگران از خانه کارگر

محیطهای کارگری
 ی - برسمت شناختن سندیکاها ، شوراها
 و اتحادیههای واقعی کارگری و انحلال رسمی
 سندیکاهای طاغوتی .
 ل - اداره سالتها و تاسیسات کارگری
 بدست خود کارگران .

ما همبستگی خود را با تمام
 زحمتکشان جهان اعلام میکنیم
 درود بر کارگران شهید
 درود بر همه شهدای راه آزادی
 شورای هماهنگی برگزار
 (خانه کارگر) ۱۱

استعداد دادرهای انقلاب زاهدان و ساری از ه

بشرح زیر است :
 عبدالرضا دهکاهی رهبر عملیات
 بخش ضد جاسوسی ساواک مازندران
 قدمتی قهروری کارمند بخش
 ضد جاسوسی ساری ، علی اعظم
 علی محمدی رهبر عملیات بخش یک
 (امور مذهبی)

کمپ فرح و هتل اشرف در شیراز ضبط شد

● شیراز - کمپ فرح پهلوی و
 هتل تیمساز اشرف در کنار دریاچه
 سد داریوش کبیر توسط پاسداران
 انقلاب شیراز کشف گردید . در این
 ساختمان در دست
 کلیه اموال آن
 وسایل آن توسط
 مصادره شد که

کارگر تا خیابان فردوسی راهپیمایی کردند
 وتوسط شورای هماهنگی برگزاری جشن اول
 ماه مه تهیه شده بدین شرح است :

شورای هماهنگی برگزاری اول ماه مه گرمترین
 درودهای خود را در بهار آزادی بنیاستروز
 جهانی کارگر بهتمام کارگران و زحمتکشان
 تقدیم میدارد .

در دوران طاغوت دیکتاتوری شاه جلا و
 عوامل فاسدش با ساختن سندیکاهای قلابی و
 سازمانهای فرمایشی بهاصطلاح کارگری سعی
 در تفرقهافکنی نمود ومانع شکل واقعی و
 مبارزه یکپارچه طبقه کارگر ایران شد ولی
 این دیکتاتوری خونخوار بهمت ملت مبارز
 وقهرمان ایران ومبارزات سرخساخته آیتالله
 خمینی از میان برداشته

خواستهای ذیل را با قاطعیت تمام خواستاریم:
 ۱- هرچه زودتر کارخانهها ، بانکها ،
 موسسات بیمه ، شرکتها ، معدن ، وزمینهای
 سرمایهداران خارجی و شرکای داخلی آنها
 ملی گردد .

۲- کلیه قراردادهای نابرابر سیاسی و
 اقتصادی ونظامی اسارتبار با کشورهای
 امپریالیستی بخصوص قراردادهای نفتی باید
 لغو گردد .

۳- اخراج کلیه کارشناسان کشورهای
 امپریالیستی و جایگزینی متخصصین ایرانی را
 خواستاریم .

۴- صنعتی کردن کشور از طریق ایجاد
 وتوسعه صنایع مادر باید عملی گردد .

۵- ضمن محکوم کردن هرنوع تجزیهطلبی،
 از حقوق ملی خلقهای ایران حمایت کرده و
 تضمین این حقوق را در قانون اساسی آینده
 خواستاریم .

۶- زمینهای مالکان و سرمایهداران
 بزرگ وابستهبهدربار مصادره وباید بهشوراهای
 دهقانی سپرده شود .

۷- ما ضمن پشتیبانی از مبارزات ضد
 امپریالیستی آیتالله خمینی و آیتالله طالقانی
 ازطرح انقلابی شوراهای ایالتی و ولایتی
 حمایت کرده ، خواستار شرکت فعال تمام
 طبقات واقشار دراین شوراها میباشیم .

۸- طبقه کارگر در انقلاب نقش اساسی
 وتعمینکننده داشته است لذا مجلس موسسان
 از نمایندگان کلیه طبقات واقشار بخصوص
 طبقه کارگر باید تشکیل شود .

۹- قانون اساسی جدید باید مدافع منافع
 زحمتکشان باشد .

۱۰- قوانین کار ضدکارگری فعلی لغو
 گردد وقانون کار جدید باشرکت نمایندگان
 واقعی کارگران شامل موارد ذیل بایدتهیهشود:
 الف - حق کار مطابق تخصص وتأمینمعاش
 زندگی در دوران بیکاری یا ایجاد صنوبر
 بیمه بیکاری .

ب - قانونی بودن حق اعتصاب واجتماعات
 کارگری و عدم دخالت نیروهای نظامی و
 پلیسی درامور کارگری .

ج - ۴ ساعت کار در هفته .
 د - تعیین حداقل حقوق برابر با مخارج
 زندگی و افزایش آن متناسب با ازدیاد
 سرسامآور قیمتتها .

ه - تأمین مسکن ، بیمه ، بهداشترایگان
 ومصونیت در مقابل خطرات و بیماریهای ناشی
 از کار .

و - حقوق مساوی دربرابر کار مساوی
 برای زنان ومردان .
 ز - برابری مرخصی سالیانه کارگران با
 کارمندان .

ح - تعیین بازتستگی متناسب با سختی
 کار وحقوقه بازنشستگی ، باافزایش قیمتتها .

گروههایی از کارگران و راهپیمایی که
 از اولین ساعات صبح روز گذشته در مقابل
 خانه کارگر اجتماع کرده بودند در ساعت
 ۹ شروع بهراهپیمایی کردند واز مسیرخیابان
 جمهوری (شاه سابق) وارد فردوسی شده
 ودر ساعت ۱۲:۳۰ دقیقه نزدیک میدان سپه
 پاساز خواندن قطعهنامه راهپیمایی خود را
 خاتمه دادند .

در مسیر راهپیمایی عدهای یادادن شعارهای
 مذهبی بهآنان نزدیک شدند وچندبار درگیری-
 های مختصری روی داد که سپس بهارامش
 منجر شد . قبال اعلام شده بودکه شورای
 هماهنگی برگزاری جشن اول ماه مه متشکل
 از سندیکاهای کارگری ، کانون هماهنگی
 سندیکاهای کارگران ایران متشکل از چند
 سندیکای کارگری ، سندیکای مشترک صنعت
 نفت، هیات موسس کارگران بیکار واخراجی،
 کانون مستقل معلمان ، سازمان چریکهای
 فدایی خلق ایران ، انجمن دانشآموزان
 پیشکام ، دانشجویان پیشکام ، جههدهوگمراژیک
 ملی ایران ، جمعیت زنان مبارز ، انجمن
 رهایی زن، اتحاد ملی زنان ، اتحادیه انقلابی
 زنان مبارز و چندین گروه و سازمان دیگر
 راهپیمایی خود را ازخانه کارگر شروع
 خواهند کرد . این سازمانها ازکلیه کارگران
 ونیروهای متروقی برای شرکت دراین راهپیمایی
 دعوت کرده بودند. شورای هماهنگی برگزار
 کننده این مراسم قبال اعلام کرده بود که
 به هیچ حزب و دستمای بستگی ندارد وکاملا
 مستقل است .

راهپیمایان ازخیابان ابوریحان واردخیابان
 جمهوری (شاه سابق) شدند واز چهار راه
 استانبول بطرف میدان سپه براه خود ادامه
 دادند . آنها بانظم حرکت میکردند وپیشت
 شمارهایشان پیرامون اتحاد وهمبستگی کارگران
 بود . کسانی که در حاشیه خیابان جمهوری
 حرکت میکردند باصدای بلندصوت میفرستادند.
 در نزدیکی چهارراه استانبول گروهی چند
 یلاکاردهم بالا بردند و با شعار « مرگ بر
 کمونیست » راه آنان را سد کردند و روی
 زمین نشستند . راهپیمایان نیز باجهاز روی
 زمین نشستند . سرانجام چند پاسدار مسلح
 وساطع کردند وگروه معترض را ازراهپیمایان
 دور کردند . ولی هنگامی که راهپیمایان
 خانه کارگر وارد خیابان فردوسی شدند و
 بطرف میدان سپه حرکت کردند ، این گروه
 دوباره خود را باطنای صف رساندند و در
 نتیجه بی نظمیهایی در صفوف پیدا شد .
 سرانجام راهپیمایان در انتهای خیابان فردوسی
 روی زمین نشستند ودر ساعت ۱۲:۳۰ دقیقه
 قطعهنامه راهپیمایی خوانده شد . تمدادی از
 شعارهای راهپیمایان خانه کارگر بهاین شرح
 است :

۱- اتحاد ، اتحاد ، زحمتکشان اتحاد
 ۲- نباید کارگر اخراج گردد ، حقوق
 کارگر پرمراحت گردد
 ۳- کارگران ایران ، ستون انقلابند
 ۴- صنایع وابسته ملی بایدگردد
 ۵- جنگیدیم ، خون دادیم ، چرا هنوز
 بیکاریم ؟

۶- یک زندگی بهتر ، اینست شعار کارگر
 ۷- امپریالیسم خونخوار نابود بایدگردد
 ۸- تا سرمایهدار وابسته کثرت نشود ، این
 وطن نشود
 ۹- اتحاد ، اتحاد ، اتحاد ، ای ملت ما
 یاهم متحد میشویم تا برکتیم ریشه استعمار ،
 درود درود درود
 ۱۰- کارگر ، بزرگ ، رنجبر ، ای کارگر ،
 یاهم متحد میشویم ، تا برکتیم ریشه استعمار

۱۱- اتحاد ، اتحاد ، اتحاد ، ای ملت ما
 یاهم متحد میشویم ، تا برکتیم ریشه استعمار

۱۲- اتحاد ، اتحاد ، اتحاد ، ای ملت ما
 یاهم متحد میشویم ، تا برکتیم ریشه استعمار

۱۳- اتحاد ، اتحاد ، اتحاد ، ای ملت ما
 یاهم متحد میشویم ، تا برکتیم ریشه استعمار

۱۴- اتحاد ، اتحاد ، اتحاد ، ای ملت ما
 یاهم متحد میشویم ، تا برکتیم ریشه استعمار

۱۵- اتحاد ، اتحاد ، اتحاد ، ای ملت ما
 یاهم متحد میشویم ، تا برکتیم ریشه استعمار

۱۶- اتحاد ، اتحاد ، اتحاد ، ای ملت ما
 یاهم متحد میشویم ، تا برکتیم ریشه استعمار

۱۷- اتحاد ، اتحاد ، اتحاد ، ای ملت ما
 یاهم متحد میشویم ، تا برکتیم ریشه استعمار

۱۸- اتحاد ، اتحاد ، اتحاد ، ای ملت ما
 یاهم متحد میشویم ، تا برکتیم ریشه استعمار

۱۹- اتحاد ، اتحاد ، اتحاد ، ای ملت ما
 یاهم متحد میشویم ، تا برکتیم ریشه استعمار

گوشه هایی از تاریخ جنبش کارگری در ایران:

فرازهایی از جنبش کارگری ایران

اولین مراسم روز جهانی کارگر، توسط اتحادیه کارگران چاپخانه ها در ۱۱ اردیبهشت سال ۱۳۰۱ سازماندهی شده بود. طبق اعلامیه منتشره در نشریه «حقیقت» که بسیاری آن را ارگان «شورای مرکزی اتحادیه های کارگران ایران» می دانند، به تاریخ یازده اردیبهشت چنین آمده است:

« اتحادیه کارگران مطابع به سمع عموم کارگران می رساند، به موجب تصمیمی که به اکثریت آرا اتخاذ شده است، اول ماه مه، امروز ۱۱ ثور، به مناسبت عید کارگران با عموم کارگران عالم هم آواز و کارگران مطابع تعطیل نموده اند.»

در این روز کارگران در مسجد سپهسالار مراسمی را برگزار نمودند. در این مراسم « کاوه » پیرامون اول ماه مه و نیاز کارگران به تشکیلات سخنرانی کرد و حسین سیاسی نیز در سخنرانی خود درباره اوضاع زندگی و معیشت دشوار کارگران و همچنین به بی خاصیت بودن قانون اساسی مشروطه در زندگی زحمتکشانش اشاره می کند. همزمان در مسجد شاه از سوی ارازل و اوباش مخالف روزنامه حقیقت و اتحادیه های کارگری، به سرکردگی محمد علی جزایری شوشتری که از مرتجعین معروف بازار در آن دوره بود، نیز تجمعی صورت می گیرد. در این مراسم که کارگرانی نیز در جهت مقابله با مرتجعین بازار در آن شرکت کرده بودند، از سخنرانی نمایندگان کارگران جلوگیری به عمل آمده و کارگران نیز با هو کردن مداوم، مانع از سخنرانی مرتجعین میگردند.

در پایان این مراسم با بالا گرفتن تنشها میان حاضران در مراسم، درگیری ایجاد میشود و بنا به نوشته «حقیقت» «سید محمدعلی جزایری و پسر حاجی محمد تقی سفارتی(بنکدار) معروف الحال به سزای بی احترامی که به کارگران نموده اند، رسیده از طرف جمعیت کتک می خورند» در همین سال یعنی اولین سال برگزاری جشن اول ماه مه از طرف کارگران و فعالین تشکلهای آن روزگار کارگران، نمایشی هم در سالن گراند هتل اجرا میشود. نمایشی که توسط کارگران انتخاب و تمرین شده بود از سوی مقامات حکومتی غیر قابل اجرا تشخیص داده میشود، اما دست اندرکاران نمایش بلافاصله نمایش دیگری را تهیه و اجرا می کنند.

روایت نشریه حقیقت از این نمایش و پایان آن نیز جالب است: «... در بین نمایش استاد حسن سیاسی از طرف کارگران تبریک عید به حاضران گفته، بعد اسماعیل حروف چین نطق مختصری از طرف اتفاق جوانان ایراد نموده، تبریک عید اظهار کرد و نطق با غریو و فریادهای مرده باد اشراف پوسیده، نیست و نابود باد ظلم، زنده باد مساوات خاتمه پذیرفت»

(شماره ۷۱ حقیقت ۱۳ اردیبهشت ۱۳۰۱)
برگرفته از کانال تلگرامی

کانون مدافعان حقوق کارگر:

[@kanoonmodafean](https://www.kanoonmodafean.com)

=====

فرازهایی از جنبش کارگری:

اول ماه 1308 تظاهرات بسیار بزرگی در آبادان صورت گرفت. هزاران کارگر نفت در آن فعالانه شرکت کردند و بر ضد شرکت امپریالیستی نفت ایران و انگلس اعلام اعتصاب کردند. خواسته های کارگران در این اعتصاب به یاد ماندنی که در اسناد انگلیسیها هم موجود است به قرار زیر بود:

• قبول نمایندگانی کارگران در اداره ی کار و هیئت بهداشتی

• افزایش دستمزد به 45 ریال

• پرداخت دستمزد به هنگام بیماری

• تأمین مسکن از جانب شرکت

• روز کار شش ساعته (در مناطق گرمسیر)

• جلوگیری از خرابی خانه های کارگران

• همطرازی کارگران ماهر ایرانی با هندی ها

• مقامات ایرانی مرجع رسیدگی شکایات باشند

• کارمندان دفتری ایرانی همپراز هندی ها باشند اختلافات بین ایرانیان و اروپائیان و نیز شرکت نفت در دادگاه های

ایرانی مورد رسیدگی قرار گیرند

حقوق بازنشستگی پرداخت شود و در صورت فوت به فرزندان کارگران تعلق گیرد

این اعتصاب طولانی شد و شرکت نفت حاضر به بر آوردن خواسته های کارگران نشد و با حمله پلیسی به اعتصاب

کنندگان و بازداشت صدها کارگر و به ویژه سازمان دهندگان اعتصاب، اعتصاب را سر کوب کرد.

کانون مدافعان حقوق کارگر:

[@kanoonmodafean](https://www.kanoonmodafean.com)

====

پیروزی درخشان کارگران اعتصابی کارخانه اعمتادیه و خلیج در بوشهر #سال 1325

در دو کارخانه اعمتادیه و خلیج بوشهر قریب 1000 کارگر با وضع طاقت فرسایی کار میکردند و از همه مزایای

زندگی محروم بودند. اکثریت کارگران به خصوص زنان و کودکان و حتا جوانان 18 تا 20ساله حداکثر ۶۱ ریال مزد می گیرند. در حالی که با این مزد در بوشهر حتا نان خالی هم فراهم نمی شود. از اوایل فروردین کارگران تصمیم داشتند برای به دست آوردن حقوق خود مبارزه کنند و در شنبه هفتم اردیبهشت رئیس حسابداری کارخانه اعتمادیه کارگری را که حق قانونی خود را مطالبه می کرد مضروب کرد به محض این که این خبر به گوش کارگران رسید اعتاب کردند و خواسته های خود را به این شرح اعلام کردند :

۳۸درصد اضافه دستمزد. پرداخت عیدی به کارگران. به کارگماردن ۶۶ نفر کارگر اخراجی به رسمیت شناختن اتحادیه کارگران/ پرداخت حقوق ایام اعتصاب و کوتاه کردن دست ژاندارم از کارخانه . همه کارگران از جمله زنان و دختران نیز درکارخانه متحن شدند. کارگران از بین خود ۸۱ نفر را انتخاب کردند تا به نمایندگی در تلگرافخانه متحصن شوند. کارگران خلیج به پشتیبانی از آنان اعتصاب کردند. پلیس و نظامیان کوشیدند با سرنیزه کارگران را بترسانند. کارفرمای اعتمادیه به نماینده ی خود پیغام داد : بزنیید بکشید. کارگران را به مسلسل ببندید. اعتصاب ادامه یافت و کارگران اعتصابی بخصوص زنان و دختران چنان مقاومتی ازخود نشان دادند که نظامیان و ژاندارم ها و پلیس و جاسوسان آگاهی و رکن دو را وادار به عقب نشینی کردند. مردم از اعتصابیون حمایت کردند. در آخرین روز اعتاب تمام پیشه وران و کسبه بهمین که کارخانه اعتمادیه در آن واقع است و 12کیلومتر با شهر فاصله دارد تعطیل عمومی اعلام کردند و به وسیله کامیون با شعار پشتیبانی از کارگران اعتابی به شهر رفتند. ابتدا به فرمانداری بعد به تلگرافخانه و بعد از روزها اعتصاب روز 16 اردیبهشت کارفرما با کلیه خواستهای کارگران از جمله پرداخت حقوق ایام اعتصاب را پذیرفتند

از سالنامه زنان

@Zane_karegar

====

کمیته ی پیگیری ایجاد تشکل های کارگری:

فرازهایی از جنبش کارگری ایران

روز اول ماه مه سال 1343 نمایندگان کارگران 51 کارگاه تهران به مناسبت جشن اول ماه مه جلسه مشترکی تشکیل دادند .
گرچه جلسه تحت نظارت وزارت کار و با شرکت عده زیادی از گماشتگان وزارت کار در سندیکاهای دولتی بود اما خواسته های اصلی کارگران قطعنامه 12 ماده ای آن درج شد .
این خواست ها عبارت بود:
از اجرای کامل قوانین کار و بیمه های اجتماعی در تمام واحدهای کارگری اعم از صنعتی و صنفی به طور تساوی، لغو فوری ماده 8 قانون کار و شمول مقررات قانون مذکور در باره کارگران کشاورزی، جلوگیری از اخراج های فردی و دسته جمعی و تدوین آئین نامه خاص جهت تامین این هدف، تعیین فوری حداقل دستمزد بر اساس شاخص هزینه زندگی، به رسمیت شناختن حق اعتصاب، تقویت و حمایت صنایع داخلی از راه کنترل صحیح دولتی، تامین مسکن و بیمه بیکاری جهت کارگران ایران و تجدید نظر در مالیات های غیر مستقیم و برقراری مالیات تصاعدی به درآمدهای مستقیم.

از کانال کانون کارگر

@komite_p

====

کمیته ی پیگیری ایجاد تشکل های کارگری:

خاطره ای از محمود صالحی

روز 1380/1/29 یعنی 12 روز مانده به اول ماه مه از زندان آزاد شدم. انجمن صنفی کارگران خباز میزبان برگزاری مراسم روز جهانی کارگر بود. انجمن در فهرست برنامه ها اسم بنده را بعنوان سخنران نوشته بود. مسئولان اداره اطلاعات با سخنرانی من مخالفت می کنند و... اما کارگران گفته بودند یا باید محمود سخنران باشد یا ما مراسم را تحریم خواهیم کرد. مناقشه بالا می گیرد و فرماندار وقت من را به فرمانداری دعوت کرد تا در مورد اول مه صحبت کنیم. به فرمانداری مراجعه کردم و بعد از یک ساعت یا بیشتر گفتگو با فرماندار؛ فرمانداری موافقت کرد که بنده بعنوان سخنران صحبت کنم. بعد از اینکه فرماندار با سخنرانی من موافقت کرد. جنگ میان فرمانداری و مسئولان اداره اطلاعات شهر به وجود آمد. مسئولان اداره اطلاعات با تمام قدرت سعی می کردند که من سخنرانی نکنم و فرماندار نیز مخالف اداره اطلاعات بود. روز موعود من وقتی وارد محل مراسم شدم. نیروهای وزارت اطلاعات مرا دستگیر کردند و از من درخواست نمودن که در آن مراسم صحبت نکنم. ولی من به صحبت های آنان گوش ندادم و بعد از یک ساعت مذاکره گفتند؛ شما می خواهید در آن مراسم چه مطلبی را بخوانید؛ ما باید آن را مشاهده کنیم؟ جواب من مطلب نمی نویسم و مقاله نمی خوانم بلکه سخنرانی خواهم کرد. مسئولان اطلاعات: پس ما یک مقاله تهیه کردیم و شما موظف هستید آن مقاله را در مراسم قرائت کنید. جواب: من چرا مقاله شما را قرائت کنم، مگر من سخنگوی شما هستم؟ مسئولان اطلاعات: یعنی چه که مقاله ما را قرائت نمی کنید؛ ما به شما دستور می دهیم که باید مقاله ما را قرائت کنید. جواب: خوب نمی خوانم؛ من که نیروی شما نیستم. وقتی مسئولان امنیتی از قانع کردن من ناامید شدند گفتند؛ پس شما بازداشت هستی و ماشینی که من داخل آن بودم حرکت کرد. کارگران وقتی مشاهده کردند که نیروهای اطلاعات مرا بازداشت کردند جلو ماشین را گرفتند و اجازه نمی دادند تا ماشین حرکت کند. اما من از کارگران درخواست کردم که از مقابل ماشین کنار بروند تا مراسم به هم نخورد. مسئولان اداره اطلاعات بعد از گشتی در داخل شهر به طرف جاده مریوان سقر حرکت کردند و بنده را به کوه بهنام دژ منتقل کردند. بعد از اینکه شرکت کنندگان در مراسم متوجه می شوند که نیروهای اطلاعات مرا بازداشت کردند. به دستگیری من اعتراض می کنند و تهدید می کنند؛ اگر محمود صالحی را آزاد نکنند در مقابل اداره اطلاعات تجمع خواهیم کرد. فرماندار که شخصا در مراسم حضور داشت با مسئولان اداره اطلاعات درگیر می شود و آنان را تهدید می نماید که در صورت آزاد نکردن محمود صالحی دستور می دهم که نیروی انتظامی شهر را ترک کند و مسئولان اطلاعات باید جوابگوی مردم معترض باشند. مسئولان اداره اطلاعات ناچاراً برای جلوگیری از اعتراضات مردم و شرکت کنندگان در مراسم سالن کاوه بنده را به شهر آوردند و تا مقابل درب ورودی سالن آزاد کردند. این گوشه ای از خاطره آن روز بود. به همین مناسبت دست همه کارگرانی را می فشارم که در برگزاری آن مراسم ها نقش داشتند. در واقع اگر فداکاری همه این عزیزان نبود هیچ وقت این مراسم ها برگزار نمی شد. درود به همه شما عزیزان.

#محمود صالحی

@komite_p

سیمناری پیرامون: امنیت و رفاه اجتماعی در دانشگاه علوم اجتماعی دانشگاه تهران:

گروه علمی تخصصی صلح انجمن جامعه شناسی ایران
با مشارکت انجمن علمی برنامه ریزی اجتماعی دانشگاه علوم اجتماعی دانشگاه تهران به مناسبت روز کارگر برگزار می کند:

"امنیت و رفاه اجتماعی"

سخنرانان

دکتر بهزاد جعفری
عضو هیئت مدیره دانشگاه حقوق و علوم سیاسی دانشگاه علامه طباطبائی

دکتر محمد مالجو
انصافدان

دکتر پرویز سعادت
پژوهشگر اقتصادی

حسن اکبری
فعال کارگری، نویسنده و پژوهشگر

ورود برای علاقه مندان آزاد است
مکان: بزرگراه جلال آل احمد، پل گشاد، دانشگاه علوم اجتماعی دانشگاه تهران، تالار شریعتی
زمان: دوشنبه ۱۰ اردیبهشتماه ۱۳۹۷ ساعت: ۱۰:۳۰ الی ۱۲:۰۰

انجمن جامعه شناسی ایران به مناسبت روز جهانی کارگر برگزار می کند: امنیت و رفاه اجتماعی

بیانیه ی کانون نویسندگان ایران: فرخنده باد اول ماه مه، روز جهانی کارگر

اول ماه مه است؛ روز جهانی کارگر. گزاره نیست اگر بگویم از سیصد و شصت و پنج روز سال، بیش از سیصد و شصت روز آن پایکوب سرمایه داران، استثمارگران ریز و درشت، ستاره های رسانه ای، مدیران و کلاشان و فلاشان و مفتخوران و «کارآفرینان» است و تنها یک روز، روز طبقه ی کارگر جهانی است، روزی که در خاستگاه خود به خون سرخ کارگران رنگین شده است.

در این روز، در هر جای این جهان ستم زده، جهان «متمدن»، هر جا که مجال دم زدن هست، کارگران از زن و مرد، دست از کار می کشند، کوی و برزن را از جشن و پایکوبی و سرود شادی خود سرشار می کنند، به خیابان ها می آیند، راهپیمایی می کنند و فریاد بر می آورند:

"آهای! این ماییم، ما را ببینید، ثروت این جهان و آنچه در اوست از دسترنج ماست. ما این جهان سراسر فقر و تبعیض و بهره کشی را نمی خواهیم. نمی خواهیم در هراس از دست دادن کار و نان، عمری را در اضطراب «چه کنم چه کنم»، سر کنیم. ما به صد زبان اما به یک صدا فریاد می کنیم، ما جهانی را نمی خواهیم که به ساده ترین زبان، عرصه ی «کار کردن خر و خوردن یابو» است. همه ی ثروت و مکنت این جهان از گوشت و خون و رگ و پی ماست. ما حق داریم از همه ی مواهبی برخوردار شویم که برانزده ی انسان آزاد و برابر و مدرن است. با ما تنها از آزادی و برابری و جهان نو سخن بگویید. مسلم بدانید زبان ستم و سرکوب و تبعیض در ما نمی گیرد. بیهوده نکوشید این جهان کهنه ی رو به زوال را بزک کنید."

در ایران اما ماجرا یکسر رنگی دیگر گونه دارد. در سرزمینی که حداقل دستمزد کارگر، مطابق آمار رسمی، چهار برابر پایین تر از خط فقر سیاه است و پرداخت همین دستمزد ناچیز گاه شش ماه و هشت ماه و بلکه یک سال به تعویق می افتد، پاسخ هر اعتراض حق طلبانه و هر اعتصاب کارگری، سرکوب است و سرکوب است و سرکوب. کارگر از حق ایجاد تشکل های مستقل و آزاد محروم است و کارفرمایان و گردنه گیران دین پناه، غرق در ثروت و ناز و نعمت در حال انفجارند... و سرانجام، حاکمیت هر سال می کوشد با اعلام «هفته ی کار و کارگر» به هر بهانه و به لطایف الحیل، روز اول ماه مه را لوٹ کند و از به خیابان آمدن کارگران به ضرب چماق سرکوب جلوگیری کند.

کانون نویسندگان ایران، کانون کارگران فکری و فرهنگی، روز اول ماه مه را به همه ی کارگران ایران و جهان شادباش می گوید و بر خواست همیشگی خود، حق آزادی بیان کارگران و حق ایجاد تشکل های آزاد و مستقل کارگری، پای می فشارد.

کانون نویسندگان ایران
۸ اردیبهشت ۱۳۹۷

بیانیه مشترک بمناسبت اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت) ۱۳۹۷

بیانیه مشترک:

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، سندیکای کارگران شرکت کشت و صنعت نیشکر هفت تپه، گروه اتحاد بازنشستگان، کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری، به مناسبت اول ماه مه

گرامی باد اول ماه مه روز جهانی کارگر!

اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت) روزی نمادین برای اتحاد و مبارزه مشترک کارگران در سراسر جهان علیه سرمایه داری است. صد و سی و دو سال پیش صدها هزار کارگر در سراسر آمریکا برای انسانی تر کردن شرایط طاقت فرسای کار و برقراری هشت ساعت کار روزانه، دست از کار کشیدند. تظاهرات کارگران شیکاگو که از شرکت کنندگان مهم این جنبش بودند در یک ماه مه با سرکوب خشن و خونین پلیس مدافع سرمایه داری روبرو شد. به رغم دستگیری و اعدام رهبران و کارگران مبارز، جنبش اعتراضی کارگری با رشادت ادامه یافت و از آن پس، یکم ماه مه روز جهانی کارگر نام گذاری گردید.

در کشور ما سال هاست وضع معیشت کارگران و مزدبگیران به نسبت گذشته سقوط می کند؛ دستمزد چند برابر زیر خط فقر، پرداخت نشدن مزد کارگران برای ماه های متوالی، اخراج و بیکار سازی گسترده، فساد گسترده دستگاه های دولتی، پولی سازی آموزش در مدارس و دانشگاه ها، تورم افسار گسیخته و گرانی، سیاست های غلط زیست محیطی که زندگی در برخی از نقاط کشور را غیر ممکن ساخته، بی توجهی به مطالبات بحق کارگران، معلمان، پرستاران، بازنشستگان و غیره زندگی را برای کارگران و مزدبگیران و اکثریت عظیم مردم غیر قابل تحمل کرده است. در این میان دارائی های کشور و سپرده های اندک مردم نزد مؤسسات مالی نیز غارت می شود و فریادرسی نیست.

خیزش گسترده مردم در دی ماه گذشته واکنشی طبیعی به فقر عمومی جامعه بود که هرچند با خشونت و زندان از شدت آن کاسته شده ولی همچنان در شهرهای مختلف ادامه دارد.

تشکل یابی کارگران و مزدبگیران و اتحاد سراسری در برابر ظلمی که به آنان تحمیل می شود تنها راه تغییر شرایط طاقت فرسای کنونی است.

ما امضاء کنندگان بیانیه مطالبات خود را به شرح زیر اعلام و برای دستیابی به آن مبارزه خواهیم کرد:

۱- تعیین حداقل مزد کارگران بالاتر از خط فقر، که میزان آن برای سال ۹۷ بیش از پنج میلیون تومان است.

۲- پرداخت بدون تاخیر حقوق کارگران، بازنشستگان، معلمان، پرستاران و مجازات کسانی که عامل معوق شدن حقوق هستند.

۳- پرداخت مستمری بیکاری مکفی به تمام بیکاران جوینده کار.

۴- تعیین مستمری بازنشستگان حداقل به میزان پنج میلیون تومان در ماه، تامین بیمه های اجتماعی کامل و کارآمد، نظارت نمایندگان منتخب بازنشستگان بر صندوق های بازنشستگی و شرکت در مدیریت آنها.

۵- قراردادهای موقت و سفید امضای کار، فقدان امنیت شغلی و وجود شرکت های پیمانکاری و واسطه ای؛ حوادث، بیماری ها و سوانح مرگبار ناشی از فقدان ایمنی و بهداشت کار، به ویژه در بخش های ترابری، معادن و ساختمان سازی، همواره از معضلات و مشکلات توان فرسای کارگران در کشور بوده است. ما کارگران ضمن اعتراض به چنین وضعیت ناگواری، خواهان برچیده شدن قراردادهای موقت و سفید امضا، حذف شرکت های پیمانکاری و واسطه ای، قرار گرفتن کلیه کارگران شاغل از کارگاههای کوچک گرفته تا کارگران مناطق آزاد، تحت پوشش کامل قانون کار و اجرای فوری بیمه کارگران ساختمانی و در یک کلام پایان دادن به شرایط سخت و زجرآور کار در مراکز و محیط های کار و تولید هستیم.

۶- حق ایجاد سندیکاها و تشکلات مستقل برای کارگران.

۷- اخراج و تعقب پلیسی - امنیتی - قضایی کارگران، معلمان و دیگر فعالان صنفی متوقف گردد و کارگران و معلمان زندانی بدون قید شرط آزاد باید گردند.

۸- آزادی اعتصاب، راه پیمایی، اعتراض، گردهمایی، عقیده و بیان

۹- در شرایط تورم و گرانی روز افزون اعمال سیاست های اقتصادی مخالف عدالت اجتماعی معروف به سیاست های ریاضتی همچون رها سازی قیمت ها، تعدیل کارکنان و خصوصی سازی های منجر به اخراج کارگران و مقررات زدایی حقوق کار و نابود سازی دستاوردهای چند ده ساله حقوق کارگری و تعرض ضد کارگری به قانون کار را محکوم کرده و خواهان پایان بخشی به این سیاست های اقتصادی ضد کارگری و ضد عدالت اجتماعی هستیم.

۱۰- اکثر بازنشستگان کارگری در شرایط وخیم اقتصادی و معیشتی روزگار می گذرانند و به لحاظ کمک های غذایی بهداشتی دچار کمبود های اساسی می باشند. ما ضمن اعتراض به این وضعیت اسفناک خواستار برخورداری همه بازنشستگان به ویژه بازنشستگان حداقل بگیر از یک زندگی خوب و شایسته هستیم.

۱۱- ممنوعیت کار کودکان و نوجوانان.

۱۲- برابری کامل حقوق زنان و مردان در تمام شئون زندگی از جمله برابری مزد زن و مرد برای کار یکسان.

۱۳- ما به همراه عموم کارگران ایران و جهان، سیاست های مداخله گرانه، جنگ افروزانه و تجاوزکارانه از جانب هر دولت متجاوز را علیه مردم کشورها محکوم نموده و خواهان برقراری صلح، امنیت، رفاه و پیشرفت برای تمامی مردم ایران، منطقه و جهان هستیم.

۱۴- خواهان رفع هر گونه تبعیض و بی عدالتی نسبت به کارگران مهاجر به ویژه کارگران افغان در ایران و نیز سایر کارگران مهاجر در سراسر جهان می باشیم.

۱۵- اول ماه مه، روز جهانی کارگر باید تعطیل رسمی اعلام شده و در تقویم رسمی کشور گنجانده شود. ما خواهان لغو هرگونه محدودیت در برگزاری مراسم این روز جهانی هستیم.

۹۷/۰۲/۰۸

=====

پیام تقدیر و تشکر سندیکای کارگران شرکت واحد به مناسبت اول ماه مه از همبستگی های کارگران برای آزادی رضا شهابی

پیام تقدیر و تشکر سندیکای کارگران شرکت واحد به مناسبت اول ماه مه از همبستگی های کارگران برای آزادی رضا شهابی

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه به مناسبت اول ماه مه تشکر و قدردانی خود را از همبستگی های کارگران و سندیکای ها و تشکلات مستقل کارگری در داخل و خارج از کشور همچنین از بازنشستگان، زنان، معلمان، دانشجویان و فعالان کارگری اعلام می دارد. قطعاً تجمعات اعتراضی، اعلام حمایت ها، نامه های اعتراضی به مقامات کشور و همدلی های این عزیزان در آزادی آقای رضا شهابی تأثیرات بسزایی داشته است و تداوم این همبستگی ها در آینده راهگشا خواهد بود.

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه

اردیبهشت ۱۳۹۷

====

بیانیه تشکل های مستقل کارگری پیرامون اوضاع حاکم بر کشور

<http://www.kanoonm.com/3005#more-3005>

کیفرخواست تشکل های کارگری علیه حکومت اسلامی

- ۱- اتحادیه آزاد کارگران ایران، ۲- انجمن صنفی کارگران برق و فلز کرمانشاه، ۳- سندیکای نقاشان استان البرز، ۴- کانون مدافعان حقوق کارگر و ۵- کمیته پیگیری ایجاد تشکلهای مستقل کارگری ایران به مناسبت اول ماه مه ...

سال ۹۷ را، در شرایطی آغاز می کنیم که دستمزدهای چهار برابر زیر خط فقر بر کارگران تحمیل شده و در عین حال شیرازه های اقتصاد و اداره جامعه به شکل غیرقابل کنترلی در حال از هم گسیختگی است و در این میان جناح های مختلف قدرت برای بقا و تامین منافع ضدانسانی خود، هیچ برنامه ای جز تحمیل فقر و فلاکت بیشتر به میلیون ها کارگر و مردم زحمتکش ایران و سرکوب اعتراضات بخش های مختلف جامعه ندارند.

کسانی که چهل سال پیش با ژست مستضعف پناهی و با بوسه به دستان کارگران بر سرنوشت جامعه حاکم شدند، بی هیچ شرمی در ملاءعام بر کرده کارگر شلاق زدند؛ آنان را به سلول های انفرادی انداختند و با تعقیب قضائی و احکام زندان طویل المدت، مهر بردگی بر پیشانی شان کوبیدند. با ممنوعیت اعتصاب و تشکل های مستقل کارگری و سرکوب هرگونه فریاد حق خواهی کارگران، شرایطی را پدید آوردند که امروزه در ایران به عنوان یکی از ثروتمندترین کشورهای جهان، حداقل مزد کارگران، چهار برابر زیر خط فقر است و این دستمزد شرم آور در اغلب مراکز تولیدی و صنعتی با ماه ها عقب افتادگی و به ضرب و زور اعتراضات مداوم کارگران پرداخت می شود و در بسیاری از مراکز اقتصادی به علت فقر و بیکاری همین حداقل دستمزد هم پرداخت نمی شود؛ خصوصی سازی یا اختصاصی سازی واحدهای تولیدی همچنان ادامه دارد و به تعطیلی واحدهای تولیدی، یکی پس از دیگری، منجر می شود؛ با اجرای طرح های انتقال آب با هدف افزایش سطح کشت محصولات صادراتی مانند پسته که سود سرشاری را نصیب صاحبان سرمایه می کند، همراه با صدمات جبران ناپذیر به محیط زیست، زندگی هزاران کشاورز به ورطه فقر و نابودی مطلق کشیده شده است.

تن فروشی و اعتیاد به مواد مخدر را به عرش رساندند. کودکان کار، زباله گردی برای سیر کردن شکم، کلیه فروشی، کارتن خوابی، کولبری و کشتار کولبران، دست فروشی و ضرب و شتم دست فروشان، خودکشی، بیکاری و نومیدی جوانان، دزدی و اختلاس و هزار و یک مصیبت اجتماعی دیگر را به بخش لاینفکی از شرایط زندگی و حیات یک جامعه هشتاد میلیونی تبدیل کردند و اینک سرمست از غارتگری هایشان، آنجا که در مقابل مردم به جان آمده از وضعیت فلاکت بار موجود قرار می گیرند، از سوئی با سرکوب و بر پا کردن دار و درفش و از سوی دیگر با عوام فریبی و متهم کردن یکدیگر، همچنان سعی در تداوم سیاست های ویرانگرانه چهل سال گذشته خود دارند.

در حالی که سید هزینه واقعی زندگی یک خانوار چهار نفره بالای پنج میلیون تومان است و عوامل و جیره خواران حکومت در نهادهای دست ساز کارگری، آن را سه میلیون و ۷۰۰ هزار تومان تعیین کردند؛ با این حال این جیره خواران همراه با اربابانشان، به طور بی شرمانه ای چشم در چشم میلیون ها کارگر، با امضا و تصویب یک میلیون و یکصد و چهارده هزار تومان به عنوان حداقل مزد، اعلام کردند سهم شما کارگران از زندگی، فقر و فلاکت، خودکشی، کلیه فروشی و غوطه ور شدن در تباهی است.

دولت و کارفرمایان و جیره خوارانی تحت عنوان نماینده کارگر، با تعیین چنین مزد خفت باری و همچنین نبود هیچ تضمینی برای دریافت همین مزد و استفاده گسترده و هر روزه از نیروی سرکوب در مقابل حق خواهی ما کارگران، دست به اعلام جنگی آشکار برای به بردگی کشاندن بیش از پیش ما زده اند.

سرکوب خیزش بر حق مردم علیه فقر و گرانی در دی ماه سال گذشته - به هیچ انگاشتن مطالبات کارگران، معلمان،

پرستاران، کشاورزان، جوانان، زنان، دانشجویان، دانشگاهیان و روشنفکران، دگراندیشان و صدها هزار مالباخته موسسات مالی وابسته به حوزه قدرت - متوسل شدن نهادهای انتظامی و امنیتی و استانداران و فرمانداران برای به کار واداشتن کارگران بدون دریافت مزد ماهانه با ضرب و زور سر نیزه (همچون هزاران کارگر نیشکر هفت تپه) - سیاست دولت در ایجاد شوک در بازار ارز و افزایش یک باره قیمت دلار به بالای شش هزار تومان و بر این بستر، خالی کردن جیب مردم و افزایش ۵۰۰ تومانی نرخ رسمی دلار - نابودی محیط زیست و منابع آبی کشور در نتیجه نبود هیچ اراده ای در میان حکومتگران برای جلوگیری از آن - تبدیل شدن بسیاری از شهرهای کشور به محلی برای مرگ تدریجی کودکان و پدران و مادران به دلیل پدیده ریزگردها (که همین روزهاست تمام کشور را دربرگیرد) و آلودگی آب ها و هوای آلوده و با توجه به از هم گسیختگی بیش از پیش شیرازه زندگی اجتماعی و اقتصادی سیاسی کشور در سطح کلان، ما کارگران را به این نتیجه می رساند که دیگر نباید به امید چیزی جز دست بردن به اعتراضات سراسری و نیروی متحدان برای خلاصی از وضعیت جهانی موجود بنشینیم.

اول ماه مه روز جهانی کارگر پیش روی ما کارگران است. این روز، روز ماست. روز اعتراض و اتحاد ما علیه ستم و بردگی در سرتاسر جهان است. ما می توانیم و باید در جای جای کشور دستهایمان را در دست همدیگر بگذاریم و در ابعادی سراسری با خواست رهائی از فقر و فلاکت، نیروی به هم پیوسته خود را به جنبشی عظیم تبدیل کنیم و متحد و همراه با بازنشستگان، معلمان، کشاورزان و عموم توده های آزاده مردم ایران، گام های تعیین کننده ای را برای پایان دادن به مشقات و مصائب موجود و بن بست اقتصادی سیاسی کشور برداریم.

نجات کشور از نابودی و تباهی و فقر و فلاکت در دستان متحد ما کارگران و در گرو اعتراضات سراسری ماست.

پیش به سوی اعتراضات گسترده در اول ماه مه (یازده اردیبهشت) روز جهانی کارگر

۲۹ فروردین ۱۳۹۷

اتحادیه آزاد کارگران ایران
انجمن صنفی کارگران برق و فلز کرمانشاه
سندیکای نقاشان استان البرز
کانون مدافعان حقوق کارگر
کمیته پیگیری ایجاد تشکلهای مستقل کارگری ایران

=====

سه شنبه ۱۰ صبح مقابل مجلس فراخوان برگزاری مراسم روز جهانی کارگر

کمیته برگزاری مراسم اول ماه مه روز جهانی کارگر متشکل از ۱- اتحادیه آزاد کارگران ایران، ۲- انجمن صنفی کارگران برق و فلز کرمانشاه، ۳- سندیکای نقاشان استان البرز، ۴- کانون مدافعان حقوق کارگر و ۵- کمیته پیگیری ایجاد تشکلهای مستقل کارگری ایران؛ کارگران و آزادخواهان را فراخوانده است روز سه شنبه ساعت ده صبح در برابر مجلس گردهمایی تشکیل دهند. متن این بیانیه به شرح زیر است:

اول ماه مه برابر با یازده اردیبهشت ماه، روز جهانی کارگر است. این روز، روز ما کارگران در سراسر جهان است. ما این روز را که حاصل مقاومت، ایستادگی و جانفشانی میلیونها کارگر و انسان مبارز و از جان گذشته در اقصی نقاط دنیا برای پایان دادن به فقر و نابرابری و نابودی بهره‌کشی انسان از انسان است گرامی می‌داریم.

برگزاری مراسم مستقل و غیردولتی روز جهانی کارگر یکی از بدیهی‌ترین و خدشه‌ناپذیرترین حقوق اجتماعی ما کارگران است.

ما پیشاپیش اعمال هر گونه محدودیتی در برگزاری مراسم روز جهانی کارگر و یا دادن رنگ و بوی دولتی به آنرا قویا محکوم می‌کنیم و با فراخوان به کارگران در سراسر کشور بویژه به کارگران مراکز مهم تولیدی و صنعتی همچون صنایع فولاد، خودروسازی، معادن، حمل و نقل، نفت و گاز و پتروشیمی‌ها برای برگزاری هر چه شکوهمندانه‌تر مراسم این روز، دست در دست هم و متحدانه راس ساعت ده صبح روز سه‌شنبه ۱۱ اردیبهشت ماه در مقابل مجلس "شورای اسلامی" گرد هم می‌آئیم و بطور یکپارچه ای خواهان پایان دادن به فقر و فلاکت و گرانی، افزایش فوری حداقل مزد بالاتر از خط فقر (۵b میلیون تومان)، برچیده شدن شرکتهای پیمانکاری، لغو قراردادهای موقت و پایان دادن به کل شرایط مصیبت‌باری می‌شویم که به ما کارگران و همه مزدبگیران زحمتکش شاغل و بازنشسته تحمیل شده است.

کمیته برگزاری مراسم اول ماه مه روز جهانی کارگر

اسامی تشکلهای امضاکننده:

سندیکای نقاشان استان البرز

کانون مدافعان حقوق کارگر

انجمن صنفی کارگران برق و فلز کرمانشاه

اتحادیه آزاد کارگران ایران

کمیته پیگیری ایجاد تشکلهای کارگری ایران

اعلامیه «تربیونی برای زنان چپ» به مناسبت اول ماه مه

روز جهانی کارگر روز همه زحمتکشان ایران روز همبستگی جنبش مستقل زنان و جنبش کارگری

ایران خشمگین است، خسته از ستم، معترض به بی عدالتی و نبود آزادی، اعتراض انباشته‌ی چهل ساله، مدتهاست به خیابان کشیده شده و جسورانه به پیش می‌رود. امسال اول ماه مه، روز جهانی کارگر را به نام مردمی که در خیابان‌های ایران به مبارزه برخاسته‌اند گرامی می‌داریم: کارگران، کشاورزان، زنان، معلمان، پرستاران، دانشجویان، بازنشستگان، مالباختگان، دستفروشان، معترضین قومی، نژادی، دینی، فعالان محیط زیست، دانشگاہیان، روزنامه‌نگاران و دگراندیشان، فعالان جنبش دادخواهی و... تمامی آنانی که سیستم طبقاتی - مردسالار اسلامی جانشان را به لب رسانده و به خیابان‌ها کشانیده شده‌اند.

جهان در تلاطم است. غرب بر طبل جنگ می‌کوبد، خاورمیانه میدان تاخت و تاز سرمایه شده، هر دم گوشه‌ای از جهان طعمه‌ی نظامی‌گری سرمایه و برادران بنیادگرایش می‌شود، عراق، سوریه، یمن، افغانستان و... و اما در ایران، رژیم در آستانه‌ی چهل سالگی به ورشکستگی آشکار رسیده و تاروپود پوسیده‌ی آن در حال فروپاشی است. بحران اقتصادی، فقر، بیکاری، تورم، بازار داغ اختلاس و فساد مالی، رشد بی‌سابقه‌ی اعتیاد، تن‌فروشی، کار کودکان، کارتن‌خوابی، زباله‌گردی، کولبری، فروش

اعضای بدن برای لقمه‌ای نان و بلوای اخیر هرج و مرج اقتصادی، تلاطم بازار ارز که جیب مردم را روزبه‌روز خالی‌تر کرده و به جیب دولت سرازیر می‌کند. لایحه‌ی افزایش دستمزدها، طنز گزنده‌ای که در مناسبات سرمایه، افسانه‌ای بیش نیست: خط فقر حدود ۵ میلیون و دستمزد حدود یک میلیون، که همین حداقل هم ماه‌ها پرداخت نمی‌شود. و ناگفته نماند همین افزایش ناچیز هم از جانب بعضی کارفرمایان قابل قبول نبوده و با طرح تعدیل نیرو جبران می‌شود.

بحران سیاسی، اختناق، سرکوب و کشتار، آمار بالای زندانیان سیاسی و اعدام، اعتصاب غذای زندانیان سیاسی در اعتراض به ستم آشکاری که بر آنان اعمال می‌شود، "خودکشی" شدن زندانیان سیاسی و ارتقا مقام ایران از نظر تعداد اعدام‌ها، که امسال از عربستان هم بالاتر رفت، سرکوب وحشیانه‌ی اعتراضات مردم در دی ماه ۹۶، ضرب و شتم دختران انقلاب، دستگیری‌های گسترده تجمع ۸ مارس در مقابل وزارت کار، شلاق زدن کارگران آق دره، ضرب و شتم کارگران هپکو، پرونده سازی علیه کارگران فولاد و هفت تپه، برخورد خشونت آمیز با اعتراضات کارگران نفت و پتروشیمی، خودروسازی، شرکت واحد، راه آهن، سرکوب کشاورزان اصفهان، درویش گنابادی، دستگیری دانشجویان، معلمان، نادیده گرفتن مطالبات بر حق پرستاران، بازنشستگان، مالباختگان و ... همه و همه نمونه‌هایی است از ورشکستگی سیاسی رژیم در ابعاد داخلی.

از سوی دیگر بحران زیست محیطی، از بین بردن منابع آبی کشور که عمدتاً ناشی از سیاست‌های سودآوری بیشتر سیستم است، کشور را در معرض خطر خشکسالی قرار داده، آلودگی هوا و ریزگردها سلامت مردم را به خطر انداخته، فروش آب و خاک و منابع طبیعی، کشور را به ورطه‌ی نابودی کشانده است. سیستم حاکم نه تنها عامل اصلی به هم خوردن اکو سیستم طبیعی است بلکه در مقابل فجایع ظاهراً طبیعی از جمله زلزله‌ی کرمانشاه نیز هیچ مسئولیتی به عهده نگرفته و تنها به سود خود می‌اندیشد.

روز جهانی کارگر را به نام زنان کارگر، تحتانی‌ترین و محروم‌ترین لایه‌ی کارگران که شرایط به مراتب سخت‌تری دارند گرامی می‌داریم. روند صعودی فقر زنانه و بازار جنسیتی کار، زنان را به نیروی اصلی کار در بخش غیر رسمی، کارهای موقت، فصلی، بدون تخصص، در کارگاه‌های کمتر از ده نفر که تحت پوشش همان قانون حداقلی کار هم نیست، تبدیل نموده، زنانی که به‌رغم کار برابر دستمزد کمتر می‌گیرند، بیمه ندارند، مورد تبعیض و خشونت‌های جنسیتی گوناگون در محیط کار، خانه و اجتماع قرار می‌گیرند و علاوه بر مناسبات بهره‌کشانه‌ی کاری، در حصار کار خانگی و مناسبات تبعیض آمیز خانواده و جامعه اسیرند و در این کلاف فرساینده امکانی و توانی برای متشکل شدن نداشته یا بسیار کم دارند.

ایران در تلاطم است و امواج این تلاطم نقاط عطف درخشانی را در مبارزات جنبش‌ها دامن زده است. فرودستان به پا خاسته‌اند و فریاد آنان هر روز در گوشه‌ای از ایران به گوش می‌رسد: کردستان، خوزستان، اصفهان، لرستان، آذربایجان، کازرون، تهران، تمامی ایران. این شرایط باعث همپوشانی و نزدیکی هر چه بیشتر جنبش‌ها گردیده و چشم‌اندازی را پیش‌رو می‌ماند که این نزدیکی را هر چه بیشتر به پیش ببریم. در این شرایط ما زنان چپ نیز، بزرگداشت روز کارگر و دوازده اردیبهشت روز معلم (سالگرد کشته شدن ابوالحسن خانعلی معلم مبارز) را همراه با مردم در خیابان برگزار می‌کنیم و در کنار آنان اعتراضات و مطالبات زنان را اعلام می‌کنیم:

ما خواهان استقرار جامعه‌ای عاری از هر گونه تبعیض جنسیتی، طبقاتی، عقیدتی، نژادی، قومی، ملی هستیم و می‌دانیم که جنبش زنان همانند سایر جنبش‌ها برای رسیدن به این خواسته نهایی باید بر محوریت مطالبات خاص خود به سازمان‌یابی پرداخته و این سازمان‌یابی را ابزاری برای تشکل

مستقل و پیشبرد اهداف خود بنماید. بر این اساس جنبش زنان «تشکل مستقل زنان کارگر» را یکی از ضروری‌ترین نیازهای کنونی مبارزات زنان و کارگران دانسته و در عین حال مطالبات حداقلی خود را نیز به شرح زیر اعلام می‌دارد:

* دستمزد مساوی برای زنان در مقابل کار مساوی، ایجاد فرصت‌های شغلی یکسان با مردان، ایجاد تسهیلات و امکانات مناسب برای زنان باردار و دارای فرزند، تامین سالخورده‌گان، بازنشستگان، معلولان، زنان تنها و....

* رفع بیکاری و پرداخت بیمه بیکاری به بیکاران. لغو قراردادهای موقت، ساعتی، سفید امضا، تعیین حداقل دستمزد بر اساس خط فقر واقعی و لغو کار کودک؛

* آزادی بیان، اندیشه، رسانه، تشکل، تجمع و تظاهرات، آزادی کلیه زندانیان سیاسی؛

* به رسمیت شناختن اختیار زنان بر بدنشان، حق داشتن یا نداشتن فرزند؛ حق پوشش زنان و لغو حجاب اجباری و....؛

* ریشه کن کردن فقر، فحشا، اعتیاد؛

* محاکمه آمران و عاملان جنایات چهار دهه؛

* تامین بودجه و سرمایه گذاری واقعی برای رفع آلودگی محیط زیست، کمبود آب، حمایت از حیات وحش و

* و....

اردیبهشت ماه ۹۷

تربیتی برای زنان چپ

=====

فراخوان شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران به مناسبت هفته معلم

فرهنگیان عزیز

دانش آموزان و والدین گرامی

همانگونه که مطلعید شورای هماهنگی در بیانیه تحلیلی خود در اسفند ماه ۹۶، ضمن طرح بخشی از مطالبات فرهنگیان، به مسئولین و نهادهای مربوطه برای تغییر رویه تا پایان فروردین فرصت داد.

اینک فروردین به پایان رسیده اما هیچ تغییری رخ نداده است

فرهنگیان در حالی شاهد افزایش محرمانه حقوق برخی از سازمان‌ها هستند که اضافه کار آنان پرداخت نشده و میزان افزایش حقوق آنان، متناسب با سطح تورم و خط فقر نیست و بی توجهی به معیشت معلمان بازنشسته و شاغل ادامه دارد.

پروانه فعالیت تشکل های صنفی ۰ دارای مجوز تمدید نمی شود. فعالان صنفی توسط نهادهای امنیتی و حتی نظامی دستگیر و زندانی و حق خواهی و عدالت طلبی معلمان سرکوب می شود. عدالت آموزشی وجود ندارد و اکثر دانش آموزان از دسترسی به یک آموزش کیفی و رایگان محرومند ما از شرایط موجود راضی نیستیم و به آن اعتراض داریم.

بر این اساس شورای هماهنگی به مناسبت فرا رسیدن هفته معلم با نام گذاری روزها، کنش های صنفی (فرهنگی - اعتراضی) خود را به شرح ذیل اعلام می دارد:

۱_ چهارشنبه ۱۲ اردیبهشت: **روز گرامیداشت ابوالحسن خاندلی** و تقدیر از پیشگامان عرصه تعلیم و تربیت. بمناسبت سالروز جان باختن دکتر خاندلی، راس ساعت ۱۰ صبح بر مزار وی در گورستان ابن بابویه شهرری گرد هم می آییم و یادش را گرامی می داریم و در سایر نقاط کشور از پیشگامان و پیشکسوتان صنفی تقدیر و قدرانی می کنیم.

۲_ پنج شنبه ۱۳ اردیبهشت: **روز همبستگی با معلمان دربند**، در این روز به نمایندگی از معلمان ایران با خانواده های معلمان دربند دیدار می کنیم و ضمن حمایت از معلمان زندانی از پایداری خانواده ها تقدیر و از کنشگرانی که در راه فعالیت صنفی آسیب دیده اند قدردانی می نماییم.

۳_ جمعه ۱۴ اردیبهشت: **روز معلم طبیعت و محیط زیست**، از همکاران عزیز می خواهیم در این روز با برگزاری برنامه پیاده روی و کوهنوردی بر حفظ و صیانت از محیط زیست تاکید نمایند.

۴_ شنبه ۱۵ اردیبهشت: **روز دفاع از حقوق دانش آموزان** با تاکید بر **بودجه عادلانه برای آموزش رایگان، کیفی و عادلانه**. شورا از معلمان می خواهد با حضور فعالانه در مراسم صبح گاهی و کلاس درس در مورد ضرورت یک آموزش باکیفیت و آسیب های پولی سازی و خصوصی سازی آموزش عمومی با دانش آموزان گفتگو نموده و روشنگری نمایند.

۵_ یکشنبه ۱۶ اردیبهشت: **روز دفاع از حقوق صنفی فرهنگیان** با تاکید بر **حق تشکل یابی مستقل**. در این روز هیاتی از طرف شورا در وزارت کشور و نمایندگان تشکل ها در استانداری ها حاضر خواهند شد و ضمن رایزنی و تاکید بر لزوم تغییر رویه دولت در زمینه صدور و تمدید پروانه فعالیت تشکل های صنفی، نسبت به وضعیت و سیاست های موجود اعتراض خواهند نمود.

۶_ دوشنبه ۱۷ اردیبهشت: **روز همبستگی و همکاری مدرسه و خانواده** در جهت تقویت آموزش جامع، کیفی و ماندگار. در این روز برای آگاه ساختن مردم و اولیای دانش آموزان از وضعیت بغرنج آموزش و پرورش تلاش می کنیم.

۷_ سه شنبه ۱۸ اردیبهشت: **روز تقدیر از پیشکسوتان و بازنشستگان** و دفاع از حقوق صنفی آنها. در همین راستا از تمام فرهنگیان برای شرکت در **تجمع بازنشستگان فرهنگی راس ساعت ۱۱ صبح در مقابل مجلس** دعوت می کنیم.

۸_ تحسن: شورای هماهنگی از تمام معلمان در مدارس کشور می خواهد **دو زنگ آخر روز چهارشنبه ۱۹ اردیبهشت از حضور در کلاس درس امتناع نمایند و در دفتر معلمان تحسن کنند**. با توجه به ایام پایان سال تحصیلی، شورا تحسن محدود را جهت رعایت وضعیت دانش آموزان اتخاذ نموده و آن را فرصتی برای هماهنگی همکاران برای تجمع می داند.

۹_ تجمع : شورای هماهنگی به تمام فرهنگیان ایران فراخوان می دهد روز پنجشنبه ۲۰ اردیبهشت در تجمع اعتراضی شرکت فعال نمایند.

مکان_تجمع

تهران و البرز : مقابل سازمان برنامه و بودجه
مراکز استان ها: اداره کل آموزش و پرورش استان
شهرستان ها : ادارات شهرستانها

زمان تجمع : ساعت ۱۰ تا ۱۲

تشکل ها و فعالان صنفی می توانند با توجه به موقعیت مکانی ، تجمع خود را درون محوطه یا مقابل اداره برگزار نمایند و با توجه به شرایط منطقه خود نسبت به برگزاری جلسه شورای دبیران در روزهای منتهی به روز معلم اقدام نمایند تا از فرصت جلسه برای تبیین برنامه های شورا استفاده شود. امیدواریم مدیران مدارس، معلمان را یاری کنند.

در پایان ضمن دعوت از فرهنگیان برای حضور متحدانه در برنامه های فوق، تاکید می کنیم کلیه برنامه های شورا در راستای بهسازی ساختار آموزش و بهبود معیشت فرهنگیان بازنشسته و شاغل بوده و مطابق با اصل ۲۷ قانون اساسی قانونی و مسالمت آمیز است

شورای هماهنگی
تشکل های صنفی فرهنگیان
ایران
۵/۲/۱۳۹۷

اعلامیه «گروه اتحاد بازنشستگان»

گرامی باد روز جهانی کارگر و روز معلم!

امسال جامعه ما در حساس ترین شرایط تاریخی به استقبال روز کارگر و معلم می رود و اجحاف بر تمامی زحمتکشان و مزد بگیران از حد گذشته است. (روز جهانی معلم ۱۳مهر است اما در ایران با

توجه به کشته شدن دکتر خانعلی معلم مبارز ۲۹ ساله در تجمع معلمان به دست عوامل سرکوبگر محمدرضاشاه در ۱۲ اردیبهشت ۱۳۴۰ این روز به نام روز معلم اعلام شد اما پس از انقلاب تغییر یافت)

حقوق کارگران، معلمان، بازنشستگان و... چندین برابر زیر خط فقر قرار دارد و در بسیاری موارد ماههاست که پرداخت نشده است!!!!

طبق آمار بیش از ۳۰ درصد مردم ایران در زیر خط فقر مطلق زندگی می کنند. بیمه ها کارآمد نیستند و فقط نامی از آنها باقی است و مافیاهای نزدیک به قدرت، سودهای هنگفتی تحت نام بیمه های گوناگون به جیب می زنند و به زحمتکشان جامعه آسیب می رسانند. بیکاری، گرانی، عدم امنیت اجتماعی در جامعه گسترش یافته است. روزانه به تعداد کودکان بازمانده از تحصیل که راهی شهرها و خیابانها می شوند اضافه می گردد، آلودگی هوا و محیط زیست بیداد می کند و همه این ها در حالی است که روزنامه ها خبر از اختلاس و دزدی های گوناگون می دهند. طی سال ۹۶ خواسته های معلمان، کارگران و بازنشستگان همچنان بدون پاسخ ماند و ما در دی ماه سال ۹۶ شاهد اعتراضات گسترده مردمی بودیم زیرا که هر سال از لایه های میانی جامعه به طبقات محروم افزوده می شود و به دلیل همسوئی ما با این مطالبات ضروری است که پیگیر خواسته های خود به شرح زیر باشیم:

۱. اجرای قانون مدیریت خدمات کشوری بدون تغییراتی که سال قبل دولت به ضرر بازنشستگان وارد آن کرده است.
۲. دستمزد حداقل به میزان ۵ میلیون تومان در ماه برای یک خانوار ۴ نفری
۳. کوتاه شدن دست دولت از صندوق تامین اجتماعی (حذف بند ز تبصره ۷ از قانون بودجه ۹۷) و شفاف نمودن وضعیت صندوق ها
۴. پرداخت بدهی دولت به صندوق های بیمه (تامین اجتماعی و ذخیره فرهنگیان)
۵. چهل ساعت کار با پنج روز در هفته
۶. محو خصوصی سازی آموزش
۷. نظارت نمایندگان منتخب بازنشستگان بر صندوق های بازنشستگی
۸. حذف بیمه های تکمیلی و احیای بیمه های پایه
۹. صندوق ها در هر شرایطی که هستند دولت موظف است حقوق مزدبگیران را بدون تاخیر پرداخت نموده و هزینه بیمه ها را پرداخت نماید.
۱۰. داشتن حق تشکل مستقل
۱۱. آزادی زندانیان صنفی و سیاسی

"گروه اتحاد بازنشستگان"

۹۷/۱/۲۳

=====

فراخوان «اتحاد بازنشستگان فولاد» به تجمع اعتراضی در روز جهانی کارگر:

روز سه شنبه ۹۷/۲/۱۱ بخاطر روزکارگر و تمام تبعیض ها و مظلومی که به بازنشستگان مظلوم فولاد میشود از جمله عدم پرداخت حقوق بموقع
عدم پرداخت افزایشات سالیانه مطابق باتورم
عدم پرداخت مطالباتمان از سال ۹۱ تاکنون
عدم اجرای احکام سختی کار و حق سرپرستی

عدم اجرای همسانسازی حقوق طی آئین نامه استخدامی فولاد

ساعت ۹ صبح مقابل اموربازنشستگان
خیابان ۱۲ غربی کیانپارس تجمع خواهیم کرد و خواهان اجرای دقیق موارد مذکور میشویم

رونوشت: کلیه بازنشستگان فولاد خوزستان جهت حضور هرچه تمامتر

مسئولین استان

مسئولین فولاد

رئیس صندوق بازنشستگی جناب عسگری

و دیگر نهادهای ذریبط

لازم به توضیح است که این تجمعات صنفی تا رسیدن به حق و حقوق ضایع شده ما پیشکسوتان بطور مستمر ادامه خواهد داشت

==

بیانیه مشترک تشکل های صنفی رسمی کارگری به مناسبت اول ماه مه:

به گزارش خبرگزاری دولتی ایلنا در ۶ اردیبهشت ۱۳۹۷ آمده است: هشتاد تشکل صنفی کارگران و استادکاران ساختمان از سراسر کشور به مناسبت روز جهانی کارگر، در بیانیه ای مشترک، مهم‌ترین مطالبات و خواسته‌های خود را بیان کردند.

متن بیانیه به شرح زیر است:

در آستانه روز جهانی کارگر، امروزه بر همه روشن شده است که فاصله میان دستمزدها و هزینه‌های زندگی حداقلی برای کارگران به دره عمیقی تبدیل شده است. سیاست‌گذاران و مجریان برنامه‌ها و سیاست‌های اقتصادی در بخش دولتی و خصوصی، کمترین توجهی به شرایط زندگی اکثریت مطلق آحاد جامعه ندارند و تنها خود را متعهد به حفظ سودآوری سرمایه می‌دانند. در این شرایط، سیاست‌های خائنانه برانداز اقتصادی چند دهه است که با شدت دنبال شده و اجرا می‌گردد اما این روند خصوصی‌سازی و حذف خدمات اجتماعی طی یک دهه گذشته با شدت و حدت بیشتری اجرایی گردیده که به فقر و فلاکت، بیکاری و سایر ناهنجاری‌های اجتماعی می‌انجامد.

کارگران بخش ساختمان به عنوان یکی از پرجمعیت‌ترین بخش‌های صنعتی کشور بنا به دلایل متعدد از این نابه‌سامانی‌های اقتصادی طی سال‌های گذشته بیشترین آسیب‌ها را متحمل شده‌اند. بیکارسازی‌های گسترده، رکود ساخت و ساز و ... که این شرایط باعث شده تا دست شرکت‌های ساختمانی و پیمانکاران خصوصی در تضييع حقوق کارگران و استادکاران بخش‌های مختلف کاملاً باز و شرایط دلخواه خود را بر زحمت‌کشان در این بخش از اقتصاد کشور تحمیل کنند. کارگران شاغل در بخش‌های مختلف ساختمانی، مانند کارگران در سایر بخش‌های اقتصادی کشور همچنان از دستمزدهایی نامتناسب با هزینه‌های زندگی برخوردار هستند اما آنچه که بیشترین لطمه را بر زندگی این بخش از کارگران کشور وارد می‌کند، عدم امنیت شغلی، عدم ایمنی محیط‌های کاری و پراکندگی جغرافیایی کارگران ساختمانی است.

از همین رو ما کارگران ساختمانی به عنوان یکی از پرجمعیت‌ترین بخش‌های کارگری ضمن گرامی‌داشت روز جهانی کارگر و همصدا با سایر کارگران اعلام می‌داریم:

۱- تعیین حداقل دستمزد چندین برابری زیر خط فقر اعلام شده توسط نماینده کارفرمایان و دولت، ستمی آشکار بر زندگی میلیون‌ها مزد بگیر است.

۲- سهمیه‌بندی بیمه کارگران ساختمانی برخلاف ماده ۵ تامین اجتماعی هنوز وجود دارد و ما کارگران ساختمانی خواهان لغو سهمیه بیمه هستیم.

۳- الزام کارفرمایان به تامین امنیت محیط‌های کاری و تامین ابزارهای ایمنی برای کارگران شاغل در کارگاه‌های ساختمانی طبق ماده ۹۵ قانون کار

۴- تامین امنیت شغلی برای کارگران شاغل در کارگاه‌های ساختمانی، از طریق قراردادهای قانونی و پرداخت بیمه بیکاری در ایام رکود شغلی و بیکاری.

۵- پرداخت هزینه‌های درمانی و دستمزد ایام بیماری به کارگران آسیب دیده از حوادث شغلی

۶- لحاظ کردن مشاغل مختلف در بخش ساختمان در زمره کارهای سخت و زیان‌آور و اعمال شرایط بازنشستگی کارگران ساختمانی بر اساس این طبقه‌بندی

۷- حذف موانع تشکلی بایبی کارگران و به رسمیت شناختن تشکلهای کارگری به عنوان نمایندگان کارگر از سوی کارفرمایان و ادارات دولتی

۸- تلاش در جهت آگاهی و ارتقا جایگاه اجتماعی کارگران

۹- کوتاه شدن دست دولت از صندوق تامین اجتماعی (حذف بند ز تبصره ۷ از قانون بودجه ۹۷) و شفاف نمودن وضعیت صندوق‌ها

۱۰- شرایط وخیم ساخت و ساز و بیکاری گسترده کارگران و استادکاران ساختمانی

۱۱- پرداخت بدهی دولت به صندوق‌های بیمه

۱۲- اجرایی شدن ماده‌های ۱۲۰ و ۱۲۱ قانون کار

ما کارگران و استادکاران ساختمانی باور داریم که با همبستگی همه کارگران در بخش‌های گوناگون می‌توان شرایط بهتری برای زندگی را فراهم آورد.

امضا کنندگان:

۱- انجمن صنفی کارگران و استادکاران ساختمانی مریوان و سروآباد / ۲- کانون انجمن های کارگران ساختمانی کشور /
۳- انجمن صنفی کارگران ساختمانی کامیاران / ۴- انجمن صنفی کارگران ساختمانی بندرگز / ۵- کانون انجمن کارگران ساختمانی قم / ۶- انجمن صنفی کارگران ساختمانی میاندوآب / ۷- انجمن صنفی کارگران ساختمانی البرز /
۸- کانون کارگران ساختمانی استان گیلان / ۹- انجمن صنفی کارگران ساختمانی لاهیجان / ۱۰- انجمن صنفی کارگران ساختمانی بوکان / ۱۱- انجمن صنفی کارگران ساختمانی البرز قزوین / ۱۲- انجمن صنفی کارگران ساختمانی رشت /
۱۳- انجمن صنفی کارگران ساختمانی شهرری و حسن آباد فشافویه / ۱۴- انجمن صنفی کارگران ساختمانی چناران / ۱۵- انجمن صنفی کارگران ساختمانی نقده / ۱۶- انجمن صنفی کارگران ساختمانی مانه و سملقان / ۱۷- انجمن صنفی کارگران ساختمانی بيله سوار / ۱۸- انجمن صنفی کارگران ساختمانی آبادان / ۱۹- کانون کارگران ساختمانی استان مرکزی / ۲۰- انجمن صنفی کارگران ساختمانی بیرجند / ۲۱- انجمن صنفی کارگران ساختمانی دزفول /
۲۲- انجمن صنفی کارگران ساختمانی قروه / ۲۳- انجمن صنفی کارگران ساختمانی بندرانزلی / ۲۴- انجمن صنفی کارگران ساختمانی خمین / ۲۵- انجمن صنفی کارگران ساختمانی پاره / ۲۶- انجمن صنفی کارگری ساختمانی سراسیاب ملارد / ۲۵- انجمن صنفی کارگران ساختمانی پاره / ۲۶- انجمن صنفی کارگری ساختمانی سراسیاب ملارد /
۲۷- انجمن صنفی کارگری نقاشان مناطق ۹ و ۲۲ تهران / ۲۸- انجمن صنفی کارگران ساختمانی جوانرود / ۲۹- انجمن صنفی کارگران ساختمانی چهارمحال بختیاری / ۳۰- انجمن صنفی کارگران ساختمانی دهگلان / ۳۲- انجمن صنفی کارگران ساختمانی سقز / ۳۲- انجمن صنفی کارگران ساختمانی کازرون / ۳۳- انجمن صنفی کارگران ساختمانی لارستان / ۳۴- انجمن صنفی کارگران ساختمانی شاهین دژ / ۳۵- انجمن صنفی کارگران ساختمانی قاینات / ۳۶- انجمن صنفی ساختمانی آرماتوربند شهریار / ۳۷- کانون انجمن کارگران ساختمانی کردستان / ۳۸- انجمن صنفی کارگران ساختمانی فردوسییه و وحیدیه / ۳۹- انجمن صنفی کارگران ساختمانی سنندج / ۴۰- انجمن صنفی کارگران ساختمانی اردکان / ۴۱- انجمن صنفی کارگران ساختمانی قرچک / ۴۲- انجمن صنفی کارگران ساختمانی تبریز /
۴۳- انجمن صنفی کارگران ساختمانی یزد / ۴۴- انجمن صنفی کارگران ساختمانی گرمسار / ۴۵- انجمن صنفی کارگران ساختمانی شوش دانیال / ۴۶- انجمن صنفی کارگران ساختمانی نقاش پاکدشت / ۴۷- انجمن صنفی کارگران ساختمانی فیروزآباد فارس / ۴۸- انجمن صنفی کارگران ساختمانی مراغه / ۴۹- انجمن شهرستان خنج و حومه استان فارس / ۵۰- کانون انجمن کارگران ساختمانی اردبیل / ۵۱- انجمن صنفی کارگران ساختمانی اردبیل / ۵۲- انجمن صنفی کارگران ساختمانی کرمانشاه / ۵۳- انجمن صنفی کارگران ساختمانی دماوند / ۵۴- انجمن صنفی کارگران ساختمانی بوئین زهر / ۵۵- انجمن صنفی کارگران ساختمانی نمین (اردبیل) / ۵۶- انجمن صنفی ساختمانی ساختمانی اقلید فارس / ۵۷- انجمن صنفی کارگران ساختمانی خرمشهر / ۵۸- کانون انجمن کارگران ساختمانی خوزستان / ۵۹- انجمن صنفی

کارگران ساختمانی نقاش کاشان / ۶۰_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی قشم / ۶۱_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی گچکار مشهد / ۶۲_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی ارومیه / ۶۳_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی دلیجان / ۶۴_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی کاشیکار و سنگکار سراسیاب / ۶۵_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی مارلیک / ۶۶_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی آستارا / ۶۷_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی دیواندره / ۶۸_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی اسالم گیلان / ۶۹_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی سیاهکل / ۷۰_ انجمن های نازکاران، سفت کاران و تاسیسات رشت / ۷۱_ انجمن صنفی کارگران و استاد کاران خلیل آباد خراسان رضوی / ۷۲_ انجمن صنفی جوشکار و اسکلت ساز ملارد / ۷۳_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی کاشان / ۷۴_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی قم / ۷۵_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی املش / ۷۶_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی کرمان / ۷۷_ کانون انجمنهای صنفی کارگری کرمانشاه / ۷۸_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی بندرامام خمینی ره / ۷۹_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی مرکزی / ۸۰_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی برقکار کرمانشاه ۸۱_ انجمن صنفی کارگران ساختمانی بائه

۱۱ اردیبهشت روز جهانی کارگر گرامی باد !

پیشاپیش اول ماه مه روز جهانی کارگر بر تمامی کارگران جهان، بخصوص کارگران و استادکاران زحمت کش و آگاه مریوان و سروآباد گرامی باد
 ندای کارگر
[@nadaikargar](https://www.instagram.com/nadaikargar)

بیانیه جمعی از کارگران خبازی های مریوان و سروآباد به مناسبت اول ماه مه .

اول ماه مه روز تجلی اتحاد کارگران جهان گرامی باد
 دوباره در اول ماه مه با گارگران و جانباختگان راه کارگر در سراسر جهان پیمان نو میکنیم که در راستای احقاق حقوق کارگران در سراسر گیتی و تا پیروزی و زیر پا گذاشتن ایده های ظلم و استبداد و استثمار مقاومت و مبارزه خواهیم کرد.
 در تاریخ 4/2/97 نمایندگان سازمان جهانی کار وارد تهران میشوند و با نمایندگان ضد کارگری خانه کارگر و دیگران نشستی دارند و در راستای منافع سود جویانه و ضد انسانی اربابان قدرت و سرمایه مثل همیشه بر مشکلات کارگران ایران سرپوش گذاشتند و شرمسارتر از همیشه ایران را ترک کردند؟
 ننگتان باد اعضای سازمان منفعت طلب و سود جوی (آی.ال.او)
 اما ما کارگران ایران باید بدانیم،
 در کشوری که کارگران و سایر مزدگیران از ابتدایی ترین حقوق صنفی خود منع میشوند.
 در کشوری که دفاع و تلاش برای اصلاح از قوانین پر از نقص کار جرم باشد.
 در کشوری که فاصله دستمزد کارگر تا تورم واقعی حداقل سه برابر دستمزد همان کارگر در ماه است.

در کشوری که کارگران ار ابتدایی ترین خدمات رفاهی و بیمه ای که خود هزینه آن را پرداخت میکنند بهره مند نباشند. در کشوری که با سیاست غلط و سودجویانه اختلاسگران و واردات بی رویه اقتصاد و تولید را نابود کرده باشند کارگر روزش کجا بود!؟

در ایران هر ساله دولت به جای روز کارگر یک هفته را به نام کارگر نامگذاری میکند اما حاضر نیست روز جهانی کارگر را تعطیل اعلام کند!؟ و حتی در مراسم فرمایشی و توهین آمیز کارگر به کارگران اجازه نمیدهند مشکلات خود را بازگو کنند!؟

لذا ما جمعی از کارگران خباز شهرستانهای مریوان و سروآباد طی این بیانیه اعلام میکنیم حضور در مراسم فرمایشی دولت و خانه کارگر توهین آشکار به ارزش انسانی کارگر بوده و کارگران خباز شهرستانهای مریوان و سروآباد همچون تمامی همقطاران خود در سراسر جهان باید به فکر اتحاد انسجام خود باشند و با آگاهی از مشکلات عدیده ی خود و همراه با اعتراضهای صنفی دیگر مزدبگیران به نبرد نابرابر تبعیض و سواستفاده ی سرمایه رفته و به این ننگ پایان دهند.

زنده باد جنبش برابری کارگران جهان.

جمعی از کارگران خباز شهرستانهای مریوان و سروآباد 8/2/97

=====

کمیته ی پیگیری ایجاد تشکل های کارگری:

اول ماه مه ، روز اعلام کیفرخواست میلیاردها انسانی است که تمام نعمتها و ثروتها را آفریده اند و میخواهند خود، از این ثروتها و نعمتها استفاده کنند.

اول ماه می، نه فقط یک روز برای نمایش و مناسبت تقویمی، بلکه روز همبستگی جهانی کارگران و مزدبگیران است. اول ماه می، در حقیقت روز اعمال اراده ی داغ نفرین خوردگانی است که می خواهند این نظم و آروغ را تغییر دهند و دنیا را روی پاهایش بایستاند .

۱۱ اردیبهشت روز تمام بیکاران نیز هست. کارگرانی که در اثر بحران ها و رکود اقتصادی از کارکردن محروم شده اند و یا به همین علت ها از کار اخراج شده اند. و یا از ناگزیری و ناچاری به شغل کولبری و دست فروشی و مشاغل کاذب روی آورده اند.

۱۱ اردیبهشت، به یک اعتبار روز دانشجویانی است که کارگران و مزد بگیران آینده محسوب می شوند اول ماه می، روز معلمان و پرستاران و رانندگان ناوگان حمل نقل شهری و تمامی بازنشستگان است ۱۱ اردیبهشت، روز سر دادن ناله های ترحم و دلسوزی برای کارگران نیست. روز اعلام قدرت آن هاست. باید ما کارگران در این روز آنچه را از ما غصب کرده اند فریاد کنیم و یکصدا قدرت اتحاد و یکپارچگی خودمان را به نمایش بگذاریم.

زنده باد روز همبستگی جهانی کارگران!

کمیته پیگیری ایجاد تشکلهای کارگری ایران

https://t.me/komite_p

=====

مجید اسدی فعال دانشجویی سابق و زندانی سیاسی محبوس در زندان رجایی شهر کرج

در نامه ای سرگشاده فرا رسیدن روز جهانی کارگر و هفته معلم در ایران را یادآور شده است.

مقاومت تشکل یافته یگانه راه پیروزی

به مناسبت روز جهانی کارگر و روز معلم

در شرایطی به روز جهانی کارگر و روز معلم نزدیک می شویم که همچنان شاهد دستگیری و زندانی شدن کارگران و معلمان می باشیم؛ اخراج کارگران و تعطیلی کارگاه ها و کارخانه ها شدت یافته و بر خیل لشکر بیکارشدگان اضافه می شود. در این میان ادعاها و تبلیغات گسترده بر سر افزایش سطح دستمزد کارگران و بهبود و تغییر کیفی در شرایط زندگی آنان، ماهیت فریبکارانه اش را آشکارتر می کند، به ویژه آنگاه که در یک قیاس ساده معلوم می گردد، دستمزد اعلام شده کارگران بیش از سه برابر پایین تر از رقم خط فقر قرار دارد. شعارهای پرطمطراق در تکریم شأن و جایگاه معلم، با دستگیری ها و اعمال فشار و سرکوب مضاعف از سوی حکومت در واکنش به اعتراضات معیشتی آنان، بیش از پیش بر محتوای دروغین آن صحنه می گذارد.

به عنوان یک اصل، سرشت استبدادی نظام حاکم به شکلی قانونمند و سیستماتیک در پس خود، روابط استثمار و بهره کشی را در تمام شئون اجتماعی و در قبال کارگران و زحمتکشان برقرار می سازد.

درون این بربریت نوین، نوع انسان تنها در جریان بند و بست های شیادانه معنا می یابد. از این رو غارت ماحصل واقعی دسترنج کارگران و معلمان و دیگر اقشار زحمتکش، بیکاری افسارگسیخته جوانان با وجود منابع و استعداد های عظیم انسانی و طبیعی، به آتش کشیدن ثروت و سرمایه های ملی در تنور سیاست های جنگ افروزانه و به قیمت فقر و سیه روزی خانمان سوز مردم، تبدیل تراژدی خیابان خوابی به فاجعه دردناک گورخوابی و پدیده مصیبت بار کودکان کار و بازمانده از تحصیل جملگی نتایجی است که از دل همان دستگاه بیرون می آید.

[@anjomanbfk](https://www.instagram.com/anjomanbfk)

**به مناسبت اول ماه مه برابر با ۱۱ اردیبهشت روز جهانی کارگر
جلیل رحمانی**

روزی که در سر تا سر جهان کارگران و زحمتکشان به خیابانها میایند و این روز را گرامی میدارند و هدف از این گرامیداشت توجه حاکمان سرمایه داری و کارفرمایی به معضلات و مشکلاتی است که سیستم سرمایه داری بر جامعه کارگری و خانواده آنان درست کرده اند.

اول ماه مه در حالی گرامی میداریم که فقر، گرانی، بیکاری، نبود امنیت شغلی، قراردادهای موقت و سفید امضا نمونه های کوچکی از مشکلاتی هستند که طبقه کارگر امروز با خود لمس میکند و هر روز به بهانه ای به معیشت طبقه کارگر حمله میکنند.

سرمایه داری عامل مستقیم فقر، فساد، جنگ، بیحقوقی و تمام مصیبتها و بدبختیهایی است که مردم و طبقه محروم تا به امروز با آن روبه رو شده است.

مبارزات کارگران در جامعه ایران در طول چند دهه صورت گرفته است که کارگران از حق ایجاد تشکلهای مستقل کارگری حق اجتماع و آزادی بیان بی بهره مانده اند و این شرایط موجود در جامعه فشار و بار سنگینی را بر دوش فعالین کارگری گذاشته است و طبقه کارگر هزینه های خیلی سنگینی پرداخت کرده است و اکثر فعالان کارگری در زندان و با بیماریهای گوناگون مواجه شده اند و وضعیت و بی توجهی کارفرمایان و حامیان سرمایه داری در طول این یکی دو سال اخیر فشار را بر خانواده های کارگران دو چندان کرده

اخراج سازیهای گسترده، سرکوب کردن اعتراضات کارگری، زندانی کردن کارگران و فعالین و دستگیریهایی شبانه کارگران شرکتهای هفت تپه و... ندادن حق چندین ماهه، ندادن پاداش و سنوات و بسیاری از مشکلات دیگری که سرمایه داری بر طبقه کارگر در ایران تحمیل کرده است.

البته تلاش و مبارزه برای تغییر دادن این وضعیت، تلاش برای افزایش دستمزد بخشی از واقعیات و مقاومت و مبارزه طبقه کارگر بوده که گاه همراه با پیروزی و پیشروی همراه شده است.

اول ماه مه برای کارگران نماد مقاومت و آگاهی طبقاتی.

آگاهی بر شرایط کار و زندگی

آگاهی بر شرایط رهایی از ستم و استثمار سرمایه داری تبدیل شده است.

روز جهانی کارگر خیابانها مال ماست و تنها با اتحاد و همبستگی طبقاتی میتوانیم از این جهمی که سرمایه دار بر ما تحمیل کرده رهایی یابیم.

گرامی باد اول ماه مه.

روز همبستگی طبقاتی کارگران را پیشاپیش تبریک میگم.

جلیل رحمانی کارگر ساختمانی

۲۴ فروردین ۱۳۹۷

=====

انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه

پیش به سوی برگزاری مراسمات شکوهمند روز جهانی کارگر

پاسخ ارعاب و تهدیدات فعالین کارگری را با برگزاری مراسمات گسترده و سراسری در روز جهانی کارگر بدهیم. دستگاههای سرکوب هر ساله در آستانه روز جهانی کارگر دست به احضار، تهدید و بازداشت فعالین کارگری زده اند تا بلکه با ایجاد فضای رعب و وحشت در میان کارگران از برگزاری مراسمات مستقل کارگری در روز جهانی کارگر جلوگیری کنند و به موازات این نوع اقدامات سرکوبگرانه با براه انداختن نمایشات فریبکارانه برگزاری مراسمات ضد کارگری توسط نهادهایی مانند خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار و غیره سعی در وارونه جلوه دادن خواستها و مطالبات کارگری و مهمتر از آن انکار وجود اعتراضات و مبارزات گسترده کارگری علیه وضع موجود داشته اند. امسال نیز در حالیکه مدتهاست که همه بخشهای دولتی از وزارت کار و تشکل ضد کارگری زیر مجموعه اش (خانه کارگر) گرفته تا بقیه وزارتخانه ها، دستگاههای قضائی، امنیتی، انتظامی و نظامی برای رویارویی با کارگران در روز جهانی کارگر کلاهخود و سپر و نیزه پوشیده و به خود وصل کرده اند، دستگاههای قضائی پیش دستی کرده و یک هفته مانده به اول ماه «می» برابر با 11 اردیبهشت، روز جهانی کارگر اقدام به احضار 5 تن از فعالین کارگری سندانج به نامهای: شریف ساعد پناه، حبیب اله کریمی، مظفر صالح نیا، خالد حسینی و غالب حسینی و محاکمه 8 تن از کارگران مجتمع صنعتی نیشکر هفت تپه به نامهای: عبدالرحیم بسحاق، اسماعیل بخشی، کرامت پام، سید حسن فاضلی، حسین حمدانی، عادل سماعین و رستم عبدالله زاده کرده اند.

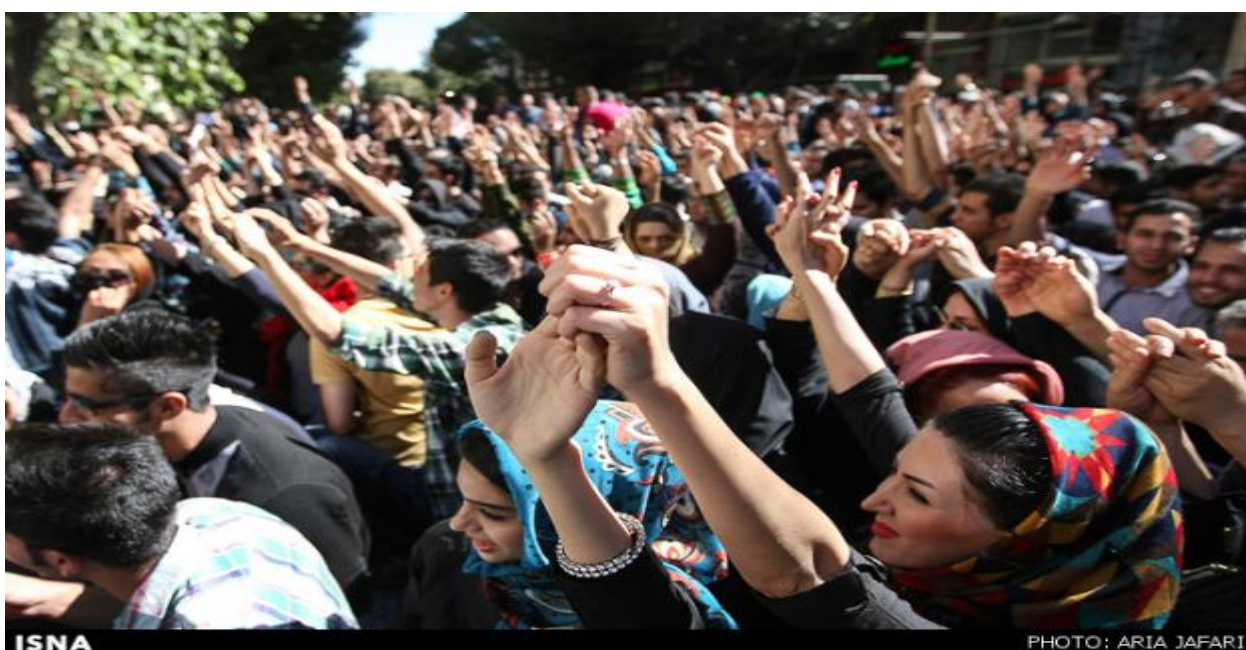
این نوع اقدامات سرکوبگرانه که از سر ضعف و ناتوانی در برآورده نمودن مطالبات کارگران هر ساله انجام گرفته، نتوانسته اند اندک خللی در عزم و اراده طبقه کارگر ایران برای رسیدن به حقوق انسانی خود ایجاد نمایند و امسال وجود شرایط و فضای اعتراضی وسیع و توده ای در تمام سطوح جامعه و بخصوص توازن قوای کنونی طبقه کارگر، چنین تقلاهای بیهوده ای را به ضد خود تبدیل خواهد کرد.

نه-به-احضار و-محاکمه-فعالین-کارگری

بیانیه جمعی از فعالان و مدافعان حقوق زن، ادمینهای کانالهای تلگرامی و دختران خیابان انقلاب

بمناسبت اول ماه مه (11 اردیبهشت 1397) روز جهانی کارگر

بیانیه جمعی از فعالان و مدافعان حقوق زن، ادمینهای کانالهای تلگرامی و دختران خیابان انقلاب بمناسبت اول ماه مه (11 اردیبهشت 1397) روز جهانی کارگر

امسال در شرایطی به استقبال روز جهانی کارگر می رویم که جنبش کارگری و جنبش زنان در ایران بیش از پیش بهم پیوند خورده است. این پیوند با حمایت تشکل ها و فعالین شناخته شده کارگری از دختران خیابان انقلاب که علیه حجاب اجباری و علیه سرکوب از دل خیزش دیماه 96 عروج کردند، مستحکم تر شد.

خیزش دیماه 96 علیه فقر، گرانی و شکاف طبقاتی، و اعتراض گسترده به حجاب اجباری و هر گونه سرکوب، اعتراض مردمی بوده است که با بحران های عمیق اقتصادی دست و پنجه نرم می کنند؛ با این وجود حداقل دستمزد سال 97 چندین برابر زیر خط فقر اعلام شده است و این در حالیست که خط فقر در شهریور ماه 96 برابر چهار میلیون و 960 هزار تومان اعلام شد .

دستمزد حجم وسیعی از مزدگیران و حقوق بگیران، چندین برابر زیر خط فقر است، بیکاری و اختلاف طبقاتی بیداد می کند و حتی طبق آمار دولتی، یک سوم مردم ایران در "فقر مطلق" بسر می برند. اصلاحیه قانون کار بیش از پیش دست طبقه حاکم، دولت و کارفرمایان را برای استثمار بیش از پیش نیروی کار باز گذاشته است و ناامنی شغلی گریبانگیر افشار مختلف جامعه شده است. اختلاس ها، حقوق های نجومی و ثروت های عظیم "زن خوب ها" و در مقابل، فلاکت عمومی، اعتیاد، تن فروشی و کودکان کار بیداد می کند.

در این میان "زنان" هم به عنوان نیروی کار ارزان و به عنوان تشکیل دهنده بخش عظیمی از جمعیت بیکاران کشور، تحت ستم و استثمار مضاعفی هستند.

در این شرایط است که اعتراضات کارگران، پرستاران، معلمان، دانشجویان، جوانان، بازنشستگان، دستفروشان، جویندگان کار و زنان علیه فقر، گرانی، بیکاری، شکاف طبقاتی و بیحقوقی های اجتماعی سراسر ایران را فرا گرفته است. لذا روز جهانی کارگر در ایران فرصتی است برای عزم سراسری بخش عظیم مردمی که خواهان تغییر وضعیت موجود بسمت یک جامعه انسانی هستند. این روز فرصتی است برای بیان مطالبات همه اقشاری که خواهان معیشت و منزلت هستند.

بدینوسیله ما جمعی از فعالان و مدافعان حقوق زنان، ادمینهای کانالهای تلگرامی و دختران خیابان انقلاب ضمن اعلام همبستگی با بیانیه تشکلهای کارگری بمناسبت اول ماه مه (11 اردیبهشت 1397) روز جهانی کارگر، به همه انسانهای برابری طلب، آزادیخواه و عدالتخواه، فراخوان همبستگی حول مطالبات فوری بشرح زیر میدهیم؛

-حمایت قاطعانه از مبارزات زنان علیه قوانین ضد زن، علیه تبعیض و تحقیر، علیه حجاب اجباری و علیه جنس دوم شمردن زن.

-خواست فوری پنج میلیون تومان حداقل دستمزد برای کارگران، همه شاغلین و بازنشستگان و خواست دستمزد برابر زن و مرد برای کار مشابه.

-تضمین شغل و امنیت شغلی برای همه افراد مشمول کار، تضمین امنیت شغلی زنان در دوره بارداری و پس از مرخصی زایمان.

-لغو قراردادهای موقت و سفید امضا و تبدیل همه آنها به قرارداد دائم.

-اعتراض به سونامی بیکاری در ایران و خواست بیمه بیکاری برای همه بیکاران.

-اعتراض به هرگونه تبعیض جنسیتی، قومیتی و ملیتی در محل کار.

-ممنوعیت به کارگیری کودکان در بازار کار و لغو هرگونه کار کودک، حق تحصیل رایگان برای همه.

-حمایت و اعلام همبستگی با اعتراضات و اعتصابات جاری، بویژه کارگران هپکو، هفت تپه، فولاد، بازنشستگان، معلمان، دانشجویان و زنان .

-آزادی بی قید و شرط و فوری کارگران زندانی، معلمان زندانی و همه زندانیان سیاسی .

-حق تشکل مشخصا حق تحزب، حق اعتراض و اعتصاب و لغو احکام امنیتی کردن اعتراضات و اعتصابات.

-همبستگی اقشار مختلف علیه سرکوب کارگران مهاجر و علیه اقدامات نژادپرستانه.

-تعطیلی رسمی اول ماه مه روز جهانی کارگر در تقویم رسمی.

امضاء کنندگان:

1-اندیشه اسکندری از دختران خیابان انقلاب 2- ونوس مرادی - فعال حقوق زنان و دانشجویی 3- شیما بابایی فعال حقوق زنان و حقوق بشر 4- پریسا رهام - فعال حقوق زنان و دانشجویی، از دختران خیابان انقلاب -5جمیله - نویسنده و فعال حقوق زنان و کارگری -6جمعی از دانش آموزان دبیرستان دخترانه فرزندگان -7انجمن دانشجویان دانشگاه پیام نور مریوان -8ترانه صائینی مدافع حقوق زنان -9آتنا مهرمنش - فعال حقوق زنان -10نگین سلطانی - مدافع حقوق زنان -11شهناز رضایی - فعال حقوق زنان و شاعر -12کانال تلگرامی پیشتازان -13کانال تلگرامی ادبیات مستقل -14کانال تلگرامی درد مشترک -15کانال تلگرامی کاتب -16نازنین مطلبی - فعال حقوق زنان -17نه به ز سنه مدافع حقوق زنان -18بیبا حسینی مدافع حقوق زنان -19شیدا مقیمی مدافع حقوق زنان-20 آستاره بختیاری فعال حقوق زنان و خبرنگار -21آرزو صادقی فعال حقوق زنان و رنگین کمانان ایرانی LGBTQها، مدافع حقوق حیوانات -22سرکوت فعال مدنی -23کیانا مدافع حقوق زنان -24بهار مدافع حقوق زنان -25فخری مدافع حقوق زنان -26سپیده مدافع حقوق زنان-27- سینا ساعی مدافع حقوق زنان -28شایسته صادقی مدافع حقوق زنان -29ساینا مدافع حقوق زنان -30- آذر ناظری فعال حقوق زنان -31ترگس صادقی فعال حقوق زنان -32- روشنگر محمدی مدافع حقوق زنان -33محمد محمدی مدافع حقوق زنان -34بهمن قنبری مدافع حقوق زنان -35زهران نعمتی مدافع حقوق زنان -36سونیا نعمتی مدافع حقوق زنان -37ادریس قنبری مدافع حقوق زنان -38پانیا خلجی مدافع حقوق زنان -39مجتبی موسوی مدافع حقوق زنان -40مهديه بروجردي مدافع حقوق زنان -41سجاد ملکی مدافع حقوق زنان -42سبحان کرمانی مدافع حقوق زنان -43علیرضا شکوری مدافع حقوق

زنان 44- مسعود شاهرودی مدافع حقوق زنان 45- شیمیا حنفی مدافع حقوق زنان 46- ثریا بیگدلی مدافع حقوق زنان 47- حمید بیگدلی مدافع حقوق زنان 48- سمانه پاکزاد مدافع حقوق زنان 49- وحید نوروزی مدافع حقوق زنان 50- مریم نوروزی مدافع حقوق زنان 51- غزل بیگدلی مدافع حقوق زنان 52- مهستی بیدل مدافع حقوق زنان 53- غزل پارسی مدافع حقوق زنان 54- سمیرا سامانی مدافع حقوق زنان و فعال دانشجویی 55- آزاده فرح پور مدافع و فعال حقوق زنان 56- سراب احيائي فعال محیط زیست و مدافع حقوق حیوانات 57- کاکتوس - کارتونبست 58- نارگل مهربان فعال حقوق زنان 59- نوشین سورانی فعال حقوق زنان و مدافع حقوق حیوانات-60 پرستو شایان فعال حقوق زنان و دانشجویی 61- ریحانه سروانی فعال حقوق زنان و محیط زیست و مدافع حقوق حیوانات 62- فریبا شفیعی مدافع حقوق زنان 63- رویا احدی فعال حقوق زنان 64- پرستو شکوهی مدافع حقوق زنان 65- فرزانه ابریشمی مدافع حقوق زنان 66- مهرناز علی بیگی مدافع حقوق زنان و دانشجو 67- مینا قندی فعال حقوق زنان 68- نازنین پارسامهر فعال حقوق زنان 69- سودابه هنردوست فعال حقوق زنان 70- کانال تلگرامی رویای ری را 71- ستاره کویر مدافع حقوق زنان 72- ناهید روشن مدافع حقوق زنان

=====

بیانیه جمعی از کارگران گروه ملی صنعتی فولاد اهواز به مناسبت اول ماه مه

یازده اردیبهشت روز جهانی کارگر، روز همبستگی و اتحاد ما برای رسیدن به همه مطالباتمان است. روز جهانی کارگر در حالی فرامیرسد که از گوشه و کنار کشور، ندای حق طلبی و فریاد اعتراض کارگران به گوش میرسد و جنبش ها و مبارزات کارگری به شکل ها و شیوه های جدیدی در حال بروز و نمود است. در جوامع صنعتی و پیشرفته، کارگر به عنوان ابزاری ارزشمند و سرمایه ای اثرگذار در تولید، توسعه و پیشرفت تلقی میگردد اما در کشور ما بواسطه وجود خلأهای قانونی و نبود سندیکاهای مستقل کارگری، همواره کارگر مورد فشار، ظلم و سوءاستفاده های ابزاری کارفرمایان قرار میگیرد. کارگر و نیروی مولد در مناسبات اقتصادی و در سیاستگذاری های کلان تولید و اشتغال، جایگاه و پایگاهی نداشته و قوانین حاکم بر جامعه تنها تأمین کننده منافع کارفرما بوده و هست.

وجود همین قوانین ظالمانه؛ سالهاست که فقر و نکبت و گرسنگی را بر کارگر تحمیل کرده و هر سال سفره او کوچک و کوچک تر میشود.

باوجود آنکه بیش از نیمی از جمعیت آماری کشور به جامعه کارگری تعلق دارد اما نبود قوانین حمایتی، مناسبات حاکم و سیاسی کاری های موجود و نیز نفوذ کارفرمایان در مراکز تصمیم سازی و تصمیم گیری، موجب شده تا تقابل کارگر و کارفرما سالها ادامه یافته و پایانی برای مشکلات کارگر وجود نداشته باشد و به همین دلایل ذکر شده همواره اراده و حاکمیت کارفرمایان بر سرنوشت کارگر حکمفرما بوده و روز به روز بر شکل گیری بسترهای ناامن در روابط بین کارگر و کارفرما افزوده شده است.

در چنین شرایطی کارگر تنها ابزار موجود برای بیان مشکلات خود را در اعتراض و برگزاری تجمعات صنفی میبیند اما در کمال تأسف شاهدیم که کارگر از همین حق ابتدایی خود هم برخوردار نیست و در صورت اقدام به اعتراض با انواع روشهای خشنونت و سرکوب اعم از تهدید به اخراج؛ احضار به مراکز امنیتی و قضایی؛ بازداشت و بازجویی های طولانی و دربرخی موارد حتی با شکنجه مواجه میشود. کارگر هیچگاه بدنبال هرج و مرج نبوده و نیست اما هنگامی که میبیند نه تنها منافعش تأمین نگردیده بلکه حقوق خود را هم از دست رفته و ضایع شده میبیند؛ چاره ای جز دست کشیدن از کار، اعتراض و مبارزه برایش باقی نمی ماند.

در این مبارزه علیه ظلم و تبعیض آنچه که اهمیت دارد این است که کارگر باید به این باور برسد که بدون اتحاد و یکپارچگی، راهی دشوار و طولانی در رسیدن به اهداف خود پیش رو دارد و بدون این اتحاد بسیار بسیار آسیب پذیر و شکننده خواهد بود.

دستمزدهای ناعادلانه باعث بروز مشکلات و دشواری های فراوان در معیشت کارگر شده اند دقیقا از همین نقطه ضعف یعنی نبود اتحاد و انسجام بین کارگران سراسر کشور و تشکل های کارگری استفاده کرده و هر سال میخ دیگری بر تابوت زندگی کارگر می کوبند. نقطه آغازین ایجاد پیوستگی و اتحاد کارگران، برقراری ارتباط های مستقیم بین کارگران صنوف و صنایع مختلف کشور برای استفاده از تجارب مثبت بدست آمده از اعتراضات کارگری و پرهیز از اشتباهات صورت گرفته و کمک به یکدیگر است.

امروز تنها راه مقابله با مظالمی که بر جامعه کارگری می رود فقط اتحاد بین کارگران سراسر کشور است.

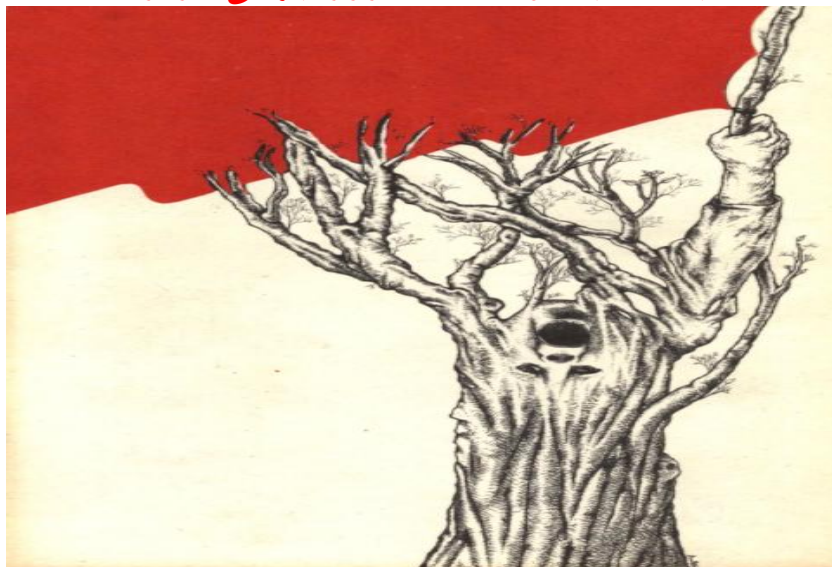
قدرت و توان ما برای ایستادگی در برابر زورگویان و سرمایه داران زرپرست؛ با یکپارچگی و بهم پیوستگی مان بیشتر و بیشتر خواهد شد.

اول ماه ماه، یازده اردیبهشت روزی است که همه ما کارگران همصدا و همنوا پای مطالبات خود و ایفای نقش در تعیین سرنوشت مان محکم و استوار بایستیم تا به نتیجه مطلوب برسیم.

جمعی از کارگران گروه ملی صنعتی فولاد اهواز
۷ اردیبهشت ۱۳۹۷

اعلامیه هیئت اجرایی سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر)

به مناسبت اول ماه مه، روز جهانی کارگر

تشکل های سراسری کارگری،
اهرم سازمانیابی مؤثر مقاومت کارگران

اول ماه مه، روز جهانی کارگر، روز جهانی کارگران همه کشورها، بر همه کارگران و زحمتکشان جهان و همه آنها که برای دنیای بهتری مبارزه می کنند، خجسته باد. روز جهانی کارگر، تنها، روز جشن و سرور، روز پایکوبی های شادمانه استنمارشده گان و لگدمال گشته گان نیست، روز جمع بندی راه های طی شده و برنامه ریزی برای گام های آتی در رزم مشترک علیه استبداد سرمایه نیز هست.

جنبش کارگری ایران، در همه بخش های خود، سال پر مشقت، اما پر باری را در رزم مشترک، پشت سر گذاشته است. این سال، سال رزم، خشم، فریاد و مشت های گره کرده کارگران معدن آزادشهر، کارگران هپکو و آذرباک، فولاد اهواز، نیشکر هفت تپه، اتوبوس رانی تهران و حومه، کارگران شهرداری ها و بسیاری از گروه های صنعتی و خدماتی کشور بود. این سال، سال پیکار متحد معلمان سراسر کشور، تحت رهبری شوراهای صنفی منتخب خود، سال گام های استوار زنان و مردان بازنشسته فرهنگی، پرستاری و تامین اجتماعی بود و سال رنج، درد و فریاد دادخواهی کولبرانی که بار سنگین بر دوش، توجه همگان را به خود جلب کردند. سال درد جانکاه کودکان کار، که حالا دیگر به جای نشستن بر نیمکت های درس، با لباس رسمی شهرداری ها، ردیالانه استنمار می شوند. این سال، سال زنان و مردان دستفروشی بود که بساط شان، زیر لگد گزیده های شهرداری ها به هم ریخته می شد و سال زنانی که در "دورکاری" هایشان، به بهائی بسیار اندک، سفارشات کاری کارفرمایان حریص را انجام می دادند، سال زنانی که در محیط کاری، علاوه بر مبارزه علیه استنمار، بر تبعیض جنسیتی نیز می شوریدند و سال زنانی که روسری هایشان را پرچم کردند تا نشان دهند، انسان های آزاده ای هستند که حق تصمیم گیری در باره پوشش خود را به دیگران وا نمی گذارند، زنانی که فعالان عدالت خواه در هشت مارس، صدای همه آنها شدند. و این سال، سالی بود که فریاد "نان، کار، آزادی" در کنار بسیاری از شعارها، در بیش از صد شهر کشور، دیمه ۱۳۹۶ را به یکی از ماندنی ترین برگ های زرین تاریخ مبارزات مردم میهن در بندها تبدیل کرد.

در این سال، دشمنان کارگران نیز بیکار ننشستند. مدافعان غارتگران، چپاول گران، "برادران قاچاقچی"، کارفریان نظرکرده بیت، "آقازاده های ژن برتر"، سینه چاکان بهره کشی نئولیبرال و سرمایه داران و کارفرمایان حریص، دست در دست هم و با اتکا به ماشین مدرن و بیشمار سرکوب شان، برای درهم شکستن مقاومت و مبارزه کارگران ایران، از هیچ تلاش ردیالانه ای فروگذار نکردند. به جای پرداختن حقوق معوقه شان، نیروهای سرکوب برای در هم شکستن اعتصاباتشان گسیل داشتند؛ به جای بهبود شرایط کاری و استخدامی کارگران، رهبران و فعالان شان را دستگیر و روانه زندان کردند؛ به جای روشن کردن وضعیت حقوق و مزایای آن ها، راه های تفرقه افکنی را در پیش گرفتند؛ به جای آزاد کردن دستگیر شده گان و بازگشت به کار اخراجی ها، وثیقه های سنگین و پرونده های حجیم و دادگاه های فرمایشی به کار گرفتند؛ به جای افشاء و دستگیری غارتگران صندوق های بازنشستگی و تامین اجتماعی و بازگرداندن پول ها و اموال غارت شده، تحمل و صبر را توصیه کردند و به جای افزایش دستمزد در حد تامین زندگی شایسته انسانی، حداقل دستمزد زیر خط فقر را تصویب کردند که حتی آن را هم اجرا نکرده و نخواهند کرد.

مافیای قضاوت، دست در دست باندهای مافیائی امنیت، برای حفظ حاکمیت غارتگران، چپاولگران و استنمار کنندگان، برای خاموش کردن فریادهای اعتراضات کارگری، خفه کردن رهبران طبیعی و فعالان جسور را در دستور کارشان قرار داده اند. در سال گذشته، شاهد دستگیری های گسترده از میان فعالان کارگران، معلمان و عدالت جویان بوده ایم. به شلاق بستن کارگران، با غل و زنجیر نشان دادن فعالان کارگری، بازداشت همراه با ضرب و شتم در جلو چشمان همگان، عدم اجازه مرخصی پزشکی، علیرغم وضعیت وخیم زندانی و به رغم توصیه پزشک زندان، در کنار حکم های سنگین زندان و یا وثیقه های نجومی برای آزادی موقت، سیاست عمومی حاکمیت برای خفه کردن فعالان

کارگری و بی سر کردن جنبش های اعتراضی بوده است. این تجربه نشان می دهد که بخش های مختلف جنبش کارگری برای متحد شدن و برای تداوم فعالیت های رزم جویانه خود به رهبری جمعی تر و گسترده تر نیاز دارند. باید نیروها و کادرهای هر چه بیشتری به میدان آورد و مسئولیت ها را روی شانه های هر چه بیشتری تقسیم کرد تا امکان فلج کردن فعالیت ها با دستگیری های مدام از میان برود. هم زمان باید تلاش کرد که بخشی از رهبری، از جلو دید گزیده گان حکومتی دور بمانند و امکان ادامه کاری بیش از پیش تضمین گردد.

نیروهای سرکوبگر استبداد خشن و قرون وسطائی مدافع سرمایه، برای درهم شکستن مقاومت و مبارزه کارگران، تنها به بی سر کردن این جنبش ها اکتفا نکرده اند، بلکه تلاش برای ایجاد تفرقه و یا کم دامنه کردن جنبش نیز یکی از تاکتیک هایشان بوده است. روشن است هر چه دامنه حرکت های اعتراضی محدودتر و هر چه سرعت به خشونت کشانده شدن بیشتر باشد، امکان در هم شکستن آن برای نیروهای سرکوب آسان تر خواهد بود. از این رو، تلاش برای گسترده تر کردن دامنه جنبش مقاومت و درگیر کردن بخش هر چه بیشتری از نیروها، اهمیت حیاتی دارد. گام های استوار بر پایه شعارها و خواست های بیواسطه و فراگیر و کم هزینه کردن شرکت در مقاومت و مبارزه صنفی، می تواند تیغ سرکوب را کند و قدرت چانه زنی را بشدت بالا ببرد. از این روست که فعالان کارگری باید روی خواست های تمامی بخش های کارگری، همبستگی خواهرانه و برادرانه کارگران ملیت های رنگین کمان زیبای ایران و کارگران مهاجر بشدت حساس بوده و در این میان مسائل زنان کارگر را با دقت و حساسیت ویژه ای مد نظر داشته باشند. سیاست های زن ستیزانه حاکمیت اسلامی و بی حقی کامل زنان از تمامی حقوق اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و سیاسی، نیمی از جامعه را به آتشفشانی فعال تبدیل کرده است. آتشفشانی که در مقاومت مدنی و درخشان "دختران خیابان انقلاب"، و در حضور چشمگیر و ستودنی زنان در تظاهرات مردمی و اعتراضات توده ای، خود را نشان می دهد و خواب از چشم مدافعان سیستم و تفکر زن ستیز، پدر-مردسالارانه ریشه دار جای خوش کرده در بطن جامعه ربوده است. بیش از نیمی از زنان نه تنها از حداقل حقوق قانونی محرومند بلکه بدون قرارداد یا با قراردادهای موقت و دستمزدهای بسیار پائین مشغول به کارند. زنان شاغل در بخش رسمی، هم چون معلمان و پرستاران نیز با عدم امنیت شغلی، نظارت های نفس گیر و فلج کننده بر رفتار و پوشش خود، و موانع سرسخت بر سر راه پیشرفت شغلی شان مواجهند. بخش گسترده ای از زنان در کارگاه های کوچک، در خانه های خود و یا در بیغوله هائی به نام "تولیدی ها" به بدترین شکل استثمار می شوند و به عنوان بازار سیاه کار، به اهرمی برای سرکوب مقاومت کل کارگران مورد سوءاستفاده قرار می گیرند. از این رو مبارزان و فعالان کارگری در بخش های گوناگون باید راه های به میدان آوردن این نیروها و توجه به خواست های اخص شان را در دستورکار پیکارشان قرار دهند. باید که در محیط های کار با روحیات ریشه دار مردسالارانه و نگاه تحقیرآمیز مردانه به همکاران زن مقابله کرد و فضائی بوجود آورد تا مانع حضور مؤثر فعالان زن در گردهم آئی ها و کارهای جمعی و مبارزات گروهی نشود. تنها از طریق توجه ویژه به خواست های اخص زنان، از جمله دستمزد برابر در برابر کار برابر، حق مرخصی در زمان بارداری، مرخصی زایمان، مهد کودک در کنار محل کار، آزادی پوشش، و قرار گرفتن در شمول قانون کار، می توان این نیروهای عظیم را در کنار خود داشت.

اگر دشمنان کارگران توانسته اند به جای پاسخ های روشن و ضرور، این چنین بر طبل سرکوب و بی اعتنائی بکوبند، بدان علت است که بخش های گوناگون جنبش کارگری هنوز نتوانسته اند تمامی قدرت خود را به میدان بیاورند. زمانی که کارگران بخش های گوناگون، تشکل های مستقل و سراسری خود را ایجاد کنند و با صدای واحد سخن بگویند، کارفرمایان و حامیان شان امکان بی اعتنائی و پشت گوش انداختن خواست های کارگران را نخواهند داشت. وقتی تشکل های سراسری بخش های گوناگون، راه های همگامی و هماهنگی میان خود را پیدا کنند و یک تشکل هم آهنگ کننده تمامی تشکل های مستقل و سراسری ایجاد کنند و بصورت متحد و یک پارچه خواست های اساسی جنبش کارگری را با

کارفرمایان و دولت مدافع سرمایه و سرمایه داران در میان بگذارند، امکان بی توجهی به خواست های کارگران از میان خواهد رفت.

اما ایجاد هم آهنگی میان تشکل های سراسری بخش های گوناگون بدون توافق بر یک خواست همگانی و مشترک امکان ناپذیر است. از برکت جمهوری اسلامی، بخش اعظم کارگران و زحمتکشان ایران با قراردادهای موقتی و حتی غیر رسمی کار می کنند؛ غالباً در کارگاه های کوچک و پراکنده، در مشاغل خانگی، در کارهای فصلی و روزمزد؛ در دستفروشی و دوره گردی و در کارهای مزدی روستایی؛ و عموماً در شرایطی طاقت فرسا و غیر انسانی، بدون برخورداری از هر نوع حمایت قانونی و اجتماعی. همچنین بیکاری گسترده پیدا و پنهان بخش بزرگی از نیروی کار کشور ما را به بی پناهی ذلت باری محکوم می کند. آحاد این نیروی عظیم انسانی بدون آگاهی از سرنوشت و منافع مشترک شان و بدون عضله سازمانی و اراده توده ای نمی توانند شرایط کار و زندگی خود را بهبود بخشند؛ و بدون آنها، مبارزات حتی پیشرفته ترین کارگران و زحمتکشان ما نیز نمی تواند به پیشرفت قابل توجهی دست یابد. مبارزه برای تأمین اجتماعی همگانی می تواند همه این بخش های پراکنده را با هم پیوند بدهد. حقیقت این است که در شرایط کنونی کشور ما، بدون خواست تأمین اجتماعی همگانی، بخش های مختلف کارگران و زحمتکشان ایران نمی توانند باهمدیگر گره بخورند و به تشکلی مستقل و سراسری دست یابند. مبارزه برای سراسری شدن تشکل مستقل کارگران و زحمتکشان به خواست مشترک، بی واسطه و قابل لمس برای همه زحمتکشان ایران نیاز دارد. این خواست مشترک و این پرچم متحد کننده، بی هیچ تردید، خواست تأمین اجتماعی همگانی است.

در آستانه روز جهانی کارگر، روز بزم و رزم کارگران، سازمان ما لازم می داند حمایت قاطع خود از خواست های مشخص همه تشکل های مستقل کارگران و زحمتکشان که در رویارویی های مستقل با رژیم خونخوار و استبداد ففاهتی مدافع سرمایه شجاعانه ایستاده اند و درک بسیار دقیق تر و روشن تری از مسائل جاری مبارزاتی کشور دارند، اعلام کند و بر خواست های آنها تاکید ورزد.

- به رسمیت شناختن حق تشکل مستقل و آزادی اعتصاب برای کارگران؛

- زیر پوشش قانون کار قرار گرفتن تمامی زنان و مردان کارگر در واحدهای تولیدی و خدماتی، کارگران با استخدام موقت، نیمه وقت، فصلی، کارگران کارخانگی و دورکاری، کارگران روستایی، کارگران منازل، کارگران مغازه ها، کارگران چادرنشین، کارگران کولبر، کارگران دستفروش و کارگران مهاجر و پناهنده.

- تبدیل همه قراردادهای پیمانی، سفید امضاء و موقت به قراردادهای کار دائم با پوشش کامل بیمه های اجتماعی. غیرقانونی شدن و انحلال همه شرکت های پیمانی که به خرید و فروش نیروی کار با شرایط بردگی اشتغال دارند.

- مشارکت نمایندگان تشکل های مستقل کارگری در تصمیم گیری های کلان در شرکت ها و واحدهای بزرگ تولیدی و خدماتی؛

- نظارت نمایندگان تشکل های مستقل کارگری و بازنشستگان بر هدایت صندوق های تأمین اجتماعی و بازنشستگی، شفاف نمودن وضعیت صندوق ها؛ کوتاه کردن دست دولت و نهادها از این صندوق ها و پرداخت کلیه بدهی های دولت به صندوق های بیمه تأمین اجتماعی و ذخیره فرهنگیان و حذف بیمه های تکمیلی و احیای بیمه های پایه؛

- اجرای قانون مدیریت خدمات کشوری بر پایه خواست بازنشستگان؛
- پرداخت به موقع حقوق کارگران و پایان دادن به پدیده شوم حقوق های معوقه؛ ممنوعیت هر نوع تعویق در پرداخت دستمزد، تعیین حداقل دستمزد بر مبنای نرخ تورم و بالاتر از خط فقر، افزایش حقوق و دستمزد ها بر مبنای نرخ تورم؛

- پوشش کامل بیمه بیکاری، بازنشستگی، از کارافتادگی، سوانح کار برای همه شهروندان کشور به گونه ای که افراد مشمول خانواده آن ها محکوم به زندگی در زیر خط فقر نشوند؛

- پایان دادن به پدیده کودکان کار، تامین حقوق کودکان بی سرپرست از سوی نهادهای ویژه تامین اجتماعی کودکان و تضمین رفاه و تحصیلات و آینده شغلی آن ها؛

- بهداشت و درمان فراگیر برای همه شهروندان، نظام آموزشی مجانی در همه سطوح تحصیلی از جمله دانشگاهی از طریق کالازدائی از بهداشت و درمان و آموزش به مثابه یک حق شهروندی؛

- آزادی تمامی زندانیان سیاسی و صنفی از جمله فعالان کارگر و معلمان مبارز و لغو احکام غیرقانونی علیه آنها، پایان دادن به پرونده سازی های امنیتی علیه فعالان صنفی.

گرامی باد اول ماه ماه، روز جهانی کارگر
سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی
زنده باد آزادی، دموکراسی و سوسیالیسم
هیئت اجرایی سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر)
چهارشنبه ۵ اردیبهشت ۱۳۹۷ برابر با ۲۵ آوریل ۲۰۱۸

اعلامیه روند سوسیالیستی کومه‌له به مناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگران

اول ماه مه، روز اتحاد و همبستگی کارگران و زحمتکشان است. در این روز، کارگران در اقصا نقاط جهان، با گردهم‌آیی و راهپیمائی در خیابانها و تجمع در میدین و یا با برگزاری میتینگ و مراسمی گوناگون، حضور و عزم جمعی و متشکل خودشان را در اعتراض به نظام ستمگر سرمایه‌داری، و فریاد خواست عدالت اجتماعی و بنیاد دنیایی بهتر برای همگان، به نمایش می‌گذارند.

جنبش کارگري در ايران سالي پر تلاطم را پشت سر گذاشت و بي شک سال پيش رو نيز، براي کارگران و زحمتکشان ايران سالي آرام و کم تحرک نخواهد بود. آمار مبارزات کارگري و راهاندازي اعتصاب، تحسن، تظاهرات و اعتراضات جمعي، چه در محل کار و چه در خيابان، در سال ۱۳۹۶ بمراتب از سال قبل بيشتري و فراگيرتر بوده است.

در ديماه ماه سال گذشته که جامعه در ابعاد سرتاسري با بپا خواستن طبقات و اقشار مختلف دچار تلاطم گشت، کارگران و زحمتکشان نيز با شرکت فعال در تظاهرات و گردهمائيهاي خياباني، و سر دادن شعار "نان، کار، آزادي" به مبارزات خودشان رنگ و بوي سياسي بخشيده و خواست سرنگوني رژيم سرمايهداري ديني حاکم را وسعت بخشيدهاند.

نگاهي مختصر به اعتراضات و اعتصابات کارگري تا قبل از ديماه سال ۱۳۹۶ در ايران، نشان ميدهد که نارضايتي طبقه کارگر ايران از وضع موجود، زمينه ساز حضور وسيع اين طبقه در اعتراضات خياباني فرودستان ايران در ديماه بوده، و آنان را به يکي از شرکت کنندگان اصلي تظاهراتها تبديل نمود. بيکارسازيهاي وسيع به دليل رکود اقتصادي و تعطيل شدن مراکز کار، عقب افتادن پرداخت حقوقها به مدتهاي طولاني، سوانح کاري متعدد، نبود بيمه بيکاري و بيمه سوانح براي کارگران، به اضافه تورم و گراني سرسام آور نرخ کالاهاي مورد نياز، هزينه زندگي روزمره کارگران را به شدت افزايش داده است. اين وضعيت در شرايطي به کارگران و زحمتکشان ايران تحميل ميشود که افزايش چندينگزي دستمزدها و حقوق کارگران بهيچوجه پاسخگوي نيازمنديهاي آنان نبوده و اکثریت عظيمي از کارگران قادر به تأمين معاش روزانه خود و خانوادهشان نيستند. چنين وضعيتي ميليونها کارگر آيراني را به زير خط فقر سوق داده است. در چنين وضعيت دشواري که به کارگران و خانوادهايشان از جانب رژيم فاسد و جنايتکار اسلامي تحميل ميشود، خواست کارگران براي دريافت حقوقهاي به تعويق افتاده و افزايش دستمزد، با تهديد اخراج از کار و اتهام تحريکات خارجي از جانب حاکمان اسلامي ايران پاسخ ميگيرد.

در کردستان نيز، همانند ديگر نقاط ايران، در سال گذشته و بخصوص از ديماه به اين طرف شاهد تظاهرات و اعتراضات کارگري در سطح وسيع بوديم. افزون بر معضلات و مشکلاتي که طبقه کارگر در سطح ايران با آن درگير است، کارگران در کردستان، هم بدليل برقراري فضاي شديد امنيتي و هم بدليل ايجاد موانع در ارتباط با پايهگذاري صنايع بزرگ توليدي در کردستان از جانب رژيم، با مشکلاتي از قبيل مهاجرت کاري به نقاط دور دست ايران و پديده کولبري در نوار مرزي دسته و پنجه نرم ميکنند.

رژيم سرمايه داري اسلامي حاکم بر ايران، با سياستهاي تبعيض آميز و چپاولگرانه اش، و با عقب نگه داشتن عمدي زيربناي اقتصادي کردستان و همچنين باز گذاشتن دست صاحبان سرمايه براي استثمار شديد، شرايطي را فراهم ساخته که سيل عظيمي از کارگران و زحمتکشان کردستان براي امرار معاش و آوردن لقمه اي نان بر سر سفره خانواده اشان، مجبور به تن دادن به کار سخت و طاقت فرسايي مانند کولبري مي شوند. عده ديگر نيز مجبور به ترک خانه و خانواده در جستجوي کار به ديگر نقاط ايران مهاجرت ميکنند.

اعتراضات نسبتاً سازمان يافته کارگران در سال ۱۳۹۶ نشان از آن دارد که؛ کارگران عليرغم تهديد و بگير و ببند و زنداني شدن و در زندان بودن بيشتري رهبران کارگري، براي احقاق حقوقشان به مراتب از گذشته جدي تر و متحدتر شده اند. کارگران و زحمتکشان جامعه به خوبي مي دانند که بدون تغيير و تحولات اساسي و بدون سرنگوني اين رژيم تبهکار و فاسد و غارتگر و جنايت پيشه، تغييری در زندگي سخت و طاقت فرسايي آنان بوجود نخواهد آمد. براي رهايي از وضع موجود و برآورده شدن

خواسته‌های عادلانه کارگران و زحمتکشان، راهی جز مبارزه علیه دژخیمان اسلامی حاکم بر ایران وجود ندارد. و برای پیشبرد و به پیروزی رساندن چنین مبارزه‌ای، قدم اول متشکل شدن و سازمان‌یابی کارگران آگاه به منافع طبقاتی کارگران، در تشکلی است که آرمان سوسیالیزم و رهایی انسانها از هر گونه ستم و استثمار را فعالانه و با درستی در دستور دارد.

روند سوسیالیستی کومه‌له

کارگران جهان متحد شوید

زنده باد سوسیالیزم

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی ایران

۰۵،۰۲،۱۳۹۷

اول ماه مه:

روز اتحاد انقلابی کارگران برای برانداختن سرمایه داری در سراسر جهان!

کارگران انقلابی متحد ایران

اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت)، روزی است که ترس در دل سرمایه داران و امید در دل کارگران می افکند! صد و سی و دو سال پیش در چنین روزی ۱۳۰۰۰ کارخانه و کارگاه با صدها هزار کارگر در سراسر آمریکا برای برقراری روز کاری ۸ ساعته دست به اعتصاب عمومی زدند. البته مبارزه برای کاهش ساعات کار روزانه و برقراری ۸ ساعت کار در روز از مدت ها پیش آغاز شده بود. «اتحادیه ملی [سراسری] کار آمریکا» که از به هم پیوستن ده ها اتحادیه محلی به وجود آمده بود در ماه اوت سال ۱۸۶۶ در قطعنامه ای چنین اعلام کرد: «ضرورت نخست و بزرگ کنونی به منظور آزاد کردن این کشور از بردگی سرمایه داری عبارت است از گذراندن یک قانون که طبق آن روزانه عادی کار در تمام ایالت های آمریکا ۸ ساعت باشد. ما تصمیم داریم همه توان خود را برای دستیابی به این هدف شکوهمند به کار گیریم.» «اتحادیه ملی [سراسری] کار آمریکا» با «شورای عمومی اتحادیه بین المللی کارگران» (یعنی انترناسیونال اول) در لندن ارتباط نزدیک داشت. انترناسیونال اول نیز در سپتامبر همان سال، حداکثر ساعات کار روزانه را ۸ ساعت اعلام کرد. مبارزه برای برقراری روزانه کار هشت ساعته در سال های بعد نیز توسط این اتحادیه ادامه یافت و در برخی مؤسسات دولتی برقرار گردید. اما در اکثریت عظیم کارخانه ها، کارگاه ها، مزارع، معادن و غیره ساعات کار روزانه بسیار بیش از هشت ساعت بود.

در سال ۱۸۶۹ یک تشکل بزرگ دیگر به نام «شهبوران کار» Knights of Labor در شهرهای مختلف آمریکا شکل گرفت و به سرعت رشد کرد. این تشکل، هم کارگران فنی و ماهر و هم کارگران ساده رشته های مختلف را سازماندهی می کرد. آنها بویژه در میان کارگران راه آهن فعال بودند و جنبش های اعتصابی مهمی را در سال ۱۸۸۵ رهبری کردند. کاهش ساعات کار روزانه به ۸ ساعت یکی از خواست های این تشکل بود. در سال های نخست دهه ۱۸۸۰ این سازمان گسترش زیادی یافت به طوری که در اوج فعالیت هایش در سال ۱۸۸۶-۱۸۸۵ تقریباً ۲۰ درصد کارگران آمریکا عضو این تشکل بودند (حدود ۷۰۰ هزار نفر).

در ۷ اکتبر سال ۱۸۸۴ «فدراسیون اتحادیه های حرفه ای و کارگری ایالات متحده و کانادا» در قطعنامه ای از همه اتحادیه ها خواست که در حوزه فعالیت خود از اول مه ۱۸۸۶ روز کار ۸ ساعته را به اجرا در آورند. در گردهمایی مجمع عمومی این فدراسیون در سال ۱۸۸۵ این خواست مورد تأیید مجدد قرار گرفت و اتحادیه های جدیدی از آن حمایت کردند. در سال های ۱۸۸۵ و ماه های نخست ۱۸۸۶ جنبش کارگری آمریکا و بویژه مبارزه برای برقراری روزانه کار ۸ ساعته از رونق و اعتلای ویژه ای برخوردار بود. هزاران کارگر در شهرهای شیکاگو، نیویورک، واشینگتن، بالتیمور، میل وکی، دترویت، سین سیناتی، سنت لویی، پیتسبورگ و غیره به راه پیمائی و اعتصاب روی آوردند.

رویدادهای مه ۱۸۸۶ در شهر شیکاگو

شهر شیکاگو در آن زمان یکی از مهم ترین مراکز جنبش برای برقراری روزانه کار هشت ساعته بود و کارگران انقلابی و رادیکال در آن نقش ویژه ای داشتند. از ۲۳ آوریل تا ۵ مه ۱۸۸۶، ۱۹ تظاهرات در سراسر شهر رخ داد. خلاصه رویدادهای مه ۱۸۸۶ چنین بود:

اول مه - فعالان اتحادیه ها، سوسیالیست ها، آنارشویست ها و کارگران عادی در راه پیمائی برای برقراری ۸ ساعت کار در روز شرکت داشتند. ۳۵۰۰۰ کارگر اعتصاب کردند. در روزهای سوم و چهارم مه ده ها هزار نفر دیگر به تظاهرات پیوستند.

سوم مه - تظاهراتی در کارخانه ماشین کشاورزی مک کورمیک به خشونت کشیده شد و پلیس به روی تظاهر کنندگان آتش گشود و چند کارگر را کشت.

چهارم مه - روزنامه های سوسیالیستی خواهان برگزاری یک گردهمایی در هی مارکت (Haymarket) میدانی در شیکاگو) در اعتراض به خشونت پلیس شدند. در نزدیکی پایان گردهمایی نیروهای پلیس به سمت گردهمایی رفتند و فرمانده آنها دستور پراکنده شدن جمعیت را داد. فرد ناشناسی بمب به سوی نیروهای پلیس پرتاب کرد که در اثر آن یک پلیس کشته و تعدادی زخمی شدند. پلیس به سوی جمعیت تیراندازی کرد. ۶۰ پلیس زخمی و ۸ پلیس کشته شدند (برخی احتمالاً در اثر تیراندازی خود افراد پلیس، بویژه به خاطر اینکه هوا تاریک بود) و تعداد نا معلومی از جمعیتی که برای گردهمایی آمده بودند کشته و زخمی شدند. دستگیری های زیادی در سراسر شهر صورت گرفت.

۱۷ مه - هشت تن به اتهام رهبری شورش و خشونت دستگیر شدند: آگوست اسپایز، آلبرت پارسونز، ساموئل فیلدن، مایکا شواب، آدلف فیشر، جورج انگل، لوئی لینگ و اسکار نیب.

در ۱۸ اوت ۱۸۸۶ دادگاه که هم در آن زمان و هم بعدها استقلال و بی طرفی اش زیر سؤال قرار گرفت، هفت تن را به اعدام و اسکار نیب را به ۱۵ سال زندان با اعمال شاقه محکوم کرد. در ۱۱ دسامبر ۱۸۸۷ آگوست اسپایز، آلبرت پارسونز، آدلف فیشر و جورج انگل به دار کشیده شدند. لوئی لینگ یک روز پیش از اعدام خودکشی کرد. احکام فیلدن و شواب به زندان تبدیل شد.

درس ها و پیام های اول ماه مه

هرچند سرمایه داران و دولت آمریکا توانستند جنبش بزرگ کارگران این کشور در مه ۱۸۸۶ را به خاک و خون بکشند و جوی از ارباب و ضدیت با کارگر، بویژه کارگران مهاجر را در آن کشور به وجود آورند (چون شمار قابل توجهی از فعالان و رهبران آن جنبش از کارگران مهاجر بودند)، اما جنبش برای کاهش ساعات کار از میان نرفت و در آمریکا و به سرعت در کشورهای دیگر ادامه و گسترش یافت.

در سال ۱۸۸۹، نخستین کنگره اتحادیه بین المللی کارگران (انترنسیونال دوم)، اول ماه مه را همچون روزی تعیین کرد که در آن کارگران همه کشورها با تشکل در احزاب سیاسی خود و اتحادیه های خود آن را روز مبارزه برای دستیابی به یک خواست سیاسی مهم که همان روزانه کار ۸ ساعته بود اعلام کنند. از آن هنگام تا کنون همه کارگران جهان این روز را از آن خود می دانند. بدین سان یکی از پیام ها و درس های جنبش اول ماه مه ۱۸۸۶ از طریق انترنسیونال دوم به شمار زیادی از احزاب و اتحادیه های کارگری انتقال یافت.

اما درس ها و پیام های اول ماه مه در ۸ ساعت کار روزانه خلاصه نمی شود. برخی از مهم ترین درس های دیگر اول ماه مه چنین اند:

- ضرورت استقلال طبقاتی پرولتاریا که به شکل استقلال سیاسی و سازمانی این طبقه از تمام احزاب و گرایش های غیر پرولتری مشخص می شود.
- ضرورت اتحاد و همبستگی همه کارگران نقاط مختلف یک سرزمین و اتحاد بین المللی کارگران.
- ضرورت پیوند میان خواست های فوری و اهداف دراز مدت (مثلاً پیوند مبارزه با روزانه کار ۸ ساعته با مبارزه برای رهائی از بردگی سرمایه داری که در قطعنامه اوت ۱۸۶۶ «اتحادیه ملی کار» آمریکا آمده بود)
- ضرورت پیوند مبارزه اقتصادی و مبارزه سیاسی طبقه کارگر؛ ضرورت عمل مستقل سیاسی پرولتاریا.
- ضرورت پیوند و هماهنگی مبارزه اعتصابی با تظاهرات و راه پیمائی های کارگران.
- ضرورت تداوم مبارزه و داشتن دید دراز مدت (دیدیم که جنبش برای کاهش ساعات کار روزانه و برقراری روز کار ۸ ساعته دست کم از دو دهه پیش از جنبش ماه مه وجود داشت و سال ها پس از سرکوب خونین این جنبش نیز ادامه یافت و تنها در آغاز سده بیستم بود که در آمریکا حداکثر ۸ ساعت کار روزانه رسمیت یافت). حداکثر هشت ساعت کار روزانه و پنج روز کار در هفته هنوز در شمار زیادی از کشورهای جهان - از جمله در ایران - برقرار نشده است.

- مبارزات طبقه کارگر برای رهائی از یوغ سرمایه داری با مبارزه به ضد جنگ های ارتجاعی، غارتگرانه و نژادپرستانه و تلاش برای صلح عادلانه پیوند ارگانیک دارد. جنبش ماه مه نیز در بسیاری از کشورها و دوره های مختلف با مبارزه به ضد جنگ های ارتجاعی و تلاش برای صلح همراه بوده است

کارگران اروپا، آسیا، آمریکای لاتین، آفریقا و اقیانوسیه در جنبش ها و انقلابات گوناگون خود طی صد و سی گذشته که ابعاد بسیاری از آنها از جنبش ماه مه ۱۸۸۶ آمریکا به مراتب بزرگتر و وسیع تر بود نشان دادند که این درس ها و پیام ها را که متعلق به پرولتاریای جهانی است دریافت کرده و خود دستاوردهای بزرگ دیگری بر این درس ها و پیام ها افزوده اند.

وضعیت کنونی جهان و ایران در مه ۲۰۱۸

وضعیت سرمایه داری در جهان و در ایران با وضعیت سرمایه داری در آمریکای اواخر سده نوزدهم تفاوت های زیادی دارد. هرچند نه خواست ها و منافع بنیادی بورژوازی که همانا استثمار هرچه بیشتر ارزش اضافی تولید شده توسط پرولتاریاست و نه منافع و خواست های بنیادی طبقه کارگر که با برانداختن سرمایه داری، کار مزدی و محو طبقات از جامعه همراه است تغییر ماهوی نکرده اند، اما برای روشن کردن راه مبارزه باید شرایط ویژه هر دوره را شناخت.

نظام سرمایه داری کنونی برخلاف سرمایه داری اواخر سده نوزدهم که هنوز می توانست در برخی مناطق و برخی موضوعات (و غالباً به رغم میل خود) چند گامی در جهت پیشرفت اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جامعه بردارد، اکنون هیچ نشان مثبتی در حرکت سرمایه داران و تحول سرمایه که با منافع اکثریت مردم همسوئی داشته باشد به چشم نمی خورد. افزون بر آن، این نظام وضعیت اقتصادی و سیاسی خطرناک و فاجعه باری برای کارگران و دیگر توده های زحمتکش در سراسر جهان به وجود آورده است. «راه حل اقتصادی» طبقه سرمایه دار و دولت های سرمایه داری عبارت است از تشدید باز هم بیشتر استثمار کارگران و ستم بر آنان برای افزایش ارزش اضافی حاصل از کار کارگران، بازپس گرفتن دستاوردهای اجتماعی و اقتصادی طبقه کارگر، تعطیل کردن یک رشته بنگاه ها و مؤسساتی که سودآوری شان را «کافی» نمی دانند، تخریب منابع طبیعی و محیط زیست و کار انسان ها، افزایش روز افزون هزینه های نظامی و تسلیحاتی، اعطای تسهیلات مالی و معافیت های مالیاتی برای سرمایه داران و دیگر صاحبان ثروت، افزایش مالیات بر توده های کارگر و زحمتکش و غیره.

«راه حل سیاسی» طبقه سرمایه دار و دولت های سرمایه داری تلاش برای تثبیت و تداوم سلطه سیاسی استثمارگران، به اطاعت درآوردن کارگران و دیگر زحمتکشان، سرکوب و یا منحرف کردن جنبش های آنان و تفرقه افکندن در میان کارگران و تشکل های کارگری است. تشدید این روند در کشورهایمانند انگلستان، فرانسه، آلمان، آمریکا، کشورهای اروپای شرقی و مرکزی و غیره بخوبی قابل مشاهده است. یک روند دیگر فراهم ساختن شرایط سیاسی و اجتماعی برای رشد احزاب و دار و دسته های ناسیونالیستی، فاشیستی و نژادپرست است که به طور مستقیم یا غیر مستقیم در قدرت سیاسی حاکم این کشورها شریکند و یا همچون نیروی ذخیره ای برای آینده نگهداری می شوند. بورژوازی همین سیاست را در عرصه بین المللی و جهانی نیز به عمل درمی آورد: قدرت های امپریالیستی با بهره گیری از تجاوز نظامی، سرکوب جنبش های آزادی خواهانه و استقلال طلبانه، با استفاده از اهرم های مالی، پولی و دیپلماتیک، با حمایت از دولت های مرتجع و تجاوز کار منطقه ای یا دار و دسته های جنایتکار و تروریستی، با به کارگیری نهادهای بین المللی و در صورت عدم امکان از طریق اقدام های یک جانبه و غیره زمینه را برای تحکیم سلطه و پیشبرد منافع غارتگرانه این یا آن بلوک، تقسیم منطقه نفوذ یا تغییر معادلات قدرت میان آنها فراهم می کنند. قدرت های سرمایه داری متوسط و محلی نیز همچون شریک کهنتر و یا مهره و ابزار قدرت های بزرگ در مناقشات بین آنها وارد منازعه می شوند و یا بر اساس منافع پایگاه اجتماعی خود با استفاده از یک رشته فرصت های بین المللی برای گسترش نفوذ سیاسی، نظامی و اقتصادی منطقه ای خود تلاش می ورزند. مجموع این مناقشات موجب گسترش ارتجاع، اختناق و نظامی گری و جنگ در جهان گشته و موانع بزرگی برای تکامل جنبش کارگری در کشورهای گوناگون به وجود آورده است. یک روند شاخص اوضاع کنونی تشدید تضادهای درون بورژوازی در سطح جهانی است که می تواند به صورت درگیری میان قدرت های بزرگ امپریالیستی جلوه کند. درگیری هایی که می توانند به جنگ های نیابتی ویرانگر و یا جنگ های بزرگ منطقه ای یا حتی جهانی تبدیل شوند و یا به جنگ های محلی قدرت های بزرگ با قدرت های متوسط و یا جنگ بین خود این قدرت های متوسط منجر گردند.

نظام سرمایه داری ایران در زمینه اقتصاد و سیاست همین روندها و الگوهای را که در بالا ذکر شدند به کار می بندد با این تفاوت که به خاطر شرایط ویژه ایران، هم در عرصه اقتصادی و هم در عرصه سیاسی، فشار وارد بر کارگران و زحمتکشان در ایران از فشار و ستمی که بر هم طبقه ای های ما در کشورهای پیشرفته سرمایه داری وارد می شود به مراتب بیشتر و شدیدتر است.

سرمایه داری ایران بدتر از سرمایه داری کشورهای پیشرفته و حتی بدتر از سرمایه داری بسیاری از کشورهای متوسط سرمایه داری است و ناتوانی خود را در خروج از بحران سرمایه داری، که ابعاد جهانی و داخلی دارد هر روز به روشنی نشان می دهد. سرمایه داری ایران به آشکاری تمام ناتوانی این شیوه تولید را در رشد نیروهای مولد و در نتیجه افزایش تولید و رشد اقتصادی نمایان می سازد. بیکاری شدید و مزمن و از جمله بیکاری میلیون ها جوان با تحصیلات دانشگاهی، تعطیلی مؤسسات تولیدی، ناتوانی در بهره برداری از منابع، تخریب منابع و مهم تر از همه تخریب نیروی انسانی همگی ناشی از فرسودگی و گندیدگی روابط سرمایه داری از جمله در ایران اند. تورم بالا و شتابان همراه با وضعیت شبه رکود، بی ثباتی نظام بانکی، کسری بودجه و غیره نیز برخی از علائم این نظام نکبت بار و متولیان مرتجع آن هستند.

در عرصه اجتماعی این روابط با اخراج کارگران و انبوه تر کردن لشکر ۶ میلیونی بیکاران، سرپیچی کارفرمایان از جمله کارفرمایان دولتی از حقوق و مزایای صدها هزار کارگر، افزایش سوانح و حوادث مرگبار کار و نبود تدبیرها و مقررات ایمنی و بهداشتی لازم در محیط کار به ویژه در رشته هائی مانند ساختمان، معادن، مؤسسات پتروشیمی، کارخانه های ذوب و استخراج فلز، تولید و انتقال و توزیع برق و نیز در تولید خانگی و در کارگاه های کوچک، تبعیض جنسی و فشار مضاعف بر کارگران زن، کار کودکان زیر ۱۶ سال، تبعیض ملی و مذهبی و غیره و غیره تنها گوشه ای از ستم و استثمار است که بر کارگران ایران وارد می شود. افزون بر اینها کارگران در ایران از حق ایجاد تشکل های مستقل و حقیقی خود محروم اند و شمار زیادی از کارگران به خاطر دفاع از این حق و یا دفاع از دیگر حقوق و خواسته های کارگری و یا به «اتهام» شرکت در اعتصاب و تظاهرات در زندانند و شمار زیادی در دادگاه ها به زندان و تحمل شلاق و اخراج محکوم می شوند. حتی در مواردی هم که دادگاه کارگران را از به اصطلاح «جرائمی» که به آنها نسبت داده شده تبرئه کرده است، کارفرما به تصمیم خود و برخلاف مقررات حاکم آنها را اخراج می کند.

ستم و استثمار بورژوازی حاکم علاوه بر کارگران، توده وسیع دهقانان و نیز بر تهی دستان و حاشیه نشینان میلیونی شهرها را نیز به ستوه آورده است. تظاهرات اخیر دهقاتان نشانه ای از این نارضایتی است.

هرچند فساد، اختلاس، سوء استفاده از قدرت سیاسی، تبعیض، حقه بازی برای دزدی اموال مردم بویژه از طریق مناسبات و شبکه های مالی و غیره در تمام جوامع سرمایه داری وجود دارد اما در ایران این پدیده ها به جزء جدائی ناپذیر سرمایه داری حاکم و نظام و روش حکومتی تبدیل شده است.

سیاست خارجی رژیم مکمل سیاست داخلی آن است. تلاش سردمداران حکومت ایران برای گسترش نفوذ ارتجاعی خود در منطقه، رقابت و همکاری با دیگر قدرت های سلطه طلب جهانی و منطقه ای، صرف هزینه های نظامی سنگین و تلفات انسانی برای گسترش سیاست نظامی گری و شوونیستی بورژوازی بوروکراتیک - نظامی - مذهبی حاکم بر ایران، باری سنگین و کمرشکن برای کارگران و توده های زحمتکش است که سالهاست ادامه دارد. سیاست خارجی رژیم به گسترش و سلطه ارتجاع و اختناق در ایران و در منطقه دامن می زند و خطرهای سهمگینی برای وضعیت کنونی و آینده ایران دارد.

جنبش اعتراضی دی ماه گذشته

جنبش وسیع جوانان، بیکاران، تهی دستان و حاشیه نشینان شهری، دانشجویان و دانش آموزان و غیره در حدود صد شهر کوچک و بزرگ ایران در دی ماه گذشته واکنشی خودجوش به اوضاع اقتصادی و سیاسی فاجعه بار کنونی ایران بود. کارگران با این جنبش همدردی و از آن تا حدودی پشتیبانی کردند. اما این جنبش به دو دلیل مهم نتوانست با جنبش کارگران شاغل در کارخانه ها، معادن، کارگاه ها، مؤسسات حمل و نقل و ارتباطات، معلمان، پرستاران، بهیاران و بهورزان و دیگر کارکنان مزدی بیمارستان ها، کارکنان زحمتکش ادارات و غیره پیوند محکم و متقابلی برقرار سازد. علت آن از یک سو خودجوش بودن این جنبش یعنی نبود یا کمبود سازماندهی آگانه و جهت دار آن به سوی طبقه کارگر بود و از سوی دیگر نبود یا کمبود تشکل های انقلابی طبقه کارگر و کم توجهی به ضرورت مبارزه سیاسی پرولتاریا و حمایت این طبقه از مطالبات دموکراتیک توده های وسیع مردم بود.

دیدیم که یکی از پیام ها و درس های بسیار مهم اول ماه مه، عمل مستقل سیاسی پرولتاریا و یا به عبارت دیگر مبارزه سیاسی پرولتاریا برای فراهم کردن شرایط رهائی عام این طبقه و تمام بشریت از یوغ سرمایه، استثمار و نظام طبقاتی است. ما در بیانیه «پیش به سوی ارتقای جنبش اعتراضی مردم و خیزش انقلابی طبقه کارگر و زحمتکشان ایران» که در ۱۲ دیماه ۱۳۹۶ منتشر شد گفتیم: «جنبش اعتراضی خودجوش کنونی از یک سو محصول افزایش فقر، تورم بالا، بیکاری انبوه و عدم اطمینان به آینده است و از سوی دیگر پاسخی است به تداوم سرکوب، تبعیض های جنسی، مذهبی، ملی و قومی، دزدی ها و اختلاس های سردمداران دولتی یعنی مقامات روحانی، نظامی، امنیتی، انتظامی و اداری حاکم و در یک کلام اعتراض به اختناق، فساد و تبعیض های حاکم بر کشور. تظاهرکنندگان همچنین با سیاست خارجی رژیم

بویژه دخالت نظامی او در سوریه، لبنان، فلسطین و غیره مخالف و خواهان کاهش هزینه های نظامی در جهت حل مشکلات اقتصادی توده های مردم اند. یک ویژگی مهم این جنبش گسترش آن در همه شهرهای بزرگ کشور و بسیاری از شهرهای متوسط و کوچک است. در وضعیت حاضر تھی دستان شهری، دانشجویان و دانش آموزان، معلمان و گروه هایی از کارگران بیکار در این جنبش فعال هستند اما شاهد حضور وسیع کارگران بخش های تولیدی و خدماتی در این اعتراضات نیستیم.»

ما در آنجا از ضرورت مبارزه سیاسی طبقه کارگر، از ترکیب خواست های اقتصادی و سیاسی کارگران و از خواست های فوری و درازمدت سخن گفتیم و برخی از خواست های فوری را چنین برشمردیم:

«آزادی بی درنگ و بی قید و شرط زندانیان سیاسی و عقیدتی، آزادی تمام دستگیرشدگان تظاهرات ها، معرفی تمام آمران و عاملان سرکوب و تیراندازی به سوی تظاهر کنندگان، آزادی ایجاد تشکل های مستقل کارگری و فعالیت آنها، تعیین مزد حداقل بر اساس هزینه زندگی متوسط خانوار شهری طبق آمار بودجه خانوار بانک مرکزی و افزایش سالیانه چنین مزی به تناسب تورم و رشد متوسط بارآوری کار، ایجاد یک صندوق دولتی برای پرداخت فوری مزدهای عقب افتاده کارگران، حل معضلات بازنشستگان در زمینه مستمری (دست کم معادل مزد حداقل کارگران شاغل)، بیمه اجتماعی کامل، تأمین مسکن و حق نظارت نمایندگان منتخب بازنشستگان بر صندوق های بازنشستگی و شرکت در اداره آنها، خروج نیروهای سرکوبگر اعم از پاسدار، بسیجی، انتظامی، امنیتی و لباس شخصی ها از دانشگاه ها، کارخانه ها و دیگر محل های کار و فعالیت و انحلال گشت ارشاد، خواست های مبرمی اند که باید راهنمای جنبش اعتراضی باشند.»

این خواست ها باید توأم با خواست برابری کامل حقوق اجتماعی، سیاسی، اقتصادی و فرهنگی زنان با مردان، لغو تمام قوانین ارتجاعی ضد زن، آزادی عقیده و بیان، آزادی اطلاع رسانی، حق اعتراض، لغو سانسور، حق اعتصاب، تظاهرات و گردهمایی، جدائی دین از دولت و آموزش عمومی، حذف کمک های دولتی به تمام مؤسسات مذهبی، رفع ستم ملی، برابری حقوق همه ملت های ساکن ایران و حق آنها در تعیین سرنوشت خود، مطرح شوند. در زمینه سیاست عمومی و سیاست خارجی رژیم، باید اصل حکومت دینی، نظامی گری، شوونیسم و تلاش های دخالت گرانه و هژمونی طلبانه رژیم در منطقه با صراحت و دقت نقد و افشا شوند و مبارزه پیگیر با آنها صورت گیرد.»

در همان جا به روشنی خاطر نشان کردیم:

«منافع اساسی طبقه کارگر و آزادی این طبقه و تمام زحمتکشان از استثمار، با حاکمیت رژیم جمهوری اسلامی تضاد آشتی ناپذیر دارند. هیچ یک از جناح ها و دسته های وابسته به رژیم، اصلاح طلبان درون و برون حکومت و یا اپوزیسیون های رنگارنگ بورژوازی نه قادر به تأمین منافع و حقوق کارگران اند و نه چنین تمایلی دارند. حتی تحقق کامل خواست های اقتصادی و سیاسی مبرمی که در بالا مطرح شدند نیز برای آزادی کامل طبقه کارگر کافی نیستند هرچند به آن یاری می رسانند و برای تکامل مبارزه طبقاتی احتیاج ناپذیرند. از این رو کارگران ضمن مبارزه پیگیر برای دموکراسی و حقوق سیاسی و اجتماعی همه مردم، نباید از مبارزه اساسی خود با نظام سرمایه داری در ایران و جهان، الغای کار مزی و طبقات، ذره ای منحرف شوند. رسیدن به اهداف طبقه کارگر و توده های زحمتکش و استقرار دموکراسی واقعی در ایران تنها با سرنگونی انقلابی رژیم ارتجاعی جمهوری اسلامی و استقرار قدرت سیاسی کارگران و زحمتکشان امکان پذیرند.»

شاید اگر از تمام آنچه در بالا در مورد درس ها و پیام های اول ماه مه در طول تاریخ صد و سی و دو ساله اش و از تحلیل وضعیت سرمایه داری در جهان و ایران و از جنبش کارگری و توده ای ایران گفتیم چند جمله را برجسته تر کنیم از روح انقلابی ماه مه در شرایط کنونی ایران دور نشده باشیم:

ضرورت مبارزه سیاسی پرولتاریا؛ ضرورت ترکیب مبارزات اقتصادی و سیاسی و ضرورت ایجاد سازمان های سیاسی درخور این مبارزات یعنی حزب سیاسی انقلابی طبقه کارگر و سندیکاهای مستقل کارگری در سطح کارخانه ها و دیگر مراکز کار (مستقل از کارفرما، دولت، احزاب سیاسی و نهادهای مذهبی)

پیروز باد اول ماه مه روز اتحاد و مبارزه مشترک کارگران جهان به ضد نظام سرمایه داری!

سرنگون باد رژیم ضدکارگری و ضد دموکراتیک جمهوری اسلامی!

زنده باد آزادی!

زنده باد سوسیالیسم!

اعلامیه نهادهای همبستگی با جنبش کارگری در ایران - خارج از کشور

زنده باد اول ماه مه روز همبستگی جهانی طبقه کارگر

اول ماه مه روز تاریخی است که در آن افقی روشن بر مبارزه کارگران گشوده است. امسال هم در این روز، طبقه کارگر جهانی همبستگی طبقاتی خود را بر علیه نظام استثمارگرانه سرمایه داری در سراسر جهان به نمایش در میآورد.

بگذار در این روز کارگران با دستهای پر توان خود چرخ انباشت سرمایه را از کار بیاندازند و با سر دادن سرود انترناسیونال، موجودیت خود را بعنوان یک طبقه به سرمایه داران بابت توحش دیرپایشان، هشدار دهند.

امسال در ایران روز جهانی کارگر در حالی فرا می رسد که همچون سال گذشته، دستمزد کارگران همچنان زیر خط فقر است، با افزایش سرسام آور قیمت‌های مایحتاج زندگی و تعطیلی کارخانه ها هر روزه صد ها و هزاران کارگر به صف میلیونی بیکاران رانده میشوند و بموازات آن درصد بالایی از کارگران بیکار شده از قوانین بیمه بیکاری محرومند و فقر و فلاکت بر زندگی آنان سایه انداخته است. سرکوب فعالین کارگری و بویژه بیکار سازی و به دادگاه فراخواندن فعالان سازمانده اعتصابات و اعتراضات به قوت خود باقی است. هر گونه اعتراض و مقاومت کارگران با بازداشت و زندان پاسخ میگیرد، کارگران علاوه بر محرومیت از حقوق اجتماعی خود از قبیل برپائی تشکل و اعتصاب و اعتراضات، هر روزه و هر لحظه در معرض شدیدترین تهاجمات به زندگی و معیشت خود قرار دارند.

با توجه به این معضلات اساسی که طبقه کارگر و توده های مردم با آن روبرو هستند، اما مبارزات کارگری در سطح بسیار وسیعی با اعتراض و اعتصاب برای کسب مطالبات و خواسته ها ادامه دارد. مبارزه کارگران بر علیه حکومت سرمایه جمهوری اسلامی فضای سیاسی جامعه را به نفع خود و سایر جنبشهای اجتماعی تغییر داده است. کارگران بدون ترس و وحشت در مقابل دولت و کارفرماها ایستاده و سرسختانه خواسته های خود را تا جائیکه توازن قوا اجازه بدهد به رژیم تحمیل می نمایند. دهها اعتراض و اعتصاب پیگیر کارگران بخصوص کارگران نیشکر هفت تپه و فولاد اهواز و... لرزه بر تن جانین سرمایه انداخته است. کارگران نیشکر هفت تپه با اتکاء به نیروی طبقاتی خود خواستار برکناری کارفرماها و کنترل کارخانه به دست خود شدند. کارگران فولاد اهواز مصرانه خواسته هایشان را بدون ترس و هراس از زندان و دستگیری طلب نمودند.

ما شاهد خیزش مردمی در دیماه بودیم، که در اکثر شهرهای ایران، توده ها همزمان و هماهنگ به خیابانها ریختند و علیه ستم طبقاتی و جنسی فریاد زدند و بدون ترس و واهمه، نظام سرمایه داری جمهوری اسلامی را بدون توهّم به جناحهای درون حکومتی به زیر سوال برده و مورد تعرض قرار دادند. بدون شک، بخش اعظم شرکت کننده گان این اعتراضات خواسته ها و مطالباتشان به منافع طبقه کارگر گره خورده است. این حرکتها بدون مبارزات مداوم و پیگیر کارگران که در ایجاد و تقویت فضای سیاسی جامعه تاثیر بسزایی داشته است امکانپذیر نبود.

مبارزات کارگران در روز اول ماه مه طی چند سال گذشته کما بیش علیرغم جو سرکوب حاکم بر فضای جامعه جریان داشته است، و کارگران در این روز گردهمایها، راهپیمایها بر پا داشتند و قطعنامه صادر کردند. این ها باعث شد سطح مبارزات آنها به نحو چشمگیری ارتقاء یابد، با توجه به نکات قوت و ضعف سالهای گذشته، کارگران و متحدین آنها قاعدتا با هوشیاری بیشتری به استقبال این روز خواهند رفت. واضح است که دستگاه سرکوب تا چه حد هشیارانه در کمین مبارزات کارگران در این روز و به ویژه فعالین آن نشسته و از همه سو به آنان یورش می برد، بنابراین خیلی واقعی است که ایجاد مراسمهای توده ای در این روز به اشکال مختلف با مانع سرکوب رو برو گردد؛ اگرچه طی سالهای گذشته نیز علیرغم فضای بسته و تمام تدابیر امنیتی و فشارهای گسترده که بر رهبران و فعالین کارگری در محیط های کار و خارج از آن رو به افزون بود، اما همچنان کارگران برای ایجاد تشکلهای توده ای خود و بر علیه نابرابریها و فشارهای موجود ناشی از بحرانهای اقتصادی به مبارزه و مقاومت برخاستند. کارگران مبارز به خوبی آگاهند که روند مبارزه طبقاتی آشتی ناپذیر، دستگیری، زندان و شکنجه فعالین کارگری و سوسیالیست و محروم کردن آنان از حداقلترین حقوق اجتماعی و سیاسی را بدنبال دارد، اما بدون شک پیروزیها و دستاوردهایی را نیز به همراه خواهد داشت، که راه را برای مبارزات جدی تر هموار خواهد نمود.

اول ماه مه روز هم پیمانی بیشتر طبقه کارگر برای اتحاد و همبستگی اش بر علیه نظام بربریت سرمایه داری است. بنابراین، رمز پیروزی متحقق نمودن این اتحاد، در ایجاد تشکلهای مستقل کارگری است. ما نهادهای همبستگی با جنبش کارگری در ایران همسو با این روند و در کنار طبقه کارگر و تمامی مبارزین، به پیشواز اول ماه مه میرویم و به طبقه کارگر و تمامی انسانهای آزادیخواه و مبارز، شادباش می گوئیم.

۲۵ آوریل ۲۰۱۸

**پیش بسوی همبستگی تشکل های کارگری در
مبارزه مشترک و متحد علیه نظام سرمایه داری !
زنده باد آزادی، زنده باد سوسیالیسم!
نهادهای همبستگی با جنبش کارگری در ایران - خارج از کشور
<http://nahadha.blogspot.com>**

اعلامیه «شبکه کنش مشترک»

به مناسبت اول ماه مه

سال نو کارگری و اول ماه مه، بر کارگران جهان خجسته باد

یک سال کارگری را پشت سر گذاشتیم، سالی که بارزترین شاهد نبرد طبقاتی کار و سرمایه بود. با گذشت چند قرن از حیات سراسر تبعیض سرمایه‌داری جهان معاصر سایه جنگ، نابرابری، فقر، گرسنگی، گرم شدن سیاره زمین و مهاجرت میلیونی انسانها و... بر فراز سر مردم در گشت و گذار است.

در ایران وضعیت کارگران در نتیجهی بختک جمهوری اسلامی به شدت آسیب دیده است. سرکوب سیستماتیک کارگران پیشرو و سازمان‌های مدافع جنبش کارگری از بدو انقلاب به یکی از سیاستهای ثابت رژیم اسلامی تبدیل شده است. این در حالی است که کارگران ایران از تشکل مستقل و سراسری خود محروم اند و فعالان کارگری یا در زندانند و یا با قید وثیقه آزاد و منتظر بازداشت دوباره اند. سرمایه داری استثمارگر ایران از هیچ برنامه و ترفند و حيله ای برای کشیدن شیرۀ جان کارگران فروگذار نکرد: مزدهای کارگران را ماه ها و سالها به تعویق انداخت یا پرداخت نکرد، بسیاری از حقوق و مزایای کارگری از جمله سهم حق بیمه کارگران را حذف نمود و یا پرداخت. واحدهای کار را به عناوین واهی تعطیل و هزاران کارگر را بی کار نمود، کارگران اعتصابی و نمایندگان مبارز آنها را اخراج نمود، هر حرکت اعتراضی را با حمایت دولت و نیروهای نظامی و قضائیش (که خود بزرگترین سرمایه دار است و نماینده و مدافع منافع سرمایه داران است) سرکوب نمود، کارگران را به زندان انداخت، شکنجه کرد، کشت و یا به خودکشی واداشت و یا ترور کرد. وضعیت کارگران افغانستانی مقیم ایران بعلت تبعیضات و تحقیرات و محرومیت های مضاعف بمراتب وخیمتر است.

در مقابل این همه زور و ظلم و ستم و بی عدالتی و بی حقوقی، کارگران و سایر اقشار زحمتکشان جامعه ساکت ننشستند، در سراسر کشور و در تمامی شهرهای بزرگ و کوچک در تمام سال و هر روزه، شاهد، اعتراضات، اعتصابات و انواع ابتکارات در تداوم مبارزاتشان بودیم. اعتصابات طولانی گروه ملی فولاد اهواز، نیشکر هفت تپه، هپکو و آذراب اراک، کارگران شرکت واحد، پتروشیمی ها، کارگران تمام شهرداری ها، مخابرات و ... مبارزات زنان، معلمان، بازنشستگان، پرستاران ودانشجویان و بویژه زندانیان سیاسی مبارز و تسلیم ناپذیر و همچنین کشاورزان، مال باخته گان، کولبران، زلزله زدگان و ... که اوج خود را در خیزش سراسری محرومان و ستمدیدگان جامعه در پیوند دادن جنبش «نان و کار و آزادی» در 8 دیماه 96 نشان داد، نشانه های درخشانی از این مبارزات پیگیر و حق طلبانه در همسویی، همزمانی و همبستگی با یکدیگر بود. سازماندهی کار، برنامه ریزی های حساب شده و هوشمند، شعارهای محقانه و کوبنده، اتکاء به نیروی خود در شعارهایی نظیر: "اگر نمیتوانند کارخانه را اداره کنند ما کارگران خودمان میتوانیم مدیریت را بدست بگیریم" (کارگران نیشکر هفت تپه) شرکت خانواده ها در راهپیمائی ها و بعضاً حمایت سایر اقشار مردمی از این مبارزات، ویژگی های این دوره را نشان می دهد. نقش برجسته زنان آگاه و مبارز در این مبارزات بسیار چشمگیر است. بویژه حضور آنان در روز 8 مارس با شعار "اشتغال و دستمزد

برابر حق همه زنان" و در اعتراض به نابرابری و تبعیض جنسیتی در عرصه اشتغال و معیشت در مقابل وزارت کار نشان از رشد آگاهی این جنبش است که می‌کوشد با تکیه بر اساسی‌ترین مطالبات زنان، در جهت پیوند با جنبش کارگری و کمک به متشکل ساختن زنان کارگر به پیش رود. اتحاد کارگران، عزم راسخ در مقاومت و پایداری تا به آخر، نهراسیدن از هرگونه تهدید و خطر و زندان و حتا مرگ، با اعلام این که: "حمله و دستگیری دیگر اثر ندارد. تا حق مان را نگیریم اعتصاب ادامه دارد" عوامل مؤثری در کسب برخی موفقیت‌های نسبی و موقتی کارگران و نشانگر پیشروی و تعرضی شدن اعتراضات کارگری در سال گذشته بود، هرچند هنوز بسیاری از مطالبات به حق کارگران بی‌پاسخ مانده و به علت عدم توازن قوا به کسب آنها نائل نشدند.

اما نبرد طبقاتی را تا محو کامل طبقات، پایانی نیست، یک سال به پایان رسید، اما سالی نویدبخش و پرتلاطم در پیش روست و همان مطالبات باقی مانده، بستر تداوم مبارزاتی تعیین کننده است. سال پیش رو بشارت دهنده تداوم، گسترش و تعمیق این مبارزات از طریق وحدت عمیق تر، سازماندهی و متشکل شدن گسترده تر تا حد سراسری شدن و یکی شدن این جویبارهای پراکنده و برآمدن سیلی خروشان در برهم زدن توازن قوا به سود کارگران است. کارگران آگاه و مبارز فولاد اهواز به درستی گفتند و بشارت دادند که: "امروز تنها راه مقابله با مظلومی که بر ما می‌رود فقط و فقط اتحاد بین کارگران همه صنایع در همه جای کشور است. قدرت و توان ما برای ایستادگی در برابر زورگویان و سرمایه داران زرپرست با یکپارچگی و بهم پیوستگی مان بیشتر و بیشتر خواهد شد. به امید روزی که همه ما کارگران این سرزمین همصدا و هم‌نوا پای مطالبات خود و ایفای نقش در تعیین سرنوشت خود محکم و استوار بایستیم."

با این رهنمود نوید بخش و در این روز خجسته اول ماه مه، روز اتحاد و مبارزه طبقه کارگر جهانی، به پیشواز سال نو کارگری می‌رویم، و با امید به آینده ای روشن پرچم پیروزی های بزرگتر طبقه کارگر را به اهتزاز در می‌آوریم.

خجسته باد روز اول ماه مه

پیروزباد مبارزات گسترده طبقه کارگر ایران و جهان

برقرار باد تشکل سراسری و مستقل کارگران در ایران

سرنگون باد نظام سرمایه داری جمهوری اسلامی

سرنگون باد نظام سرمایه داری جمهوری اسلامی ایران

«شبکه کنش مشترک»

۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۷ برابر با اول ماه مه ۲۰۱۸

امضاها به ترتیب الف با:

انجمن دفاع از زندانیان سیاسی و عقیدتی در ایران - پاریس

انجمن سوسیالیستها - سوئد

انجمن فرهنگی - اجتماعی اندیشه - گوتنبرگ - سوئد

جمعیت کردهای مقیم فرانسه

حمایت از جنبش مردم ایران - ماینس - آلمان

شبکه فعالین کارگری در دفاع از مطالبات کارگران ایران (کلگری) - کانادا

شورای هماهنگی علیه کشتار جمهوری اسلامی (فریاد خاوران) - سوئد

شورای همبستگی با جنبش کارگری - پاریس - فرانسه

شورای همبستگی با مبارزات مردم ایران - لندن - انگلستان
کانون پناهندگان سیاسی ایرانی - برلین - آلمان
کانون سیاسی پناهندگان در شهر مونستر - آلمان
کانون کنشگران دموکرات و سوسیالیست - هانوفر - آلمان
کانون همبستگی با کارگران ایران - گوتنبرگ - سوئد
کانون همبستگی با جنبش کارگری در ایران - فرانکفورت - آلمان
کانون همبستگی با جنبش کارگری در ایران - هانوفر - آلمان
کمیته دفاع از زندانیان سیاسی ایران - برلین - آلمان
کمیته دفاع از مبارزات مردم ایران - سوئیس
کمیته دفاع از مبارزات مردم ایران - شیکاگو - آمریکا
کمیته همبستگی با مبارزات مردم ایران - فرانکفورت - آلمان
کمیته همبستگی کارگران ایران و سوئد
نهادهای همبستگی با جنبش کارگری ایران - خارج از کشور
همبستگی سوسیالیستی با کارگران ایران - فرانسه

=====

اعلامیه اتحاد عمل تشکلهای چپ ایرانی در امریکای شمالی به مناسبت اول ماه مه :

* همراه با جزئیات مراسم روز جهانی کارگر در شهرهای مونتریا، ونکوور، و اشنگتن و شیکاگو

امسال نیز همچون سالیان گذشته، در شرایطی که استقبال اول ماه مه روز بین المللی همبستگی کارگران میرویم که نظام جهانی سرمایه داری بار دیگر ثابت کرده که نه تنها غایت تکامل بشریت و آخرین راه حل جوامع انسانی برای رهایی از چنگال انواع بحرانهای سیاسی اجتماعی و اقتصادی نیست، بلکه خود، مهمترین مانع رهایی اکثریت اردوی کار و رنج و ایجاد رفاه و صلح و آسایش در جهان محسوب می شود.

نظام جهانی سرمایه و انحصارات امپریالیستی در جستجوی حداکثر سود، نه تنها به رقابت شدید و جنگ تعرفه ها کشیده شده اند، بلکه همچون بهره کشی از اکثریت مردمان، طبیعت و کره زمین را نیز به نابودی هول انگیز سوق داده اند. بحران آب و فجایع زیست محیطی، گرسنگی روزانه حدود یک میلیارد از جمعیت دنیا، دهها جنگ و نزاع منطقه ای، آواره گی و پناهندگی بیش از ۶۰ میلیون انسان، اشتغال حدود سیصد میلیون نفر از کودکان در مشاغل طاقت فرسا، تبعیضات جنسیتی، نژادی، قومی و مذهبی ... همه و همه نشانگر بربریتی است که نظام مبتنی بر نابرابریهای طبقاتی بر جهان ما حاکم کرده است.

از اینرو پاسخ طبقه کارگر مبارز به عنوان پرچمدار نبرد با نابرابریهای نهادینه شده در سیستم کاپیتالیستی همچون سابق تشدید و تقویت جنبش کارگران و زحمتکشان برای نان، آزادی و عدالت اجتماعی است.

در ایران تحت حاکمیت رژیم اسلامی، که استثمار بیرحمانه اقتصاد سرمایه داری با استبداد مذهبی قدرت سیاسی حاکم عجین شده است، ما شاهد یکی از وسیع ترین و مداوم ترین جنبشهای کارگری تاریخ ایران و منطقه هستیم. به جرئت میتوان ادعا نمود که در هیچ کشور دیگر خاورمیانه و حتی جهان سراغ ندارید که روزی چند تجمع، اعتصاب و تظاهرات کارگری مثل ایران کنونی برگزار شود. طبقه کارگر ایران علیرغم همه سرکوبها، پراکندگی ها و ضعف سازماندهی و هماهنگی سراسری، چه قبل از خیزش دیمه تپیدستان شهری در ده روز غرور انگیزی که ایران را لرزاند و چه پس از سرکوب این خیزش، روزی نبوده که کارخانه و خیابان را از آن خود نکند. اعتصابات مکرر کارگران در جای جای ایران بویژه در دو شرکت مهم هفت تپه و فولاد خوزستان و تهدید به کنترل تولید مجتمع در صورت عدم رسیدگی به مطالباتشان گواه بارز این عزم مبارزاتی است. دلیل این تدوام و گسترش بی امان جنبش کارگری ایران نیز کاملا مشخص است. کارد به استخوان رسیده و با سقوط پی در پی ارزش ریال، تهی شدن سفره خانوارهای کارگری، افزایش رکود اقتصادی و بیکاری، به تعویق افتادن دائمی پرداخت دستمزد و حقوقهای ناچیز کارگران و نیز تعیین حداقل دستمزدی معادل یک چهارم خط رسمی فقر توسط دولت روحانی، بالا کشیدن صندوق

بازنشستگان کشوری و مالباخته گان توسط باندهای مافیایی رژیم سبب شده که کارگران صنایع، معلمان، بازنشستگان، پرستاران، کولبران و غارت شده گان، برای ادامه رزم طبقاتی خود، دیگر چیزی برای از دست دادن نداشته باشند.

بی گمان این جنبش کارگری عظیم اما پراکنده، نیازمند تقویت عنصر تشکل یابی و سازماندهی و هماهنگی سراسری است. بدون عروج جنبش کارگری به این فاز حیاتی از پروسه تکاملی خود و تبدیل اعتصابات پراکنده اما زنجیره ای خویش به اعتصاب عمومی سیاسی، نمیتوان تعرض بورژوازی و رژیم حامی آن به معیشت کارگران و زحمتکشان را در هم شکست. سالی که در پیش است بی تردید سال نبردهای بزرگ طبقاتی و کارگری در ایران خواهد بود. با آرزوی تقویت جنبش کارگری و سوسیالیستی در ایران، اول ماه مه را به همه کارگران ایران، امریکای شمالی و سراسر جهان شادباش میگوئیم.

اتحاد عمل تشکلهای چپ ایرانی در امریکای شمالی

۲۷ آوریل ۲۰۱۸

متشکل از:

- اتحاد چپ ایرانیان واشنگتن
- اتحاد چپ ایرانیان ونکوور
- اتحاد چپ سوسیالیستی ایرانیان
- کمیته چپ ایرانیان - شیکاگو
- کمیته یادمان کشتار زندانیان سیاسی دهه شصت در ایران - مونترال

ایمیل آدرس، برای تماس و همکاری: iranianleftinnorthamerica@gmail.com

جزئیات مراسم روز جهانی کارگر در شهرهای مونترال، ونکوور، واشنگتن و شیکاگو

مونترال:

غیر از راهپیمایی اول ماه مه که توسط اتحادیه های کارگری برگزار می شود، مراسم جشن و سخنرانی نیز تدارک دیده شده است. سخنران میهمان: حسن حسام (فعال چپ، شاعر و تحلیلگر سیاسی) موضوع سخنرانی: نگاهی به موقعیت کنونی، تحولات و آلترناتیوها همراه با دکلمه شعر، موسیقی و جشن و پایکوبی زمان: شنبه ۲۸ آوریل ساعت ۷ بعد از ظهر مکان: ۵۲۰۶ بلوار دکاری سوئیت شماره ۳ - مونترال در مکان اجرای برنامه، خوراک و نوشابه بفروش می رسد برگزارکننده: کمیته یادمان کشتار زندانیان سیاسی دهه شصت در ایران، مونترال - کانادا

ونکوور:

در ونکوور غیر از راهپیمایی اول ماه مه که توسط اتحادیه های کارگری برگزار می شود، مراسم سخنرانی و جشن نیز تدارک دیده شده است. شامل:

- * پیامهای همبستگی فعالین کارگری داخل کشور، پیامهای همبستگی فعالین اتحادیه ای و چپ کانادایی و اسلاید شو
- * سخنران میهمان از فرانسه: حسن حسام (فعال چپ، شاعر و تحلیلگر سیاسی)
- * ترانه سرودهای کارگری، موزیک دی جی، رقص، پذیرایی با شام و نوشیدنی (در محل مراسم بفروش میرسد)
- * ورودیه: ده دلار (تمام درآمد این مراسم به خانواده فعالین کارگری در بند ارسال خواهد شد)
- * زمان و مکان: شنبه ۵ می از ساعت ۶ تا ۱۱:۳۰ شب در سالن اتحادیه کارگری یونیفور در نیو وست مینستر برگزارکننده: کمیته برگزاری مراسم اول ماه می - ونکوور (کانادا)

واشنگتن

در واشنگتن نیز غیر از راهپیمایی سه شنبه اول ماه مه، نشستی نیز تدارک دیده شده است.

شامل سخنرانی و بحث و گفتگو

زمان: یکشنبه ۶ مه ساعت یک و نیم بعدازظهر

مکان: Leesburg Pike ۷۵۸۴Tyson's Pimmit Library,

شیکاگو:

غیر از راهپیمایی اول ماه مه، مراسمی نیز تدارک دیده شده است. از همگان خواستار هستیم تا با حضور خود در برنامه گرامیداشت اول ماه مه، روز جهانی کارگر؛ همبستگی خود را با مبارزات کارگران ایران و جهان علیه استثمار، بیعدالتی و برای حقوق انسانی به نمایش بگذاریم. زمان: یکشنبه، ۱۳ مه، ۲۰۱۸؛ شروع برنامه ۱:۳۰ بعد از ظهر مکان: کتابخانه اسکوکی، ضلع غربی، طبقه پایین، سالن بوک دیسکاشن روم برگزار کنندگان: کمیته دفاع از مبارزات مردم ایران- شیکاگو و کمیته ایرانیان جپ - شیکاگو

بیانه مشترک اول می

سازمان سوسیالیست های کارگری افغانستان کانون کارگران سوسیالیست

=====

زنده باد اتحاد و همبستگی جهانی طبقه کارگر

در آستانه اول ماه می امسال زنده گی میلیاردها انسان ساکن کره زمین همچنان گواه فقر و نابسامانی و عدم برخورداری از ابتدائی ترین امکانات اجتماعی، اقتصادی است. نظام کاپیتالیستی چنان از گندیده گی لبریز شده است که هیچ افقی به جز افق هولناک نابودی جوامع بشری ندارد و زنده گی را برای حدود هفت میلیارد انسان باشنده زمین تیره و تار نموده است. با وجود حمله همه جانبه سرمایه داری به زنده گی و معیشت کارگران و زحمتکشان جهان و تحمیل فقر و ریاضت اقتصادی گسترده، بورژوازی از ارزش های اولیه لیبرالی و دموکراسی نیز عقب نشینی نموده است. در یک چنین وضعیتی اعتراضات کارگری در کشورهای بزرگ سرمایه داری اروپا، امریکا، چین و هند در دو سال اخیر گسترش یافته است. اعتراضات کارگران و سایر مزدگیران در مهد کمون علیه دولت مکرون و سیاست های اقتصادی که اکثراً به نفع کنسرن ها و کارتل ها است، در یک سال اخیر ویژه گی خاصی به مبارزات طبقه کارگر فرانسه بخشیده است. به موازات اعتراضات کارگران، دانشجویان نیز علیه قوانین نیولیبرالی دولت مکرون در عرصه آموزش و دانشگاه ها به میدان آمده و با ایجاد مجامع عمومی و گسترش مبارزات شان زمین زیرپای بورژوازی را داغ نموده اند. ادامه اعتصابات و تظاهرات گسترده کارگران راه آهن، فرودگاه ها، شهرداری و جنبش دانشجویان در ماه آپریل پاریس را فلج کرد.

خاورمیانه بویژه سوریه به مرکز رقابت قدرت های امپریالیستی بخصوص امریکا، روسیه و چین تبدیل شده، بالتبع دولت های ارتجاعی منطقه و جریانات فوق ارتجاعی و جنایتکار اسلامی با ایجاد قطب های متغییر منطقه یی به جان مردم سوریه افتاده، تمام هستی صدها ساله آنها را به نابودی کشانیده اند. امن ترین منطقه سوریه یعنی کردستان (روژآوا)، جایی که در خلا حضور حاکمیت دیکتاتورانه دولت سوریه مردم زنده گی شان را به شیوه دموکراتیک و به صورت خود مدیریتی شکل داده بودند، مورد حمله گسترده دولت فاشیستی و جنایتکار ترکیه قرار گرفت و ارتش ترکیه در همراهی نیروهای اسلامی کانتون عفرین را اشغال نمودند.

در افغانستان در کنار طالبان پروژه داعش برای تحقق استراتژی سیاسی قدرت های حاضر در آن، رو به گسترش است. مردم در عدم امنیت و جدال نیروهای ارتجاعی و حامیان جهانی و منطقه یی شان زنده گی هولناکی را سپری می کنند. دوام این وضعیت در مقاطع مختلف باعث بروز و شکل گیری جنبش های اجتماعی اعتراضی در این کشور شده است. جنبش علیه بیکاری یکی از این جنبش های اجتماعی بود که در اعتراض به فقر و فلاکت و نابرابری و طرح خواست های رفاهی برای میلیون

ها کارگر شاغل و بیکار که در اسفناک ترین وضعیت قرار دارند شکل گرفت که اکثریت فعالان و سازماندهندگان آن را جوانان بیکار تشکیل می داد. همین طور جنبش بیداری زنان نیز در مقاطعی ابراز وجود نموده است.

خیزش انقلابی دی ماه ۹۶ در ایران که حدود صد شهر را در بر گرفت، نقطه عطفی در مبارزات مردم علیه حاکمیت مذهبی سرمایه طی چهار دهه اخیر بود. مبارزات روزمره کارگری در ایران به لحاظ تاریخی بی سابقه بوده است، در همین حال جنبش های آزادیخواهانه و برابری طلبانه زنان و دانشجویان به اعتراضات کارگری پیوسته اند. ویژه گی خیزش دی ماه طرح مطالبات اقتصادی با شعار نان، آزادی و عبور از اصلاح طلبی و اعلام سرنگونی رژیم جنایتکار اسلامی سرمایه بود. اول ماه می پیشرو در ایران می تواند صحنه رویارویی آشکار جنبش کارگری و سایر جنبش های اعتراضی در برابر رژیم اسلامی سرمایه باشد. روز کارگر امسال در ایران می بانیست انعکاس سازمانیافته یی از مطالبات و خواست های خیزش دی ماه باشد و این را به صراحت اعلام بدارد. راه نجات بشریت از تمام نکبت و جنایت سرمایه و نظام سرمایه داری، الغای بی چون و چرای مالکیت خصوصی، کارمزدی و برپایی حکومت کارگری است.

**زنده باد اول می روز اتحاد و همبستگی جهانی طبقه کارگر!
زنده باد سوسیالیسم!**

سازمان سوسیالیست های کارگری افغانستان
کانون کارگران سوسیالیست
اپریل ۲۰۱۸؛ اردیبهشت/ ثور ۱۳۹۷

=====

بیانیه ی مشترک: در استقبال از اول ماه مه، روز جهانی کارگر :

کمیته زنان ضد ستکمار پاریس

شورای همبستگی با جنبش کارگری - پاریس

جمعی از آتاریست ها و آتارکوستدیکالیست های پاریس

Azadi-b.com

طبقه ی کارگر جهانی چون همیشه در یوغ و ستم نظام سرمایه داری در حالی به مبارزه مطالباتی و نیز سیاسی خویش تداوم می بخشد که در فقدان تشکل انسجام یافته طبقاتی قرار دارد و از پراکندگی رنج می برد. بورژوازی جهانی و دولت ها از چنین وضعی استفاده نموده و در همه ی کشورها قوانین ضد کارگری را در بخش های تولیدی، خدماتی، آموزشی و درمانی به تثبیت می رسانند. جنبش کارگری در شرایطی روز جهانی خود، یعنی اول ماه مه 2018 را برگزار می نماید که مشقت و استثمار نظام سرمایه داری بر وجودشان سنگینی می کند. این نظام مظهر و اشاعه دهنده ی فقر و تبعیض طبقاتی است و آنرا مستقیماً تا سطح نابرابری حقوقی بین زنان و مردان کارگر برجسته می نماید و در نتیجه اعتراضات کارگری را موجب می شود، اعتراضاتی که مبارزات پیگیرانه را علیه موازین استثمارگری کارفرمایان خصوصی و دولتی، به همراه می آورد. طبقه ی کارگر جهانی با زنان و مردان برابر طلب و پیکارگر خویش، سنگر مبارزه را رها نمی سازند.

به عنوان نمونه، کارگران راه آهن فرانسه (SNCF) در اعتصاب و اعتراض بسر می برند، زیرا حاکمیت سیاسی نظام سرمایه داری اراده کرده است که 9000 کیلومتر خطوط کوچک راه آهن را مسدود سازد و در نتیجه تمامی کارگران و کارمندان آن بیکار میشوند و در تداوم چنین برنامه ای تعرفه های اجتماعی در سراسر خطوط فرانسه حذف گشته و قیمت های حمل و نقل افزایش می یابند و اینگونه نقشه های شوم نظام سرمایه داری، گریبان خطوط هوایی را نیز گرفته است. چیزی را که در گذشته برای کارگران ادارات پست، تلفن، الکتریک و گاز صورت گرفته و بیکاری هزاران نفر را موجب گشته بود.

در ایران وضعیت طبقاتی بسی اسفبارتر از فرانسه است و کارگران نمی توانند مستقل از نهادهای کارگری وابسته به حکومت جمهوری اسلامی، مراسم اول ماه مه را برگزار نمایند. در ایران 90 درصد از کارگران بصورت موقت به کار اشتغال دارند و حتی حقوقشان ماهها پرداخت نمی شود. اکثریت آنان از بیمه بیکاری و درمانی محروم اند و در حالیکه خط فقر نسبی به چهار میلیون و پانصد هزار تومان میرسد، حداقل حقوق کارگران در سال جدید یک میلیون و صد هزار تومان تعیین شده است. طبقه کارگر ایران همراه هم طبقه ای های خود در سراسر جهان در مبارزه ای مستمر با نظام سرمایه داری قرار دارد و در چنین مسیری با وجود آنکه از طرف پلیس حکومتی، تهدید، سرکوب و بازداشت می شود و رنج زندان، بیکاری و فقر را بر تمام وجود خود احساس مینماید، از مبارزه دست نمی کشد. جنبش اعتراضی دی ماه 1396 (ژانویه 2018)، بیانگر تعرض طبقاتی بود که در سراسر جامعه جریان داشت و به همان اندازه هراسی عظیم در دل نظام سرمایه داری جمهوری

اسلامی انداخت. همچنین مخالفت با قانون به غایت ارتجاعی - مذهبی حجاب اجباری از سوی دختران خیابان انقلاب، رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی را به چالش کشیده است. این اعتراضات طبقاتی با سیاست لیبرالی عمیقا فاصله داشت و در نوع خود بمثابة جنبشی بزرگ و سراسری، بی سابقه بود که هنوز هم بصورت پراکنده ادامه دارد و می رود تا بار دیگر (در فقدان آلترناتیو طبقاتی سازمان یافته)، شعله ور گردد. بنابراین ما سه نیرویی که برای عدالت و برابری اجتماعی و در دفاع از جنبش کارگری می رزمیم، امسال با چنین دستاورد های ارزنده ای که می تواند نقطه ی عطفی برای مبارزات همه جانبه و پیگیرانه آتی باشد، به استقبال اول ماه مه، روز جهانی کارگری می رویم.

زنده باد اول مه، روز همبستگی بین المللی کارگران
پیروز باد پیوند اعتصابات کارگری با خیزش گرسنگان در ایران
سرنگون باد نظام سرمایه داری جمهوری اسلامی در ایران
برابری اجتماعی - خود مدیریتی کارگری در نبرد تا
سرنگونی دولت - قوانین - کارفرمایان
زنده باد آزادی، زنده باد سوسیالیسم

کمیته زنان ضد سنگسار پاریس
شورای همبستگی با جنبش کارگری - پاریس
جمعی از انارشیست ها و آنارکوسندیکالیست های پاریس
17 آوریل 2018

=====

فراخوان برای شرکت در مراسم اول ماه مه - هماهنگی ایرانیان برای اول ماه مه - پاریس

فراخوان برای شرکت در مراسم اول ماه مه پاریس
خجسته باد اول ماه مه

اول ماه مه، روز همبستگی جهانی کارگران برای دستیابی به مطالبات دمکراتیک خود و برای بهبود شرایط کار و زندگی شان فرا می رسد. ما خجستگی این روز فرخنده را به کارگران و زحمتکشان جهان و به همه هم میهنان آزاده کشورمان، به آنانی که تبعیض را بر نمی تابند و برای برابری و آزادی مبارزه می کنند، شاد باش می گوئیم. مطالبات کارگران در عموم کشورهای جهان فاصله زیادی با مطالبات کارگران کشورمان دارد. در سالی که گذشت باز هم دستمزد کارگران زیر خط فقر تثبیت شد و همین مزد ناچیز نیز در بسیاری از مراکز اقتصادی با ماه ها عقب افتادگی پرداخت شد. بیکاری در ابعاد گسترده ای ادامه یافت و تعطیلی واحدهای تولیدی باز هم افزایش یافت. در سالی که گذشت جمهوری اسلامی همچون سال های پیش حرکات کارگران برای حقوق اولیه شان را سرکوب و فعالان آنان را دستگیر و روانه زندان نمود. اما به رغم این، اعتراضات و اعتصابات کارگران و زحمتکشان و سایر مزدگیران تداوم یافت و در دیمه سال پیش در بیش از هشتاد شهر کشور اوج گرفت. در این حرکات که جوانان و اقشار تهی دست جامعه ستون اصلی آن بودند شعارها از مطالبات اقتصادی فراتر رفت و عامل اصلی این فلاکت یعنی جمهوری اسلامی را نشانه گرفت. از آن پس نیز اعتراضات ادامه یافته است، که بیانگر تغییر کیفی در روحیات کارگران و سایر اقشار تهی دست جامعه است. هماهنگی ایرانیان برای اول ماه مه در پاریس امسال نیز با برپائی چادر هائی در مسیر راهپیمائی سندیکاهای

کارگری فرانسه، ضمن اعلام همبستگی با مطالبات کارگران و سایر زحمتکشان فرانسوی، می‌کوشد با شعار "نه به جمهوری اسلامی ایران" خواسته‌های کارگران و سایر جنبش‌های اجتماعی مردم ایران را بازتاب دهد. بدین منظور از همه هموطنان عزیز دعوت می‌کنیم با شرکت خود در این حرکت، خواسته‌های کارگران و دیگر جنبش‌های اجتماعی مردم ایران را هر چه پرطنین‌تر پژواک دهیم.

هماهنگی ایرانیان برای اول ماه مه - پاریس
۶ اردیبهشت ۱۳۹۷ - ۲۶ آوریل ۲۰۱۷

محل چادر هماهنگی ایرانیان برای اول ماه مه :
em^{۱۳}Boulevard de l'Hôpital Paris ۹۴-۹۶
Metro : Saint Marcel
ساعت ۳۰.۱۴ دقیقه

زنده باد اول ماه مه

مراسم اول ماه مه در سیدنی - استرالیا

زمان : شنبه ۲۸ آوریل، ساعت ۷ غروب تا ۱۲ شب
مکان : ونت ورث ویل کامیونیتی سنتر
کمیته برگزاری اول ماه مه

زنده باد اول ماه مه

اول ماه مه، روز جهانی کارگر، روز ماست.

اول ماه مه، روز همه انسانهای شریف و رنج‌دیده‌ای است که تمامی هستی و امکانات زیست و رفاه بشر، بر دوش کار و رنج نسل اندر نسلشان میسر و فراهم شده، اما خود سهم ناچیزی از آنرا در اختیار دارند. این روز اعتراض به جهان واژگونه؛ اعتراض به نظام سرمایه‌داری و فراخوان به آینده‌ای روشن، مرفه، آزاد و انسانی است.

بمناسبت اول ماه مه؛ روز همبستگی جهانی طبقه کارگر، مراسمی شامل سخنرانی، نمایش کلیپ؛ اجرای موسیقی، سرود و آواز برگزار میشود.

از عموم برای شرکت در این مراسم دعوت بعمل می‌آید.
پذیرایی از حاضرین در محل با شام و نوشیدنی؛ مشروبات الکلی سبک با قیمت مناسب در دسترس خواهد بود.
زمان : شنبه ۲۸ آوریل، ساعت ۷ غروب تا ۱۲ شب
مکان : ونت ورث ویل کامیونیتی سنتر

Lane St Wentworthville NSW 2145 2
ورودی: ۱۵ دلار؛ (برای کودکان زیر ۱۰ سال رایگان)
تلفن تماس: طاهر پرتوی 0413489420

کمیته برگزاری اول ماه مه ۲۰۱۸ (سیدنی-استرالیا)

کانون نویسندگان ایران "در تبعید" و انجمن قلم ایران "در تبعید" برگزار می کنند
یکصد و شصت و پنجاه سالگی کانون نویسندگان ایران

نیم قرن سیزدها با نور و دفاع از آزادی اندیشه و بیان و شکل کردن نویسندگان

مسعود تفره کل

ناصر رحمانی نژاد

شهرنوش پارسی پور

یکشنبه 20 ماه مه ساعت 7 بعد از ظهر

Q-80 Roosevelt Redwood Room,
Campbell Community Center
1 West Campbell Ave. Campbell, CA 95008

زنده باد اول ماه مه!

سخنرانی و بحث

تاریخ: شنبه ۲۸ اپریل ۲۰۱۸

ساعت: ۱۹

مکان: بوکن هایم ساختمان استا

کمیته همبستگی با اعتراضات کارگران و زحمتکشان
ایران- فرانکفورت

مراسم اول ماه مه
در استکهلم

شورای حمایت از
مبارزات آزادیخواهانه
مردم ایران - استکهلم

سه شنبه ۱ ماه مه ۲۰۱۸ از ساعت ۱۵ تا ۲۰
با سخن، شعر، فیلم، موسیقی، گفتگو، شام و نوشابه

15:00-20:00

Axelsberg Torget 3

Tunnelbana röda linjen mot Norsborg

T- Axelsberg

Tel.: 0728379451

شورای حمایت از مبارزات آزادیخواهانه مردم ایران - استکهلم

Azadi-b.com

بمناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگر
برگزاری سمینار در لندن

"طبقه کارگر و چشم انداز تحولات سیاسی در ایران"

ایوب رحمانی
اتحاد بین المللی در حمایت
از کارگران در ایران

صلاح مازوجی
حزب کمونیست ایران

رحمان حسین زاده
حزب حکمتیست

نرین ابراهیمی
سازمان راه کارگر

زمان و مکان:

ساعت: ۱۷:۳۰ بعد از ظهر ورود به سالن و راس ساعت ۱۸ شروع سمینار

یکشنبه ۲۹ آوریل ۲۰۱۸

مکان:

EF, Nearest Tube Station is Finchley Road and Finchley Road & Frognal station 3 6A, Lithos Rd, London NW 2

کمیته برگزار کننده اول ماه مه - لندن

**فراخوان شرکت در راهپیمایی روز جهانی کارگر:
جمعی از کمونیست های انقلابی / مونیخ - آلمان**

ما جمعی از نیروهای ضد سرمایه داری و ضد امپریالیست ساکن مونیخ - آلمان، از رفقا و یاران همبسته با جنبش برابری طلب و کارگری در ایران، افغانستان و کوردستان دعوت می کنیم در کنار همدیگر بلوکی مستقل را در تظاهرات اول ماه می در شهر مونیخ آلمان و در کنار رفقای دیگر از کشورهای مختلف تشکیل دهیم تا صدای جنبش نفرینان زمین و فرودستان سرکوب شده و همبستگی خودمان را با مطالبات جنبش کارگری و طبقه کارگر، همچنین دفاع از زندانیان سیاسی و فعالین کارگری در بند و تحت سرکوب و شکنجه اعلام کنیم.

ما با باور به انترناسیونالیسم و بی وطن بودن طبقه کارگر، باور داریم که حمایت و همبستگی با جنبش کارگری در ایران و افغانستان و کوردستان به عنوان بخش مهمی از طبقه کارگر تحت ستم در خاورمیانه بحران زده که در آتش جنگهای امپریالیستی در حال سوختن است، اصلی ترین وظیفه نیروهای انقلابی و رادیکال است که آلترناتیو رهایی بخش را نمایندگی میکنند.

به همین جهت در روز اول ماه می بلوک خودمان را زیر شعار " نه به امپریالیسم! نه به سرمایه داری! نه به جمهوری اسلامی!" در این تظاهرات تشکیل میدهم و با آغوش باز میزبان همه رفقا و دوستان هستیم که بدون باورهای ناسیونالیستی و شوونیستی دغدغه ای جز رهایی و برابری برای طبقه کارگر فارغ از مرزهای کشیده شده توسط امپریالیسم و سرمایه داری میان طبقه کارگر ندارند.

زنده باد سوسیالیسم!
زنده باد انقلاب!

سرنگون باد رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی ایران!
جمعی از کمونیست های انقلابی
مونیخ - آلمان

وعده دیدار: ۱ ماه می ۲۰۱۸ - ساعت ۱۰ صبح
روبروی ساختمان اصلی سندیکاهای کارگری آلمان
شوونتالر شتراسه ۶۴

[@schabname](https://www.instagram.com/schabname)

فرخنده باد اول ماه می روز جهانی کارگر

امسال کمیته متحد برگزاری روز جهانی کارگر، برنامه ای را برای روز ۲۸ آوریل سازمان داده است .
از شما دعوت می شود که با شرکت در این مراسم سیاسی -فرهنگی با ما همراهی کنید.

- حزب کمونیست کانادا
- حزب کمونیست شیلی
- کنگره صلح کانادا
- دوستان حزب توده ایران
- حزب چپ ایران (فداییان خلق) -کانادا
- انجمن سالوادور آلنده
- کمیته دفاع از حقوق مردم ایران - کانادا
- کمیته پاکستانی کاناداییهای پیشرو
- گروه فرهنگی ویکتور خارا
- شورای کارگران فرودگاه تورنتو
- شورای کارگران تورنتو و منطقه یورک
- آموزگاران مدارس ابتدایی تورنتو
- جبهه فارابندو مارتی - تورنتو
- تشکیلات دسکراتیک یونانی کانادایی ها
- انجمن کارگران هندی کانادایی
- شبکه همبستگی امریکای لاین و حوزه دریای کارائیب
- فستیوال جشن ماه مه مردم و هنر
- هیچ کس غیر قانونی نیست - تورنتو
- صد هزار شاعر برای تغییر - شاخه تورنتو
- اتحاد فلسطینیها و یهودیان
- پروژه سوسیالیستی
- انجمن صلح و همبستگی تورنتو
- لیگ کمونیستهای جوان
- و

زمان :

۲۸ آوریل ساعت شروع برنامه ۶:۳۰ بعد از ظهر

برنامه هنری :

رقص

موزیک و ،

مکان :

united Steelworker's Hall, 25 Cecil Street, Toronto

ورود برای همگان آزاد است

غذا در محل به فروش می رسد

گرامیداشت اول ماه مه ، روز جهانی کارگر

اول ماه مه، روز جهانی همبستگی بین المللی کارگران را با باد همه انانی که در اردوی کار به مبارزه و مقاومت مشغول اند و در تداوم همبستگی در نیروی کار و رحمت تلاش می کنند، گرامی میداریم.

شنبه 5 مه ، 6 الی 11:30 شب

UNFOR 329 - 12th Street, New Westminster

سخنران مهمان از فرانسه : حسن حسام (فعال چپ، شاعر و تحلیلگر سیاسی)

* پیامهای همبستگی فعالین کارگری اتحادیه ای و چپ

* ترانه سرودهای کارگری، موزیک دی جی، رقص

ورودی: 10 دلار شام و نوشیدنی در محل مراسم بفرش میرسد

(کلیه درآمد این مراسم برای خانواده فعالین کارگری در بند ارسال خواهد شد)

تلفن اطلاعات : 778-836-6322

کمیته برگزاری مراسم اول ماه مه - ونکوور (کانادا)

فراخوان: تظاهرات و راهپیمایی اول ماه مه روز جهانی کارگر در شهر گوتنبرگ - سوئد

انجمن پناهندگان ایرانی - گوتنبرگ

گرامی باد اول ماه مه روز جهانی کارگر!

پیش بسوی برگزاری هر چه با شکوهتر اول مه در سال 1397 در ایران. اول ماه مه در راه است. بطور معمول پناهندگان این مناسبت و جشن را کمتر بخود مربوط دانسته اند. تا آنجا که به پناهندگان ایرانی در خارج کشور مربوط میشود. گویا این روز و مراسم مختص احزاب سیاسی است که خود را به هر اعتباری چپ و طرفدار کارگران میدانند. اما این تصویر و برداشت باید تغییر کند. اول مه روزیست که کارگران سراسر جهان علیه همه این نابرابریها و بی عدالتی هایی که دامان ما را نیز گرفته اعتراض میکنند. اول ماه مه روزیست که کارگران از سیاه و سفید؛ از هر ملیت و نژادی اعلام میکنند که تمام تقسیماتی که به آنان تحمل شده پوچ است و میخواهند دست در دست هم دنیائی فارغ از ستم و نابرابری را پی ریزند. زندگی کردن در صلح؛ رفاه؛ شادی و برخورداری از حقوق برابر شهروندی و دخالت مستقیم در اداره امور جامعه آرزوی تمام انسانها از جمله میلیونها مهاجر و پناهنده در سراسر جهان است. تجربه این دوره باید برای طبقه کارگر ایران این درس را داشته باشد که بزرگترین قیام تھی دستان دنیا؛ وسیعترین اعتصابات و اعتراضات خیابانی کارگران در فقدان آگاهی و تشکل طبقاتی و در فقدان یک پرچم روشن کارگری به انتقال قدرت میان دشمنان طبقاتی این طبقه می انجامد و کارگران علیرغم هر تلاش و جانفشانی تنها به دنباله رو طبقات دیگر و جنبشهای ارتجاعی تبدیل خواهد شد. اول ماه مه امسال 1397 طبقه کارگر باید این تجربه تاریخی 40 سال گذشته را به سر لوحه شعار خود تبدیل کند و با صدای رسا اعلام کند که اول مه امسال روز همبستگی و تشکل طبقاتی کارگران است.

اول مه امسال فرجه ای است که طبقه کارگر در ایران همراه بقیه کارگران؛ در اجتماعات خود جمع شود؛ اتحاد و همبستگی را در صفوف خود بالا ببرد و بر همسر نوشتی طبقاتی مستقل خود پای بشارد. پناهجویان و پناهندگان ایرانی؛ آنهایی شان که از این نابرابریها رنج میبرند. باید جزیی از حرکت جهانی اول مه باشند. سرنوشت ما و سرنوشت کارگران اروپا و آمریکا و هر کشوری که در آن زندگی میکنیم یکی است پس باید در صف مقدم مراسم اول مه باشیم. بگذار امسال اول ماه مه با حضور فعال ما رنگ و جلای دیگری بیابد. بگذار اول مه امسال سر آغاز حرکت وسیع پناهجویان و پناهندگان ایرانی برای تقویت واقعی مبارزتان علیه همه ستم هائی باشد که زندگی انسانی را از آنان دریغ داشته. بگذار اول مه امسال همچنین روز اعلام اتحاد مبارزاتی پناهندگان ایرانی با کارگران سراسر جهان و روز پیوستن کارگران ایرانی به اتحادیه های کارگری در اروپا باشد

انجمن پناهندگان ایرانی - گوتنبرگ همراه و هماهنگ با حزب چپ سوئد در شهر گوتنبرگ در مارش و تظاهرات اول ماه مه شرکت میکنیم. ما با شرکت در مراسم روز اول ماه مه روز جهانی کارگر تعلق خود را به طبقه کارگر و آرمان این طبقه برای رهایی؛ اعلام کرده و همصدا با کارگران جهان اعلام میکنیم که: تنها با فروپاشی سرمایه داری و برقراری نظامی بدور از نابرابری و استثمار، آزادی بشر امکان پذیر است. ما از همه مردم آزادیخواه و برابری طلب دعوت میکنیم در این روز شورانگیز روز اول مه در کنار همدیگر به شرکت در تظاهرات روز جهانی کارگر فعالانه شرکت کنیم. تنها با اتحاد و همبستگی قدرتمند در صفوف طبقه کارگر ایران؛ میتوان آزادی تشکل و اعتصاب و آزادی فعالان کارگری و کارگران در بند و پیشروی مبارزه طبقاتی کارگران علیه سرمایه داران را تضمین کرد. نظام سرمایه داری مسبب بیکاری؛ جنگ؛ قحطی؛ آوارگی؛ زن آزاری؛ فقر و تمام نابسامانی هایی است که بر سر مردم خراب شده است

زمان: روز سه شنبه اول ماه مه 2018 ساعت 13:00 یک بعدازظهر

Järntorget مکان تجمع: میدان یرن توریت

مارش به طرف میدان گوستاو آدولف

Andra Långgatan 20, -tåg avgår från Andra Långgatan.

زنده باد اول مه!

زنده باد همبستگی و تشکل طبقاتی کارگران

Länge leve första maj

Länge leve arbetarklassens internationalism och solidaritet

Länge leve frihet, jämlikhet och socialism.

تلفنهای تماس:

محمد هادی پور : 0764447197

مهدی امیری : 0765960016

الهام اشرفخراسانی : 0739231562

انجمن پناهندگان ایرانی - گوتنبرگ

بیست و هفتم ماه مه 2018

=====

گرامی باد اول ماه مه

شورای دفاع از جنبش کارگری در ایران، گوتنبرگ - سوئد

در سالی که گذشت (۱۳۹۶) شاهد خیزش عمومی مردم در شهرهای بزرگ و کوچک بودیم. مشخصه خیزش های اخیر شرکت شهرهای کوچک بدون ترس از سرکوب هار رژیم و همچنین شاهد اعتلای جنبش کارگری برای به دست آوردن معیشت و هم برای تغییر سیستم بود. شعار «مرگ بر دیکتاتور» و «مرگ بر خامنه ای» شعار ویژه اعتراضات سال گذشته بود. گرچه این شعار از طرف قشرهای مخالف جمهوری اسلامی از جمله نیروهای راست و افراطی سرمایه داری رژیم سابق و همچنین جریان مذهبی و نیروی ذخیره سرمایه غرب یعنی مجاهدین به کار گرفته می شود با این حال شعار اصلی جناح انقلابی و جریانات مخالف رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی می باشد.

سهم کارگران در اعتراضات سال گذشته خیلی برجسته و بی نظیر به تناسب اعتراضات سالهای قبل بود. ناگفته پیداست که شرایط معیشتی طبقه کارگر ایران بسیار وخیم و روز به روز وخیم تر می شود. از این رو کارگران همچون ناراضیان رژیم می باید به اعتراض و تحصن دست بزنند. اخراج سازی، قراردادهای سفید امضاء و بدون امنیت شغلی و از همه ظالمانه و استعمارگرانه دستمزدهای معوقه کارگران و زحمتکشان علت اصلی اعتراض کارگری را تشکیل می دهد. کارگران نیشکر هفته تپه، فولاد اهواز، هپکوی اراک، شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و صدها کارگاه و کارخانه کارگری در اعتراضات بحق خود شرکت داشته اند و روشن است که این اعتراضات در سال جدید نیز ادامه خواهد داشت زیرا نه رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی و نه صاحبان سرمایه جمهوری اسلامی خواسته های ابتدایی کارگران را به کارگران خواهند داد و نه کارگران برای گرفتن این حقوق اجتماعی از پای خواهند نشست.

مشخصه دیگر اعتراضات کارگری سال گذشته با وجود شکل واحد خواسته ها که در بالا به آنها اشاره شد پراکندگی این اعتراضات کارگری بود. خواسته های کارگری می باید ذاتا به شکل گیری اعتراضات متحد منجر گردد. اما نقصان اتحادیه ها و تشکلات سراسری کارگران و سرکوب هار رژیم سرمایه داری مانع ایجاد همبستگی کارگران در ایران می گردد.

کارگران و زحمتکشان! اتحاد و یکپارچگی کارگران در اعتراضات خودشان یکی از ابزارهای پیروزی کارگران است. ضرورت اتحاد کارگری از اینجا ناشی می شود که هر اعتراض مستقل کارگری اعم از رادیکال و یا صنفی بدون در هم تنیدگی کارگران با شکست روبرو خواهد شد. زیرا رژیم سرمایه داری به هیچ وجه مطالبات یک چند صد کارگر را قبول نخواهد کرد و کارگران را اخراج و سرکوب خواهد کرد. حتی اگر برخی از این اعتراضات با دستاوردهای مشخصی به نفع کارگران تمام شده باشد. با این حال سرمایه داران برای بازپس گرفتن این دستاوردها از هیچ اقدام وحشیانه ای ابا نخواهند داشت. اعتراضات و تحصن هایی که برای خواست و مطالبات کارگری که بدون در نظر گرفتن این کارخانه یا آن کارخانه و یا این شهر و یا آن شهر که بسیار شبیه هم هستند باید با حمایت و همبستگی کارگران شکل گیرد تا ضربه پذیری کمتر و استقامت در پیشبرد امر مطالبات افزون گردد. باید کارگران شعار اتحاد کارگری از طرف سازمان های ضد کارگری رژیم از جمله خانه کارگر، شورای های اسلامی کارگران و شورای عالی کار را که برای به شکست کشیدن کارگران در مطالبات شان هستند را تمییز دهند و البته ناگفته پیداست که هر شعار اتحاد کارگری چه از طرف سازمان های کارگری رژیم و چه از طرف سازمان های رفرمیستی علیه منافع کارگران است. شعار اتحاد کارگری و کارگران زمانی درست است که بدون ملاحظاتی سرمایه دارانه از جمله تحریم، جنگ، کمبود نقدینگی، دولت به اصطلاح رفرمیستی و دلایل مذهبی ضد کارگری که آخرت را مقدم بر معیشت روزمره کارگران و خانواده های محرومشان قرار می دهند را از شعار واقعی اتحاد کارگری و کارگران تسویه کرد.

کارگران و زحمتکشان! آینده شما و فرزندان شما در دستان قدرتمند شما قرار دارد. رفاه شما و فرزندان شما از کانال اتحاد کارگران و زحمتکشان می گذرد و این ضرورت تاریخی برای بدست آوردن یک زندگی بهتر را از دست نباید داد. تعیین تکلیف نهایی با رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی به دست شما کارگران است!

اتحاد و اراده کارگران، ضامن پیروزی و رفاه کارگران!
زنده باد اول ماه!، زنده باد سوسیالیسم!
سرنگون باد رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی ایران!
شورای دفاع از جنبش کارگری در ایران، گوتنبرگ - سوئد

شبکه همبستگی برای حقوق بشر در ایران

به مناسبت روز جهانی کارگر

سه شنبه ۴ اردیبهشت ۱۳۹۷ - ۲۴ آپریل ۲۰۱۸

امسال، بزرگداشت اول ماه مه، روز جهانی کارگر و دوم ماه مه، روز معلم را در حالی برگزار می کنیم که در ایران، طبقه کارگر، زحمتکشان، معلمان، کارمندان، پرستاران، بازنشستگان، کشاورزان و محرومان که اکثریت جمعیت را تشکیل می دهند، همواره در وضعیت اقتصادی و اجتماعی وخیم بسر برده، بیکاری، فقر، تورم و بی عدالتی همچنان دامنگیر زندگی آنان است. طبق آمار معتبر بیش از نیمی از مردم در زیر خط فقر بوده و ۳۳ درصد جمعیت کشور در " فقر مطلق" بسر می برند (ایسنا، ۱۸ فروردین ۱۳۹۷).

اغلب مردم از امنیت شغلی برخوردار نبوده و بیش از ۶ میلیون از نیروی کار بیکارند. حدود ۹۵ درصد از کارگران تحت قراردادهای موقت، بدون حقوق حداقل کارگری، کار می کنند و برای ۵ در صد مابقی، حداقل دستمزد در سال ۱۳۹۷، از طرف دولت حدود ۱ میلیون و ۱۱۴ هزار تومان اعلام گردید، در حالیکه طبق بررسی های گوناگون حداقل سبد معیشتی برای یک خانواده ۵ نفره در ایران بالای ۴ میلیون تومان در شهرها و ۲ میلیون تومان در روستاها می باشد. در واقع، وضعیت وخیم اقتصادی، نرخ بسیار پایین دستمزدها، کاهش در قدرت خرید، ناامنی شغلی، سطح زندگی نازل برای توده های مردم و شیوع گسترده بیکاری، فقر و محرومیت است که اضافه بر سلطه استبداد سیاسی/مذهبی و سرکوب آزادی های دموکراتیک، در سال های اخیر باعث افزایش در روند اعتصابات و اعتراضات از جانب کارگران و همه ستمدیدگان جامعه گردیده است.

خیزش شجاعانه و آزادی خواهانه و عدالت جویانه مردم در دی ماه نشان از افزایش سطح مطالبات فرودستان جامعه داشت، به نوعی که خواهان گذر از دو جناح سیاسی حاکمیت شدند. تظاهرات علیه نابرابری های اجتماعی، تبعیض جنسیتی و بویژه رویکرد شجاعانه دختران خیابان انقلاب علیه حجاب اجباری نیز، از جمله واکنش های عملی و حق طلبانه مردم به وجود نقض فاحش حقوق انسانی در ایران است.

تداوم سلطه اختناق سیاسی و سرکوب هر نوع ابراز عقیده و تشکل یابی مستقل در میان مردم از سوی جمهوری اسلامی ایران باعث گردیده است که اعتصابات و تظاهرات کارگران در راستای مطالبات صنفی و دموکراتیک و از جمله برای دریافت حقوق معوقه، حق تشکل یابی و علیه اخراج های بی رویه؛ همواره در معرض انواع فشارهای سیاسی و امنیتی قرار گیرند. بخاطر نبود آزادی های سیاسی و مدنی و عدم وجود حقوق اولیه کارگری و در نتیجه افزایش در خودکامگی کارفرمایان خصوصی و دولتی؛ انواع تبعیضات جنسیتی، مذهبی و قومی، استثمار کار کودکان و بازنشستگان و اعمال دستمزدهای نابرابر به زنان کارگر در محیط کار، همواره در ناعادلانه ترین شکل آن انجام می گیرد.

در سال گذشته نیز مانند سال های پیشین، کارگران در صدها واحد اقتصادی برای نیل به حقوق اولیه، به حرکت های اعتراضی دست زدند. برای نمونه، در ماه گذشته هزاران کارگر در گروه ملی فولاد اهواز در اعتراض به حقوق و

مزایای پرداخت نشده، به اعتصاب و تظاهرات روی آوردند. همچنین کارگران نیشکر هفت تپه وسیعاً اعتراض نمودند که بارها تحت هجوم ماموران امنیتی قرار گرفته، تعدادی از آنها برای مدتی بازداشت شدند. فعالان کارگری مانند دیگر کنشگران اجتماعی همواره تحت سرکوب، زندان، شکنجه و در مواقعی حتی در معرض اعدام هستند. هم اکنون نیز تعدادی از زندانیان سیاسی در ایران در اعتصاب غذا به سر می‌برند و با شکنجه و مرگ تدریجی روبرو هستند.

در اعلامیه جهانی حقوق بشر آمده است که همه مردم می‌بایست از حق اشتغال، دستمزد عادلانه و آزادی برای تشکیل اتحادیه مستقل و اعتراض برخوردار بوده، در ازای کار برابر از پرداخت مساوی و همچنین از خدمات اجتماعی و درمانی کافی بهره‌مند گردند (مواد: ۲۳، ۲۴ و ۲۵) اما مردم ایران و از جمله کارگران و زحمتکشانشان از حقوق اساسی ذکر شده برخوردار نیستند.

ما نهادهای شبکه همبستگی برای حقوق بشر در ایران و حامیان، سیاست‌های به شدت سرکوبگرانه جمهوری اسلامی ایران علیه فعالان کارگری و کنشگران مدافع حقوق سیاسی و مدنی را محکوم نموده و از مطالبات دموکراتیک مردم دفاع می‌نماییم. ما آزادی بی‌قید و شرط همه کارگران بازداشت شده و تمامی زندانیان سیاسی، پرداخت حقوق معوقه، افزایش واقعی دستمزد ها، تضمین امنیت شغلی و حق تشکل‌یابی مستقل صنفی و کارگری با تمام قوا حمایت کرده و مردم شریف و آزاده ایران و تمام نهادها و ارگان‌های حقوق بشری بین‌المللی درخواست می‌کنیم که در این راستا ما را همراهی و حمایت کنند.

شبکه همبستگی برای حقوق بشر در ایران

۲۰۱۸

امضاء:

- ۱ - انجمن تئاتر ایران و آلمان - کلن
- ۲ - انجمن جمهوریخواهان ایران - پاریس
- ۳ - انجمن حقوق بشر و دموکراسی برای ایران - هامبورگ
- ۴ - بنیاد اسماعیل خوبی
- ۵ - مادران پارک لاله ایران
- ۶ - حامیان مادران پارک لاله - دورتموند
- ۷ - حامیان مادران پارک لاله - هامبورگ
- ۸ - حامیان مادران پارک لاله - فرزنو
- ۹ - شبکه همبستگی ملی فرزنو - کالیفرنیا
- ۱۰ - فدراسیون اروپرس
- ۱۱ - کانون مدافعان حقوق بشر کردستان
- ۱۲ - کمیته مستقل ضد سرکوب شهروندان ایرانی - پاریس
- ۱۳ - کمیته دفاع از حقوق بشر در ایران - شیکاگو
- ۱۴ - کمپین دفاع از زندانیان سیاسی و مدنی
- ۱۵ - نهاد «همه حقوق بشر، برای همه، در ایران»
- ۱۶ - همبستگی برای حقوق بشر در ایران - کلگری
- ۱۷ - همبستگی جمهوری خواهان ایران (هجا) - مونتreal
- ۱۸ - همبستگی جمهوری خواهان ایران (هجا) - نیویورک

مراسم روز جهانی همبستگی کارگران در ونکوور :

امسال طبقه کارگر در شرایطی به استقبال اول ماه می روز همبستگی بین‌المللی کارگران می‌رود که ابعاد جنایت، جنگ، تبعیض، فلاکت، بیکاری، فقر و یورش به دستاوردهای اجتماعی دهه‌های اخیر در تمام دنیا از غرب تا شرق از شمال تا جنوب، بیش از هر زمان مورد یورش نظام سرمایه‌داری قرار گرفته است. در ایران این یورش با توحش

فوق ارتجاعی رژیم جمهوری اسلامی نیز عجین شده است. توحشی که نمونه بارز آنرا بار دیگر در جریان سرکوب خیزش غرورانگیز زحمتکشان ایران در دیماه مشاهده کردیم. در این میان و علیرغم همه این یورشها و سرکوبها، جنبش کارگری ایران چه قبل از خیزش دی و چه بعد از آن، عمده ترین جنبشی بوده که نه تنها صحنه مبارزه را ترک نکرده است بلکه روز بروز بر دامنه جنبش و مقاومت خویش افزوده و اشکال تعرضی تری را در تاکتیکهای خود بکار گرفته است. دیگر دامنه اعتراض و اعتصاب به کارخانه و محیط کار محدود نمانده بلکه به خیابان و میدانی شهرها کشیده شده است. ما قویا همبستگی خود را با این جنبش پرشور کارگری اعلام می کنیم و مراسمی را به شرح زیر تدارک دیده ایم:

* پیامهای همبستگی فعالین کارگری داخل کشور، پیامهای همبستگی فعالین اتحادیه ای و چپ کانادایی و اسلاید شو

* سخنران میهمان از فرانسه: حسن حسام (فعال چپ، شاعر و تحلیلگر سیاسی)

* ترانه سرودهای کارگری، موزیک دی جی، رقص، پذیرایی با شام و نوشیدنی (در محل مراسم بفروش میرسد)

* ورودیه: ده دلار (تمام درآمد این مراسم به خانواده فعالین کارگری در بند ارسال خواهد شد)

* زمان و مکان: شنبه 5 می از ساعت 6 تا 11:30 شب در سالن اتحادیه کارگری یونیفور در نیو وست مینستر

Address: UNFOR 329 12th Street New Westminster

کمیته برگزاری مراسم اول ماه می – ونکوور (کانادا)

مبارزات زنان ایران علیه حجاب اجباری راه را برای مبارزه عمیق تر با ستم و استثمار هموار می کند! سازمان زنان هشت مارس (ایران-افغانستان) – انگلستان

خیزش اخیر مردم ایران علیه رژیم جمهوری اسلامی ایران به درستی تمام جناح های نظام حاکم را به چالش گرفت. نیروی اصلی این خیزش را تحتانی ترین طبقات جامعه و اقشاری که از دایره ای اقتصاد رسمی خارج شده اند، تشکیل می داد. 40 درصد جمعیت زیر خط فقر زندگی می کنند و در میان کارگران این رقم به 70 درصد می رسد. بی کاری تا 40 درصد نیروی کار تخمین زده شده است. حقوق کارگران و کارمندی هم که شغلی دارند چندین ماه و در برخی موارد تا چند سال عقب افتاده است. اختلاف طبقاتی به بالاترین حد خود رسیده است، زیرا ثروت در دست عده ای قلیلی که در دایره ای حکومت هستند و یا به نوعی به حکومت وصل اند، متمرکز شده است. زندگی و ثمره ای کار مردم، منابع ملی و کل جامعه در دست این عده و در خدمت این بخش نازک و انگلی در جامعه و منافع آنان قرار می گیرد.

اما فشار فقر یک ویژگی مهم دیگر هم دارد؛ این که فقر در ایران به درجات زیادی زنانه شده است. پدیده ای زنانه کارتن خواب و تن فروش در جامعه به بی سابقه ترین سطح خود رسیده است. بی کاری در میان زنان روز بروز بیشتر می شود و گفته می شود که تعداد زنان تحصیل کرده بی کار سه برابر مردان است. در عین این که زنانی هم که دارای شغل هستند، حقوق شان در برابر کار یکسان با مردان، پایین تر است. در پروسه ای بی کار سازی، کارفرمایان معمولاً اول از همه عذر کارگران و یا کارمندان زن را می خواهند. زنان بی حقوق ترین بی حقوقان هستند و این موقعیت خاص زنان در جامعه تصادفی نیست. زنان نه تنها ستم دیده ترین بلکه استثمار شده ترین قشر جامعه اند. با توجه به شدت روابط پدر/مردسالار در جامعه می توان چنین انتظاری هم داشت که فقر تا این حد زنانه شده باشد و خشونت علیه زنان نیز در جامعه شدت و حدت بیشتری یافته است. روابط مبتنی بر مالکیت، سلطه و استثمار در کلیت جامعه و به طور مشخص در

مورد زنان که آشکارترین و شدیدترین شکل آن از طریق قوانین سرکوبگر و مناسبات طبقاتی است، اعمال می‌شود. در مرکز این قوانین و روابط مبتنی بر مالکیت، قانون حجاب اجباری قرار دارد.

حدود 40 سال پیش خمینی یکی از مهم‌ترین پایه‌های «انقلاب اسلامی» اش را در حجاب زنان فشرده کرد و این چنین حجاب اجباری نماد و پرچم ایدئولوژیک این نظام شد. جمهوری اسلامی با اعلام اجباری بودن حجاب، مناسبات نابرابر را به‌عنوان پایه‌ی حاکمیت خود اعلام کرد. این رژیم با فرمان حجاب اجباری اعلام کرد که بر پایه‌ی سرکوب، تبعیض، خشونت گسترده و برده‌گی زنان استوار است. رژیم قصد داشت با اجباری کردن حجاب، زن را به قبول اطاعت و درجه دوم بودن، بزدل و هیچ بودن و تحقیر و توهین عادت داده و این‌گونه او را از هویت و شأن انسانی‌اش بیگانه کند. این رژیم با تحمیل حجاب اجباری، فرهنگ به‌شدت پدر/مردسالارانه‌ی اسلامی را در کل جامعه تبلیغ کرد و هم در قانون و هم در فرهنگ و سنت به مردان جای‌گاه ویژه‌تری نسبت به آنچه در گذشته داشتند، اعطا کرد تا زنان را بخشی از مایملک خصوصی خود بدانند. عمق و گستره‌ی این خشونت بر زنان در جامعه‌ای که نیمی از جمعیت آن توسط نیم دیگر کنترل می‌شود، بازتاب روابط پدرسالارانه‌ای است که ربط مستقیم به روابط تولیدی حاکم بر جامعه دارد. در نتیجه زنان نه تنها نقش مهمی را در مبارزه ایفا می‌کنند بلکه به دلیل ستم خاصی که از راه قوانین ضد زن به آنان اعمال می‌شود یک نیروی ویژه انفجاری‌اند.

در صحنه‌ی پر آشوب کنونی که همه‌ی نیروهای طبقاتی از امپریالیست‌های آمریکایی - در رأس آن رژیم فاشیستی و به‌شدت زن‌ستیز ترامپ/پنس - گرفته تا امپریالیست‌های مردسالار اروپایی و روسیه که هر یک به دنبال منافع کوتاه و درازمدت خود در ایران هستند، آگاه بودن و مبارزه برای رهایی زنان نقش بسیار مهمی دارد. ما شاهد ادعای توخالی، عوام‌فریبانه و به‌شدت فرصت‌طلبانه‌ی این دولت‌ها نسبت به مبارزات مردم و نقش زنان در آن بودیم که حکایت از نقشه‌های ارتجاعی این دولت‌ها برای بهره‌برداری از مبارزات مردم و خصوصاً زنان دارد. دولت‌هایی که خود گرداننده‌گان اصلی سیستم پدر/مردسالار امپریالیستی در سطح جهان هستند و ستم جنسیتی یکی از پایه‌های سیستم مبتنی بر نابرابری آن‌هاست، حال خود را «مدافع» اعتراضات مردم و حقوق زنان در ایران معرفی می‌کنند.

مسأله‌ی مبارزه با حجاب اجباری به‌عنوان یکی از پایه‌ای‌ترین حقوق زنان در مقابله با جمهوری اسلامی و تبدیل شدن مقاومت و کشمکش روزمره‌ی زندگی زنان به یک مبارزه‌ی سیاسی در فضای علنی و به شکلی کاملاً آگاهانه حتا به شکل فردی را باید یکی از دستاوردهای مهم و برجسته‌ی جنبش زنان در این دوره ارزیابی کرد؛ اما زنان برای حفظ این دستاورد نیاز به پیشروی سریع و جدی با نقشه و برنامه‌های هدفمند دارند.

بدون ایجاد تشکل‌های انقلابی و بدون مبارزه برای آزادی و برابری زنان، نمی‌توان جامعه‌ی نوینی که در آن تمام مردم از ستم و استثمار رها شده‌اند را ساخت. زمان آن فرا رسیده است که زنان متحد و متشکل و در صف مقدم انقلابی باشند که نه تنها رژیم سرتاپا زن‌ستیز جمهوری اسلامی را به زیر کشد بلکه به ساختن جامعه‌ی نوینی یاری رساند که آغازی برای رهایی زنان و احاد جامعه از ستم و استثمار است.

سازمان زنان هشت مارس (ایران-افغانستان) – انگلستان

۱ مه ۲۰۱۸ – ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۷

<http://www.8mars.com>

<http://www.youtube.com/8marsorg>

<http://www.facebook.com/8Marsorg>

<https://t.me/eightmars>

====

اول ماه مه

دیدارمان در خیابان!

اول ماه مه روز تعطیلی رسمی است!
برگزاری مراسم اول ماه مه بدون دخالت و سرکوب دولت و
نیروهای نظامی حق مسلم کارگران است!
پیش بسوی ایجاد سازمانها، تشکلهای و نهادهای
مستقل کارگری!
مبارزه متحد و متشکل برای افزایش دستمزد!
مبارزه متحد و متشکل برای آزادی کارگران زندانی و
تمامی زندانیان سیاسی!
برای تامین معیشت و رفاه همگانی بپا خیزیم!
جمعی از فعالین کارگری خارج از ایران

زنده باد اول ماه مه روز اتحاد، همبستگی و به نمایش گذاشتن قدرت طبقه کارگر! جمعی از فعالین کارگری خارج از ایران

روز جهانی کارگر، سمبل جدال طبقاتی همیشگی طبقه کارگر و سرمایه دار و سند تاریخی دو قرن مبارزات متحد و متشکل کارگران در اقصی نقاط جهان است که در برابر بربریت نظام سرمایه داری، نیروی طبقاتی خود را به نمایش می گذارند .

امسال در شرایطی اول ماه مه، روز جهانی کارگر را گرامی میداریم و به استقبال برگزاری مراسم مستقل آن در نقاط گوناگون کشور می رویم، که کارگران ایران علاوه بر محرومیت از خواستها و مطالبات خود از قبیل برپائی تشکل و اعتصاب و اعتراضات، هر روزه در معرض تهاجمات شدید به زندگی و معیشت خود قرار دارند. هر گونه اعتراض و مقاومت کارگران با بازداشت و زندان پاسخ میگیرد، قیمت‌های مایحتاج زندگی هر روز اضافه شده و با تعطیلی کارخانه ها و صنایع تولیدی صف میلیونی بیکاران ، بدون تامین بیمه بیکاری افزایش می یابد. در دیماه امسال ما شاهد آغاز خیزش مردمی بوده ایم که با به میدان آمدن هزاران نفر در شهرهای مختلف ایران کل موجودیت نظام سرمایه داری جمهوری اسلامی مورد تعرض و به زیر سوال برده شده است. خیزش مردمی توده های مردم به ستوه آمده ایی هستند که در اثر بحرانهای اقتصادی – سیاسی، با بیکاری وسیع، سرکوب شدید، فقر و نابرابری، بی حرمتی و تورم سرسام آور و رو به افزون دست و پنجه نرم میکنند، و منفعتی جدا از منفعت طبقه کارگر ندارند. ترس و وحشت مردم در مقابل سرکوبگریهای وحشیانه جمهوری اسلامی ریخت و با شهادت و بدون واهمه هماهنگ و همزمان در بیشتر شهرهای ایران به میدان آمدند، و خواستهایشان را یکصدا فریاد زدند. همزمان هم کارگران نیشکر هفت تپه، فولاد اهواز و چند ماه قبل از آن کارگران هپکواراک، معلمان، بازنشستگان، دهها اعتراض کارگری دیگر به اعتصاب، اعتراض، تعرض و مقاومت ادامه دادند. کارگران نیشکر هفت تپه با صدای رسا و بدون ترس از اوباشان و سرکوبگران سرمایه خواستار برکناری کارفرمایان و کنترل کارخانه به دست خود شدند. کارگران فولاد اهواز مصمم، خواستار مطالبات و حقوقهای معوقه خود شده و از دستگیری و زندان جمهوری اسلامی نهراسیدند. در مجموع این حرکتها نشانه ایی بارز از پیشروی پر قدرت جنبش کارگری در مصادف علیه نظام سرمایه داری است. جنبش حاضر، جنبشی است از تمام اقشار مختلف جامعه، که اعتراضات مختلف اجتماعی را نمایندگی میکنند. حضور بیشتر کارگران در صحنه سیاسی این جنبش و رشد و تحرك رو به جلو جنبش کارگری در طول سالهای اخیر بر کسی پوشیده نیست، اما عدم متشکل نبودن طبقه کارگر، با توجه به پتانسیل بالا مانع سازمان دادن خود در سطح سراسری و توده های حاضر در صحنه بوده است. رهبری طبقه کارگر برای کل جامعه ایران از آن جهت حائز اهمیت است، که ضامن منافع اقشار فرودست جامعه است. بهمین دلیل حل بحرانی که امروز دامنگیر جامعه ایران شده است، در گرو به میدان آمدن طبقه کارگر به صحنه سیاسی است . کارگران پیشرو و سوسیالیست هم به این امر واقف اند که روند پیشروی و رادیکالیزه شدن دیگر جنبشهای اجتماعی ، از جمله جنبش زنان و دانشجویی، معلمان، پرستاران و ... به پیشروی و متشکل شدن هر چه بیشتر طبقه کارگر گره خورده است. عبور توده های مردم از خط قرمز و بمیدان آمدن آنها با وجود سرکوبهای وحشیانه رژیم، فرصتهای بیشتری را برای بمیدان آمدن طبقه کارگر بعنوان یک طبقه فراهم کرده است.

امروزه برای بسیاری از توده های مردم که در این مبارزات توده ای فعال هستند و خواست نهایی اشان برانداختن حکومت سرمایه جمهوری اسلامی است این سوال مطرح است که بلاخره ادامه این جنبش به کجا ختم خواهد شد و سرنوشت جامعه چه خواهد شد؟ در واقع توده های مردم دنبال آلترناتیوی هستند که بتواند پرچمدار این جنبش بوده و تلاش نماید با تمام توان هژمونی خود را بر این جنبش تا مرحله انقلاب اعمال نماید. چنین رهبری فقط از عهده طبقه کارگر برمی آید. شاید این سوال مطرح شود چرا کارگران؟ به این دلیل، طبقه کارگر طبقه ای است؛ در تضاد کار و سرمایه ، و کارگران تولید کننده کل ثروت جامعه اند. از ویژگیهای دیگر طبقه کارگر بدلیل موقعیت اجتماعی و تولیدش، قادر است با دست بردن به زیر بنای اقتصادی و اجتماعی مناسبات بورژوازی خیزش

توده ای مردمی را در جهت مبارزه برای خواسته‌های واقعی آنان سازمان دهد. تعرض وحشیانه سرمایه به سطح معیشت کارگران و مبارزه هر روزه آنها برای « نان » و « آزادی » هم ناشی از این تضاد طبقاتی است. کارگران بر مبنای این سازماندهی و همبستگی و تعرض به ساختارهای اقتصادی سرمایه داری خواهند توانست خواست « نان » و « آزادی » را تأمین نمایند. مبارزه برای نان یعنی مبارزه علیه مالکیت، علیه فقر، علیه تمام نابرابریها و کسب آزادیهای سیاسی است.

فقط کارگران بنا به رسالت تاریخی آنان قادر خواهند بود افق متفاوتی را در مقابل تحولات اخیر جامعه ایران قرار دهند که بتواند با تغییرهای بنیادی و از بین بردن مالکیت خصوصی همراه باشد. این ویژگیهای طبقه کارگر است، که این طبقه را در تمایز با اقلیت بینا بینی دیگر قرار میدهد. کارگران در اعتراض و اعتصاب به مطالبات خود، با آماج شدیدترین سرکوبها و حملات، بیکاری، دستگیری، زندان، شلاق و... روبرو میشوند، تنها با اتکاء به نیروی آشتی ناپذیر و طبقاتی خواهند توانست به پیشروی ادامه دهند.

ورود کارگران به صحنه آمده با اتکاء به نیروی میلیونی در روز اول ماه مه خواهد توانست تغییری اساسی در توازن قوا بوجود بیاورد. تاریخ جنبش کارگری در حدود این چهار دهه نمونه های بارزی از توازن قوای کارگران را نشان داده است. این اعتصاب کارگران بود که حکومت نظامی شاه را به زانو درآورد، و در ادامه اش رژیم شاهنشاهی را به زباله دان تاریخ سپرد. و قیام گسترده و سراسری را به پیروزی رساند. و این کارگران بودند که با برپایی شوراهای کارگری کارخانه ها را به کنترل خود درآوردند. در مقابل رژیم ارتجاعی سرمایه جمهوری اسلامی در حدود چهار دهه است سر تسلیم فرود نیآورده اند. مقاومتها و مبارزات کارگران در دو رژیم دستاوردهای بسیاری به همراه داشته است مقتدرترین نیروهای سرکوبگر نظامی نیز در مقابل اراده متحد طبقه ای که چرخ تولید را با اعتصابات سراسری خود می خواباند ناتوان خواهند ماند. اول ماه روز اتحاد و همبستگی طبقاتی و به نمایش گذاشتن قدرت طبقاتی کارگران است. آنچه کارگران و دیگر اقلیت تحت ستم رژیم سرمایه داری اسلامی بدان نیازمند هستند وصل شدن اعتراضات به همدیگر و یک کاسه شدن آن است. نیروی اجتماعی کارگران با اتکا به نیازهای ضروری خود و دیگر اقلیت مزدبگیر و زحمتکش اعم از این که شاغل باشد یا بیکار، می توانند و قادرند که سرمایه داری و سیاست های نئولیبرالی رژیم اسلامی را به عقب برانند.

اما با تمام استبداد موجود ما شاهد بوده ایم، کارگران از هر فرصتی بر علیه توحش سرمایه داران و نیروهای سرکوبگرش برای احقاق حقوق خود دست به اعتراض و مبارزه زده اند و سعی کرده اند به درجه ای متشکل شوند. به عنوان نمونه می توان از اقدامات مشابه اتحاد عمل مشترک تشکل های برگزار کننده مراسم اول ماه مه سال ۸۸ و ۹۰ نام برد، اقداماتی پیشرو، رادیکال، تأثیر گذار و امید بخشی بودند که توانست سنت یک حرکت جمعی را در میان کارگران قوی نموده، و پیش زمینه های همبستگی و اتحاد بیشتر در میان آنها، را بنیان نهد. چنین اقدامات و همکاری های مشترک تشکل های کارگری، می توانست در مسیری جریان یابد که از دل آن اتحاد عمل های مشترک و امید بخشی حول مبارزه برای خواست ها و مطالبات کارگری بیرون بیاید. اینگونه اقدامات هماهنگ و مشترک تشکل های کارگری، اقدامات مهم و ارزنده ای هستند که می تواند در سطح وسیعتری سازمان داده شوند و همه کارگران اعم از شاغل و بیکار، متشکل و منفرد، همه سندیکاها و تشکل های کارگری شکل گرفته و یا در حال شکل گیری را در بر بگیرد، و از حمایت و پشتیبانی همه جانبه ای برخوردار شود. برگزاری مراسم اول ماه مه امسال نیازمند اتحاد عمل جدی کارگری میباشد که بتواند با بیانیه ها و قطعنامه ها حول مطالبات کارگران به اتحاد و همبستگی آنها یاری رسانیده و جنبش های اجتماعی منجمله زنان و دانشجویان را به جنبش کارگری متصل کند.

اول ماه روز تجدید پیمان طبقه کارگر بر علیه نظام استثمارگرانه سرمایه داری می باشد. روز اتحاد و همبستگی و هم صدا شدن و متشکل شدن است. به این امید کارگران ایران در این روز هم صدا و سازمان یافته و با تقویت روحیه تشکلیابی در کنار هم طبقه ایهای جهانیان به نبرد با سیستم سرمایه داری برخیزند.

گرامی باد اول ماه مه روز همبستگی طبقاتی کارگران

نابود باد نظام سرمایه داری

جمعی از فعالین کارگری خارج از ایران

آوریل 2018

=====

بزرگداشت اول ماه مه، روز جهانی کارگر ۲۰۱۸ در دورتموند - آلمان

این مراسم روز سه شنبه اول ماه مه ۲۰۱۸، مقابل تاتر شهر دورتموند، ساعت ۱۰،۳۰ صبح با سخنرانی نماینده های نهادها، ساعت ۱۱ راهپیمایی بطرف پارک وستفالن آغاز خواهد شد. در محل پارک، سخنرانی، جشن، میزهای خبررسانی و برنامه های هنری تا ساعت ۱۸ بعد از ظهر ادامه خواهد یافت.

ما حامیان مادران پارک لاله ایران در شهر دورتموند نیز به مانند همه پشتیبانان مبارزات عادلانه کارگران، سیاست های سرکوبگرانه جمهوری اسلامی ایران علیه فعالان کارگری و کنشگران مدافع حقوق سیاسی و مدنی را محکوم نموده و از مطالبات دموکراتیک مردم ایران دفاع می نماییم. ما آزادی بی قید و شرط همه کارگران بازداشت شده و تمامی زندانیان سیاسی، پرداخت حقوق معوقه، افزایش واقعی دستمزد ها، تضمین امنیت شغلی و حق تشکل یابی مستقل صنفی و کارگری با تمام قوا حمایت کرده و از مردم آزاده ایران و تمام نهاد ها و ارگان های حقوق بشری بین المللی درخواست می کنیم که در این راستا ما را همراهی و حمایت کنند.

زنده باد همبستگی جهانی همه کارگران و زحمتکشان
حامیان مادران پارک لاله ایران - دورتموند

روز کارگر: نمایش قدرت برای تصرف قدرت پیام حزب ایران آباد به مناسبت اول ماه مه

روز کارگر امسال با سایر سال ها از این حیث متفاوت است که سالی تعیین کننده و سرنوشت ساز را پیش رو داریم. رژیم جمهوری اسلامی ورشکسته است، دیگر انتظار کمترین بهبودی در وضعیت کارگران را در چارچوب رژیم کنونی نمی توان داشت. وقت آن است که این واقعیت را بپذیریم که این حکومت برای کارگران هیچ چیز جز فقر و غارت بیشتر نخواهد داشت. این رژیمی است که با ثروت های مردم ایران را غارت می کند و یا آن را برای ماجراجویی های تروریستی خویش به کشورهای دیگر منتقل می سازد. ما مزدبگیران ایران از این پس باید تمام تمرکز خویش را بر روی چگونگی سرنگون ساختن رژیم کنونی بگذاریم، چرا که این دولت ورشکسته توانایی هیچ گونه حرکتی در جهت تامین منافع ما را در خود نمی بیند، اگر هم ببیند، خواست آن را ندارد. این تنها با پایان دادن به عمر این حاکمیت ضد مردمی و چپاولگر است که می توانیم امیدی برای بهبود اوضاع مزدبگیران کشورمان داشته باشیم. شرایط به گونه ای است که بهتر است تجمعات و اعتراضات کارگری را به سوی هدف های مهم تری چون تعویض وزیر کار و سپردن وزارت کار به نماینده ی واقعی کارگران به پیش بریم. امری که رژیم را به سوی تسلیم هر چه زودتر در کلیت خود خواهد کشاند. در حال حاضر تلاش ها باید بر روی پیوند اعتراضات پراکنده و ایجاد همبستگی با هدف ترتیب دادن تجمعات بزرگ و سراسری متمرکز باشد. هم چنین باید فعالیت سندیکاهای کارگری را به سوی تشکیل فدراسیون های کارگری منطقه ای و کنفدراسیون های کارگری کشوری برد. زحمتکشان ایران!

از آن جا که جو جامعه به سوی انفجار اجتماعی و آغاز شورش های مردمی به پیش می رود، جا دارد کارگران، که از توانایی سازماندهی و کارجمعی برخوردارند، خود را برای هدایت و مدیریت و رهبری این شورش ها آماده کنند. از حالا به فکر آن باشید که آموزش ببینید و با کسب آمادگی برای کار جمعی، در زمان شروع این شورش ها، مردم جان به لب آمده را به سوی مراکز و پایگاه های حکومتی هدایت کرده و با اشغال آنها جمعیت را به سوی تصرف مراکز اصلی قدرت به پیش برید. شما کارگران باید آماده باشید تا مدیریت امور خرد و کلان جامعه را در زمان فروپاشی رژیم بر عهده گرفته و اوضاع را به دست بگیرید. روز کارگر فرصتی است برای نمایش قدرت در این راستا تا خود را برای چنین مسئولیت های بزرگی که در راه است آماده سازید. رهایی زحمتکشان در گرو سازماندهی آنانست.

دفتر سیاسی حزب ایران آباد

مدیریت و سرنوشت سیاسی جامعه را به دست خود بگیریم! شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ایران

اول ماه مه، روز جهانی کارگر -برابر با یازده اردیبهشت 1397- فرا رسیده است. کارگران در ایران، شاهد فقر، فلاکت افزاینده، عدم وجود آزادی و سرکوب روزافزون هستند. مطالبات اقتصادی-سیاسی-اجتماعی ما کارگران که اکثریت افراد جامعه را تشکیل داده و ثروت های جامعه را تولید میکنیم به بیشترین درجه نادیده گرفته و سرکوب می شود. دستمزد های معوقه، دستمزدهای مصوب یک چهارم زیر خط فقر، تفاوت بسیار دستمزدها با دستمزد حداقلی پنج میلیون تومان در ماه که آنها حتی بر مرز خط فقر است، سرکوب های گسترده، عدم وجود آزادی های اجتماعی و سیاسی، در آستانه ی سقوط قرار گرفتن نظام بانکی، تورم افسارگسیخته، افزایش نرخ ارز خارجی و یعنی سقوط آزاد ارزش ریال، اختلاس و دزدی و فراری دادن سرمایه های عمومی توسط دزدان به خارج از کشور، افزایش روزافزون شکاف طبقاتی و مصیبت و فلاکت و گرسنگی همه و همه نشان میدهد که پیشروان کارگری درست می گفتند که هیچ کدام از جناح های این نظام سرمایه داری ناجی ما کارگران نیستند بلکه همگی دشمنان طبقه کارگرند؛ اکنون بیش از پیش میدانیم که بدون توهم به نیروی های سرمایه داری داخلی و خارجی، باید دست به سازماندهی برای به دست گرفتن مدیریت سیاسی و اقتصادی کل جامعه توسط طبقه کارگر زد.

خیزش اعتراضی دیماه ۹۶، کلیت مناسبات و ساختار سیاسی موجود در ایران را به نبرد و چالش جدی خواند و همه ی جناح های حاکمیت سرمایه داری را نفی کرد و با وجود تلاش حکومت برای سرکوب معترضین، این اعتراضات اکنون نیز به شکل هایی دیگر توسط کارگران و مزدبگیران در مناطق مختلف در جریان است. کارگران ایران به برهه ای حساس از نظر سیاسی، اجتماعی و اقتصادی وارد شده اند و لازم است برای رهایی از وضعیت فلاکت بار کنونی، اکنون خودشان مدیریت سیاسی-اجتماعی-اقتصادی کل جامعه را به دست بگیرند. نباید به این یا آن رهبر و دسته ی سرمایه داری داخلی یا خارجی چشم داشت که گویا قرار است یکی از اینها ما را از وضعیت کنونی نجات دهد؛ ما خود نجات دهنده ایم؛ باید به نیروی خود و با سازماندهی در درون صفوف خود و با اتحاد با همه ی بخش های طبقه کارگر ضمن اینکه از ساختار سیاسی کنونی عبور میکنیم، همزمان نیز، خود و نیروی طبقاتی خود و سازماندهی های محلی و به هم پیوسته و سراسری طبقاتی را جایگزین قدرت سیاسی موجود کنیم.

کارگران ایران، اعم از زن و مرد، کارگران کارخانه ها، صنایع بزرگ و کوچک و کارگران صنایع نفت و پتروشیمی، کارگران عرصه ی آموزش(همچون معلمان)، کارگران معادن، کشاورزی، ساختمان و عمرانی، کارگران خدماتی، کارگران عرصه های بهداشت و درمان (مانند پرستاران و بهیاران)، کارگران حمل و نقل، نانوايي ها، کوره پز خانه ها، زنان خانه دار، کارگران عرصه های فروش و توزیع، کارگران در سطوح مختلف همچون فنی و ماهر، کارگرانی که در امور هنری و یا فنی که با فروش نیروی کارشان امرار معاش میکنند، بازنشستگان، کارگران فصلی و پروژه ای و نیز کارگران بیکار، که همگی طبقه ی کارگر را تشکیل می دهند، لازم است بدانند که وقت آن فرا رسیده است که انواع اقسام و درجات و شکل ها و رویکردهای لازم و ممکن تشکل یابی و سازماندهی را ایجاد و تقویت کرده و آنها را به هم پیوند دهیم؛ وقت آن فرا رسیده است که خودمان را به طور جدی برای به دست گرفتن سرنوشت جامعه آماده کنیم.

کارگران پیشرو! تمام ظرفیت ها و مکانیزم های فعالیتی خود را برای سیستم سرکوب، علنی نکنید؛ همچنین لازم است بخشی از کارگران آگاه هسته های کارگری، کمیته های کارخانه و محیط های کار، کمیته بازپس گیری اموال کارگران و کمیته هایی برای کنترل و مدیریت تولید توسط کارگران را سازماندهی کنند. همزمان میدانیم و تاکید میکنیم که ظرفیت های غیر علنی سازماندهی نه برای این است که به جمع های مخفی و بحث های دائمی مخفی و انتظار کشیدن چند نفر محدود در هسته ی مخفی برای روز میادا روی بیابوریم بلکه برعکس، هدف از افزودن شکل های مخفی مبارزه به سایر شکل های مبارزه این است که اعتراضات و اعتصابات علنی و توده ای را در محیط های کار و زیست افزایش دهیم در حالی که تمام ظرفیت و نیروی خودمان را در مقابل سیستم امنیتی و سرکوب لو نداده باشیم. برای اینکه بتوانیم در شرایط سیاسی حاد پیش رو با نهایت قدرت و توان بر حوادث پیش رو اثرگذاری کنیم باید به جای چشم داشتن به نیروهای سرمایه داری در داخل و خارج، از هم اکنون بستر و اقدامات لازم برای ایجاد شوراهای مستقل کارگری را در محیط های کار و زیست ایجاد و تقویت کنیم.

کارگران، پیشروان کارگری! برای ایجاد شوراهای مستقل کارگری از هم اکنون دست به کار شویم؛ در جریان بالا گرفتن اعتراضات توده ای رشته ی پیوند و هماهنگی بین شوراهای کمیته ها و هسته های محل زیست و محیط کار را به دیگر کمیته ها و هسته ها متصل کنیم و سعی کنیم شبکه ی هماهنگی میان این سازمان دهی های مختلف را گسترده تر و سراسری کنیم! نخست لازم است ارتباط هایی امن و سازنده و مفید با فعالین، هسته ها و کمیته های کارگری نزدیک تر در محل، منطقه و ناحیه خود ایجاد کنیم تا در جریان بالا گرفتن اعتراضات عمومی بتوانیم برای منافع مشترک با یکدیگر هماهنگ، همگام و متحد باشیم و بتوانیم شبکه ی سراسری تری را ایجاد کنیم.

پس از تعیین تکلیف با ساختار سیاسی موجود، شورای سراسری کارگری که از حضور نمایندگان شوراهای محلی و ناحیه ای تشکیل میشود میتواند برای کسب مطالبات طبقاتی و نیز برای تعیین قانون و سیستم سیاسی-اجتماعی-اقتصادی جدید در جامعه اقدام کند و بدین ترتیب مدیریت و سرنوشت سیاسی جامعه را نیز به دست بگیرد.

ما کارگران میدانیم که برای کسب مطالبات زیر، چهارچوب و ساختار سیاسی موجود و هیچ کدام از جناح هایش و همچنین نیروهای سرمایه داری منطقه ای و جهانی نه تنها مناسب نیستند بلکه علیه این مطالبات هستند و در راستای منافع خودشان این مطالبات را سرکوب کرده و خواهند کرد ولی ما این مطالبات را حق بدیهی خود دانسته و برای کسب آنها اقدام میکنیم:

◀ آموزش رایگان برای تمامی افراد جامعه در تمامی سطوح ▶ بهداشت و درمان رایگان برای همه ▶ دستمزدهای مناسب و مکفی که توسط نمایندگان کارگری و برای رفع احتیاجات زندگی با استانداردهای روز نیاز است ▶ برابری کامل حقوق زنان و مردان ▶ آزادی کامل بیان، عقیده، تشکل، حزب، انجمن، اعتصاب و اعتراض مسالمت آمیز ▶ به رسمیت شناختن و قبول کردن تمامی حقوق سیاسی-اجتماعی-فرهنگی غیر فارس زبان ها به هر نحوی که شوراهای مستقل و نیروهای کارگری در آن مناطق تصمیم گرفته باشند ▶ حذف هرگونه بودجه عمومی برای آموزش و تبلیغات و موسسات مذهبی ▶ آزادی کامل پوشش برای تمام افراد جامعه ▶ جدایی کامل قوانین اجتماعی-سیاسی از دین و جدایی کامل دین از تمامی شئون حکومتی، سیاسی و اجتماعی ▶ لغو خصوصی سازی، لغو قراردادهای سفید امضا و موقت و نیز لغو شرکت های واسط و پیمانکاری ▶ بازگرداندن شرکت ها، منابع و اموال عمومی خصوصی شده و نیز ثروت های غارت شده و یا خارج شده از کشور به جامعه ▶ لغو قانون وحشیانه اعدام ▶ تامین مسکن و شغل برای تمامی افراد جامعه ▶ لغو فوری کار کودک (تمام افراد زیر 18 سال) ▶ اتخاذ سیاست عدم مداخله در جنگ و بیرون کشیدن هر امکان مادی و نیروی انسانی که در منازعات منطقه ای مشارکت داده شده است ▶ عدم وابستگی نظامی-سیاسی به نیروهای سرمایه داری منطقه ای و جهانی اعم از روسیه، آمریکا و امثالهم ▶ حق کامل برای انتخاب شدن و انتخاب کردن برای تمامی افراد بالای 18 سال بدون هیچ گونه پیش گزینش و پیش شرط ▶ برچیده هرگونه استیلای تک حزبی و حکومت فردی و امثالهم.

فعالین و پیشروان کارگری، جریانات کارگری و رسانه های کارگری در داخل و خارج کشور! فرصت و اوضاع کنونی در ایران به نحوی ست که بحران اقتصادی و نارضایتی عمومی هر روز و هر لحظه میتواند منجر به تغییرات با انواع و اقسام سناریوها و درجات مختلف دگرگونی در نظم سیاسی سرمایه داری حاکم بر ایران شود. ما از شما درخواست میکنیم هر چه هشیار تر و فعال تر به آگاهی رسانی، ترویج و تبلیغ در طبقه کارگر و نیز برای کمک به سازمانیابی های مختلف و لازم به این هدف که طبقه کارگر بتواند بیشترین اثر را بر جریانات و تحولات بگذارد و مهر خود را تا هر حدی که واقعا ممکن است بر اوضاع بزند پشتیبانی، اقدام و یاری کنید.

کارگران! اکنون وقت آن فرا رسیده که برای به دست گرفتن مدیریت سیاسی-اجتماعی-اقتصادی جامعه و برای کسب مطالبات فوق، هر چه زودتر دست به کار شده و خود را بیش از پیش سازمان دهیم؛ وقت آن است که دست اندرکار

ایجاد شوراها و کمیته های مستقل در محیط کار و زیست شده تا با ایجاد شبکه ی سراسری از این شوراها، خود را برای مدیریت جامعه آماده کنیم.

پیش به سوی ایجاد شوراهای مستقل کارگری در محیط های کار و زیست
پیش به سوی دگرگونی ساختاری در وضع موجود و به دست گرفتن مدیریت سیاسی جامعه با توان طبقاتی و کارگری
شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ایران؛ 11 اردیبهشت 1397، اول ماه مه 2018

1may.iran@gmail.com

در تدارک اول مه مه (چه باید و چه نباید کردها) - محمود قزوینی

در ایران نفس برگزاری مستقل اول ماه مه از اهمیت درجه اول برخوردار است. جدال رژیم جمهوری اسلامی با اول ماه مه به قدمت عمر خود رژیم است. از این نظر مسئله اساسی نه بر سر شکل دادن اعتراض کارگری و یا تعیین فلان مطالبه و شعار و قطعنامه، بلکه بر نفس برگزاری نمایش همبستگی طبقاتی کارگری و برگزاری وسیع و باشکوه اول ماه مه است.

در یکدهه و نیم گذشته مراسمهای اول ماه مه از شکل غیرعلنی دوره دهه ۶۰ و ۷۰ شمسی بیرون آمده و شکل علنی به خود گرفته اند. اما این مراسمها بدون استثناء محدود به شرکت فعالین کارگری و سوسیالیست بوده است. مراسمی که هر چند مورد سرکوب قرار میگیرند، اما بطور علنی برگزار میشوند. قبل از این دوره، از دهه ۶۰ تا دهه ۸۰ شمسی، اول ماه مه در میان فعالین و سوسیالیستها به شکل غیرعلنی در میان محافل خانوادگی و دوستی و همکاران برگزار میشده است.

برگزاری علنی اول ماه مه ظاهرا میبایست موجبات شرکت توده وسیعتر کارگر و مردم را فراهم آورد، اما تاکنون فعالین برگزار کننده از این وظیفه بازمانده اند. تعداد شرکت کنندگان در مراسمهای علنی این دوره در مقایسه با دوره سرکوب شدید سالهای ۶۰ و ۷۰ نه تنها تغییری مثبت را نشان نمیدهد، بلکه شاید در دوره سرکوب شدید سطح شرکت کننده در مراسمهای اول ماه مه بیشتر بود. دلایل آن را باید در سبک کار فعالین جست و جو کرد. روش فعالیت در دوره ۶۰ و ۷۰ بر زمینه درست استوار بود، یعنی بر زمینه ارتباطات خانوادگی و دوستی و شغلی. اما روش دوره ۸۰ و نود بر زمینه درست فعالیت علنی استوار نیست. فعالیت علنی به حرکت آکسیونی صرف تقلیل پیدا کرده است. مراسمهای اول ماه مه سال ۹۷ نباید به مراسمی با شرکت فعالین کارگری و سوسیالیست محدود بماند. اگر محدودیت شرکت کنندگان و مخاطبان مراسمهای سالهای گذشته را بتوان با مسئله سرکوب توجیه کرد، مراسمهای اول ماه مه سال ۹۷ را نمیتوان. چون سیطره سرکوبگری رژیم دیگر مانند گذشته نیست. اگر فعالین و دست اندکاران اول ماه مه به همان سبک کار گذشته فعالیت بچسبند، اول ماه مه امسال نیز مانند سالهای پیش محدود به فعالین باقی میماند.

۱ - قطعنامه نویسی به عنوان فعالیت عملی

یک شیوه فعالیت و ابراز وجود در اول ماه مه در ایران ظاهرا قطعنامه نویسی است که سالهاست میان تشکلهای فعالین کارگری علنی در ایران (سندیکای شرکت واحد و هفت تپه هم جمع فعالین هستند و نه تشکل توده ای) باب شده است. چندین تشکل می نشینند و قطعنامه ای را ارائه میدهند. قطعنامه آنها قطعنامه همین فعالین است. چنین قطعنامه هایی نه از نقطه نظر تبلیغاتی و نه از نقطه نظر عملی کاربردی ندارد، حتی برای خود همین فعالین و قطعنامه نویسان. قطعنامه و مطالبات بیان شده اثری در جنبش کارگری باقی نمیگذارد. نه در روز کارگر و نه در سال مربوطه. در هر حال اطلاعیه ها و یا قطعنامه ها میتوانند اعلام نظر، بیان اعتراض و بیان دیدگاه جمع و تشکل و گروهی به جامعه باشند. اما نباید صدور این اعلامیه ها و قطعنامه ها را به عنوان عمل مربوط به اول ماه مه و تدارک آن نوشت.

برگزاری تظاهرات و آکسیون

شکل دیگر ابراز وجود در اول ماه مه برگزاری تظاهرات و آکسیونهای اعتراضی است که تاکنون محدود به جمع فعالین کارگری و سوسیالیست باقی مانده است. البته امسال فعالین و دست اندکاران انتظار میکشند که این آکسیونها وسیع برگزار شود. تصور بخش اعظم تشکلهای فعالین کارگری و سوسیالیست در ایران و همچنین احزاب چپ و کمونیستی ایران این است که با توجه به تحرک توده ای دی ماه ۹۶، حتما تظاهرات اعتراضی کارگری در اول ماه مه

شکل گسترده ای صورت خواهد گرفت. برای همین در تبلیغاتشان به سمت برگزاری تظاهرات اعتراضی میروند. شیوه کار هم این است که فعالین و جمعهایی از فعالین در مقابل وزارت کار و یا خیابانی در یک شهر اعلام تظاهرات و آکسیون میکنند و امیدوارند مردم در آن شرکت کنند و آکسیون گسترده شود. تقریباً بیش از یک دهه است این تجربه به این شکل تکرار میشود و آکسیونها به جمع بسیار کوچکی از فعالین، تقریباً حدود ۲۰، ۳۰ نفر در شهر میلیونی چون تهران و شهر بزرگی چون سندانج، محدود مانده است. اینبار هم در تبلیغات گروهها و فعالین داخل ایران و احزاب سیاسی چپ همین روش را میشود بطور برجسته تری دید. مطالباتی را اعلام میکنند و یا مسئله فقر را با شدت و حدت خاصی در تبلیغاتشان بیان میکنند و فکر میکنند مردم در روز اول ماه مه به این فراخوانها پاسخ مثبت خواهند داد. تفاوتش این است که اینبار، بعد از جنبش دی ماه ۹۶، امیدواری بیشتری نزد این فعالین وجود دارد که توده های کارگر و مردم معترض در این آکسیونها شرکت کنند.

این روش تشجیع و تهییج مردم برای ایجاد حرکت اعتراضی و یا پیوستن به اعتراض نا کار است. اگر مردم به تحرک درآمده و در حال اعتراض و تظاهرات را میشود با تبلیغات صحیح و بجا "تهییج" کرد، مردمی را نمیتوان با تبلیغات و تهییج کردن به آکسیون و عمل کشاند. این سبک کار و بینشی غلط و غیرکارگری و غیراجتماعی است که بر داده های نادرستی نیز استوار میباشد. مثلاً تصور میشود چون سطح دستمزدها پایین است پس میتوان با تبلیغات و اعلام تظاهرات و آکسیون، کارگران را به اعتراض کشاند. تاکنون از چنین روشی نتیجه ای حاصل نشده است. همین روش را برای اول ماه مه هم بکار میبندند. مثلاً برای اول ماه مه مطالبه دستمزد را در محور تبلیغات قرار میدهند و با تهدید به کار فرماها و رژیم اعلام میکنند که طبقه کارگر ساکت نمیشیند و عکس العمل نشان میدهد و انتظار دارند تبلیغاتشان بگیرد. رژیم هم این تهدیدهای توخالی را جدی تلقی نمیکند، چون میدانند نه اعتراضی در کار است و نه تهدیدی در کمین.

روش مریوانیها در ۸ مارس

روش دیگر برگزاری مراسم در خارج از شهر است، که در ۸ مارس امسال توسط فعالین شهر مریوان تکرار شد. این روش برای دوره غیر علنی و سرکوب شدید مناسب بود که بر برگزاری مراسم در جمع های خانوادگی و دوستی و آشنایی استوار بود. امروز دیگر بخصوص بعد از جنبش دی ماه، این روش هیچ چیز مثبتی در خود ندارد. نمونه آن را در شهر مریوان در ۸ مارس امسال دیدیم. جمع معدودی از فعالین با پلاکاردهای قرمز در بیرون شهر جمع شده بودند و صورتهای خود را با پلاکاردها پوشانده بودند. کافی است این روش را مقایسه کنیم با روش برگزار کنندگان ۸ مارس در تهران: سخنرانی و سرود خواندن در مترو، آکسیون جلوی وزارت کار و جلسه سخنرانی و برداشتن حجابها در خیابان و....

این فعالین مریوانی (فعالین شهر مریوان از مبتکرین روشهای نو و جذاب در فعالیت اجتماعی چند سال اخیر بوده اند) برخلاف سنت اجتماعی در مریوان به شیوه غیراجتماعی و عاری از ابتکار روی آورده اند. بخصوص بعد از جنبش دی ماه این روش کاملاً باید مرده تلقی شود و کسی سراغ آن نرود.

روش سندانجها در اول ماه مه

در سندانج هر سال تظاهراتی در زمانی بسیار کوتاه برگزار میشود و به سرعت چند دقیقه پایان مییابد. این روش و تجربه آکسیونی برای یکبار کافی بود. آکسیونی مورد حمله رژیم قرار گرفت و از برگزاری آن ممانعت به عمل آمد. در سالهای بعد میبایست از این عمل اجتناب و راههایی برای برگزاری مراسم جستجو میشد تا مراسم بتواند برگزار شود. میشود دید که برای چنین مراسمی هیچ گونه تدارکی برای شرکت حتی بخش فعال کارگران و مردم دیده نمیشود. حتماً تصور برگزار کنندگان این است که در صورت ادامه یافتن آکسیون، مردم به آن میپیوندند، تصویری بس اشتباه! برگزار کنندگان و شرکت کنندگان جوانی که با شجاعت تظاهرات را برگزار میکنند، برای اجتناب از دستگیری مجبورند به سرعت محل را ترک کنند. این آکسیون تدارک ندیده، نمیتواند مردم بیشتری را وارد دایره برگزاری مراسم و خود مراسم کند. بخصوص بعد از جنبش دی ماه ۹۶ باید این روش را دور انداخت و اول ماه مه ای را تدارک دید که حداقل با شرکت وسیع فعالین کارگری و سوسیالیست، فعالین بخشهای مختلف طبقه از معلمان و پرستاران تا کارگاهها و کارخانه ها و دانش آموزان و دانشجویان و.... برگزار شود. سندانج شهری است که در دل سرکوب و اعدام دهه ۶۰ اول ماه مه های باشکوه به همراه سخنرانی و گروه سرود و... برگزار میکرد و در دهه ۸۰ روز جهانی زن به شکل باشکوه و با حضور نسبتاً گسترده در سالنهایی به همراه سخنرانیها برگزار میشد. آن سنت کجا و سبک کار امروز کجا!

باید برای اول ماه مه تدارک دید!

در تدارک اول ماه مه باید این فرض را کنار گذاشت که چون توده های کارگر و مردم زیر فشار فقر و بیکاری و گرانی هستند و به رژیم معترضند، پس میتوان با تبلیغات و تشجیع و تهییج کردن مردم و با برگزاری اعلام تظاهرات

آنها را به اعتراض و تظاهرات در اول ماه مه کشاند.

حتی تنها تظاهرات توده ای بزرگ اول ماه مه در ایران با شرکت صدها هزار نفر، یعنی اول ماه مه سال ۵۸ بر مبنای کشاندن توده های کارگر به اعتراض نبود، بلکه بر مبنای خود اول ماه مه و نمایش همبستگی و اتحاد طبقاتی بود. اول ماه مه سال ۵۸ و ۵۹ توسط کارگران رادیکال- سوسیالیست و سازمانهای چپ سازماندهی شده بودند. حتی در آن زمان اعلام صرف آکسیون و تظاهرات نمیتوانست کسی را به تظاهرات بکشاند. بلکه سازمانهای چپ و تشکلهای کارگری برای آن تدارک مفصل میدیدند.

در تدارک اول ماه مه باید وزن را بر روی خود اول ماه مه و اهمیت برگزاری آن، همبستگی طبقاتی کارگران و مردم زحمتکش، همبستگی سراسری و جهانی، گذاشت. به جای تظاهرات و آکسیونهای اعتراضی، به طرف مراسم رفت. مراسمی در محله ها و پارکها و در صورت ممکن در مراکز اصلی شهرها. مراسمی با گروه موسیقی و سخنرانی و...

در تدارک چنین مراسمی باید با بیشترین فعالین در محیطهای کارگری و دانشگاهی و... تماس گرفت و همه آنها را وارد مرحله تدارکات کرد. مثلا در تهران باید از شرکت واحدها تا معلمان و پرستاران، اتحادیه آزاد و کمیته هماهنگی تا فعالین دانشگاهی و دانش آموزی، فعالین معتمد و معترض محیط کار و محله و... وارد تدارکات شوند. تعداد انسانهایی که میتوانند وارد تدارکات شوند و خودشان و افرادی را به مراسم بیاورند به صدها و حتی هزاران نفر میرسد. مسئله این است که هسته فعال تدارک باید وسائل دخالت همه را فراهم آورد. اگر هدف نه آکسیون و تظاهرات اعتراضی، بلکه برگزاری یک مراسم باشد میشود تعداد زیادی از انسانها را وارد دایره فعالیت کرد. به جوانب فرعی (سیر داغ و پیاز داغ) مراسم بیش از هر چیزی باید اهمیت داد. گروه موسیقی، اجرای نمایشنامه، بادبادکهایی که روی آن زنده باد اول ماه مه و یا مطالبه مهمی مانند حق تشکل مستقل کارگران و... نوشته شده باشد و... دعوت از بخشهای مختلف کارگری برای شرکت و سخنرانی، غرفه های مختلف بخشهای مختلف طبقه، حالا اگر این غرفه ها حتی بتواند فقط با شرکت با لباس کار بیان شود، غرفه کودکان کار و شرکت آنها، غرفه گروههای موسیقی خیابانی و...

کار اتحادیه آزاد کارگران، کمیته هماهنگی، کانون مدافعان حقوق کارگر، فعالین کارگری جنوب و شوش و اندیمشک و فعالین شرکت واحد... این نیست که فراخوان آکسیون دهند و تلاش کنند تا دیگران در آکسیون شرکت کنند. و یا اینکه فعالین تنها برای پخش شیرینی میان همکاران صنف خود بروند (این البته در سطح محدود ابتکار خوبی است). وظیفه آنها و وظیفه دهها و صدها فعال کارگری و سوسیالیست از کارگر تا دانشجو این است که به سراغ بخشهای مختلف طبقه بروند و آنها را به تدارک و برگزاری اول ماه مه تشویق کنند و یا آنها را به مراسمی که تدارک دیده میشوند دعوت کنند. در مراسم اول ماه مه باید کارگر شلاق خورده آق دره و چارملو روی چارپایه بروند و برای دیگران از درد و رنج خود بگویند. کار مراکز فعالین کارگری در تدارک اول ماه مه این است که بروند و آنها را گیر بیاورند و قانع کنند که بیایند و حرف بزنند. در مراسم تهران و یا هر شهر دیگری باید بخشهای مختلف طبقه، شاغل و غیر شاغل، بیکاران و بی خانمانان و زنان و... نمایندگی شوند. کسانی به نمایندگی از آنها روی چارپایه بروند و سخنرانی کنند.

برای موسیقی باید به سراغ گروههای موسیقی خیابانی رفت و شرکت حداکثری آنها را فراهم آورد. آنها میتوانند با موسیقی شان و با ارتباطاتشان شرکت تعداد زیادی از افراد را فراهم آورند و خودشان با نوازندگی و خوانندگی (مهم نیست چه بنوازند و چه بخوانند، جواد بساری و آقاسی و یا جان لنون و فرهاد...) در جشن اول ماه مه شادی و روح همبستگی بدمند.

میشود همه این فعالیتها را از چشم رژیم و نیروهای امنیتی مخفی نگه داشت و در صورت مطلع شدنشان هم در این هیچ عیبی نیست که به آنها اطلاع داده شود که این یک تظاهرات و عمل اعتراضی در مقابل دولت و رژیم نیست و به تظاهرات و اعتراض هم تبدیل نمیشود، بلکه مراسم اول ماه مه است و کاری به کار دولت و رژیم هم ندارد. مهم وسیع و پرشکوه برگزار شدن مراسم است. چنین روشی دست دولت و نیروهای امنیتی را در سرکوب مراسم میندازد. نمیگویم آنها ساکت مینشینند و نظاره گر میمانند، بلکه برایشان دشوارتر میشود که یک مراسم غیراعتراضی را در این شرایط، شرایط پس از دی ماه ۹۶، سرکوب کنند.

اگر برگزاری مراسم در مرکز شهر مشکل است، تدارک خوب چنین مراسمی در یک محله و یا محله حاشیه شهر میتواند تا زمان برگزاری مراسم از چشم ماموران امنیتی رژیم مخفی بماند.

در دل سرکوب سال ۶۰ مراسمی روز کارگر بعضا در میان کارگران ساختمانی در محل ساختمانهای نیمه تمام اجرا میشد که از رژیم و نیروهای امنیتی خبری نبود. مراسمی با شرکت کارگران ساختمانی از همه نقاط ایران که در تهران کار میکردند و کارگران مهاجر افغانستانی.

مراسم در مراکز اعتراض کارگری

مراسم در مراکز کارگری که اعتراض کارگری جریان دارد متفاوت است. مثلا در هفت تپه فعالین کارگری میتوانند

مراسمی را در محله های کارگری تدارک ببینند که ضمن اینکه شرکت وسیع همه مردم و خانواده ها را فراهم میآورند، اعتراض و مطالبه آنها وجه اساسی مراسم اول ماه مه باشد. اما در آنجا هم وزن زیادی را باید به سخنرانیها و موسیقی و اجرای نمایشنامه و ابتکارات دیگر داد. در هر شهر و منطقه ای که کارگران در ماههای گذشته در اعتراض به سر برده اند، امکان برگزاری مراسم اول ماه توسط خود کارگران است. شاید در اکثر موارد باید کسانی از فعالین حالا چه از فعالین تشکلهای فعالین مانند اتحادیه آزاد و... یا دانشجویان سوسیالیست و... یا پیش بگذارند، با کارگر فعال و معتمد این بخشها تماس بگیرند و مراسم را تدارک ببینند.

نمیتوان بدون این تماسها و تدارکات مراسم برگزار کرد و انتظار داشت مردم بیایند و در مراسم شرکت کنند.

مراسم سخنرانی

مراسم سخنرانی در سالنها و بخصوص در دانشگاهها هم از ابتکارات به جا و خوبی است. دانشجویان آزادیخواه و برابری طلب در دهه ۸۰ چندین سال پیاپی در دانشگاهها مراسم سخنرانی برگزار کرده بودند. در شهرهای کوچکتر این روش کاراثر است. آنجا هم میتوان به جز سخنرانی، به جنبه های ظاهرا فرعی مراسم مانند موسیقی و سرود.... اهمیت زیاد داد.

ابتکاری نظیر ۸ مارس

در روز ۸ مارس امسال، روز جهانی زن شاهد ابتکار فوق العاده جالبی در تهران بوده ایم که میتوان از آن درس گرفت. سه زن در متروبی در تهران با سخنرانی و خواندن سرود، پیامی را به تمامی جامعه ارسال کردند که از هر نظر جالب و شورانگیز بود. اولاً برای دهها و شاید بالای صد نفر در یک مکان سخنرانی کردند، دوما سخنرانی و خواندن سرود آنها و شاید بیشتر از آن شکل بی نظیر اجرای آن انعکاس وسیع آن را در سطح جامعه بدنبال داشت. میتوان این روش را بکار گرفت. نه تنها در مترو، بلکه در هر محله و مکان ازدحام مردم میتوان به چنین ابتکاری دست زد. میتوان با یک گروه موزیک، با یک نمایشنامه، با یک سخنرانی و... مکانهای مختلف شهر را به فضای اول ماه کشاند.

اگر ما نتوانیم از شیوه سالهای گذشته، از شیوه آکسیون، از تصورات گذشته مبنی بر به اعتراض کشاندن مردم در روز کارگر دست بکشیم، دوباره همان آکسیونها و تظاهراتهای معدود فعالین را خواهیم داشت که فقط بخش معدودی در آن شرکت میکنند. تعداد کسان آماده تحمل زندان و شکنجه، آماده از دست دادن ممر درآمد و شغل، آماده آزار و اذیت قرار گرفتن دائمی در جامعه بسیار معدود است. فعالین هم نباید بقول معروف خروار خروار هزینه دهند باید روشهایی را به کار بست تا کمترین هزینه را داد. در این صورت تعداد مردم شرکت کننده هم زیاد میشود. اگر مراسم و برنامه و یا تظاهرات به فداکاری و دادن هزینه زیاد احتیاج داشته باشد، فقط افراد بسیار اندکی میتوانند به آن پیوندند. این فعالین و جمعها به همراه صدها کارگر و فعال دیگر باید نه به سمت برگزاری آکسیون اعتراضی، بلکه به سمت تدارک مراسم اول مه بروند. مراسمهای وسیع و یا مراسمی با ابتکارات ویژه.

مراسم دولتی را به حال خود رها کنیم!

برخی از فعالین داخل ایران ممکن است خود را برای دخالت در مراسم دولتی اول ماه مه و تغییر شعارها در این مراسم آماده کنند. این انتظار بدترین تدبیر و تصمیمی است که ممکن است گرفته شود. تغییر شعارهای اول ماه مه مراسمهای دولتی هیچ پیامی برای طبقه ما ندارد. کسانی که تصورشان از مراسم اول ماه مه به اعتراض کشاندن کارگر در این روز است، شاید این هم قماری نظیر دیگر قمارهای آکسیونی باشد که شانس برد آن تازه بسیار ضعیف میباشد. اما چنین قماری مناسب اول ماه مه نیست. ما برای اول ماه مه به تدارک احتیاج داریم. تدارکی که زمینه پیوند محکمی را میان فعالین کارگری و سوسیالیست و توده وسیعتری از فعالین کارگری ایجاد میکند. هدف فقط روز اول ماه مه و آکسیون آن نیست. جایگاه تدارک اول ماه مه برای فعالین کارگری و سوسیالیست به اندازه خود برگزاری مراسم مهم است. تدارک موجبات ارتباط و پیوند محکم را میان فعالین بخشهای مختلف طبقه ایجاد میکند. آکسیونیسیم موجب میشود ما حتی به تغییر شعار در دل یک مراسم دولتی دل خوش کنیم. چنین حرکتی در بهترین حالت تنها میتواند بیان اعتراض کارگران به وضعیت حاکم باشد، اما نشانی از اول ماه مه و اهداف آن بر خود ندارد. البته کیست که از اعتراض کارگران و مردم بی خبر باشد!

صرف دیدن تدارک و برگزاری مراسم اول ماه مه مستقل، بدون توجه به اینکه در این مراسم چه گفته میشود و چه خوانده میشود پیام قوی همبستگی طبقاتی دارد، اما تغییر شعار در یک مراسم دولتی تنها بیان اعتراض کارگران به وضعیت موجود است. مراسم دهه ۶۰ در یک کارگاه و کارخانه که فقط با خواندن ترانه بساری و آقاسی و پخش شیرینی در محل کار همراه بود از تغییر شعارها در یک مراسم دولتی با ارزشتر و بهتر است.

مبارزه کارگری بر زمینه سفت و محکم، بر زمینه ارتباطات داده شده در میان کارگران و فعالین کارگری استوار است. شیوه های مبارزه در جنبش کارگری با شیوه های مبارزه افشار دیگر متفاوت است. مانند مورد دستمزدها، ده سال و یا بیست سال هم سطح دستمزد مناسبی را با توجه به آمار و ارقام دقیق اعلام کنیم، اما یک مجمع از فعالین

بخشهای مختلف برای اعلام آن برگزار نکنیم، آب در هاون کوبیده ایم. ابتدا و قبل از هر آمار و ارقامی مجمع معتبر فعالین کارگری بخشهای مختلف (با توجه به عدم وجود تشکلهای کارگری) باید تشکیل شود و یا اینکه یک مرکز مهم کارگری مثل نفت و یا خودروسازی و نظر خود را در مورد مسئله سطح دستمزد در یک مجمع عمومی اعلام کند، وگرنه هیچ کاری صورت نگرفته است. چندین سال است به جای چنین کارهایی تهییج و تبلیغ نشسته است. در مورد اول ماه مه هم همینطور. تا زمانی که فعالین کارگری و سوسیالیستها برای اول ماه مه تدارک خوب نبینند، مجمع و مجمعهایی بصور مخفی و علنی برگزار نکنند، تا زمانی که به سراغ آق دره، چادرملو، هپکو، فولاد اهواز و دانشگاهها و محله ها و.... نروند و فقط به راحت ترین شیوه یعنی برگزاری آکسیون که بر فداکاری فردی استوار است روی آورند ما شاهد مراسمهایی نیستیم که شایسته اول ماه مه باشد.

محمود قزوینی
۱۶ آوریل ۲۰۱۸، ۲۷ فروردین ۹۷
ghazvini.m@gmail.com

=====

به استقبال ۱۱ اردیبهشت روز جهانی کارگر بشتابیم!

روز جهانی کارگر را به روز اتحاد برای دستمزد برابر و تامین امنیت شغلی ،

حق اعتصاب و مبارزه برای ایجاد تشکل مستقل بدل کنیم !

امیرجوهری لنگرودی

سه شنبه ۴ اردیبهشت ۱۳۹۷ برابر با ۲۴ آوریل ۲۰۱۸

به اول ماه مه نزدیک می شویم !

مبارزه وسیع و گسترده کارگران در سیر تعطیل ناپذیر خود بین دو اول ماه مه از سال ۹۶ تا به امروز، نشان داد که تمامی لایه های طبقه کارگر کشور ما از پراکندگی رنج می برد . از اینرو طبقه ما در مقابل قدرت متحد طبقات حاکم ، چاره ای جز ایجاد تشکل ندارد. تا به امروز فراخوان های گوناگون به مناسبت روز معلم و روز جهانی کارگر به شکل یک جنبش عمومی دارد از راه میرسد . این فراخوان ها در دو سو صف، صحنه آرای می کنند ! اطلاعیه های مشترک و فراخوان ها مستقل از یکطرف و ساز و کار تشکل های شبه کارگری و امنیتی خانه کارگر هم به مانند سال های پیش بالماسکه " هفته کارگر" را در دستور کار دارند .

ما امسال در شرایطی به استقبال روز جهانی کارگر می رویم که بخش کثیری از کارگران ایران با عدم دریافت حقوق های معوقه سال گذشته خود روبرویند و از دولت و کارفرما ماهها حقوق دریافت نکرده اند!

امسال در شرایطی اول ماه مه را پیش روی خود داریم که در خوشبینانه ترین حالت، ۸۵ تا ۹۰ درصد کارگران در کشور قرارداد موقت هستند و از ۱۳ میلیون یا بیشتر کارگر شاغل در کشور که سه وجه اشتغال دائم، غیر

مستمر و پروژه ای مشغول کار هستند. در این میان بیش از ۱۱ میلیون آنها، کارگران قرارداد موقت هستند، فراتر از پوشش قرارداد سفید، کارگران ما با نوع "قرار داد تضمینی" هم روبرو هستند! در این نوع قرارداد، کارگر به بنگاه های کارپایی دولت و بخش خصوصی تضمین می دهد: اگر حقوق ندهند، اعتراض نکنند - اگر بیمه نداشته باشد، اعتراض نکنند - تضمین می دهد که عضو هیچ تشکلی نشوند - از هیچ اعتصابی و اعتراضی حمایت و پشتیبانی نکنند و یا هر بلایی که عمده سرمایه بر سرشان آورند، لب فرو بندند. کارگران بدلیل هجمه این نوع قرار دادها، در اساس قدرت چانه زنی خود را از دست داده اند. این عین به بردگی کشاندن کارگران در این شرایط است. البته ما کارگران پنهانی نیز داریم که در فهرست تامین اجتماعی نبوده و اینها نیز عموماً انواع قراردادهای موقت زیر یکسال دارند.

امسال در شرایطی به ۱۱ اردیبهشت، روز جهانی کارگر نزدیک می شویم که بیکاری میلیونی در برابر ما قد کشیده و با بسته شدن کارخانه ها و کارگاهها، هر روز خیل عظیمی از کارگران به لشکر عظیم بیکاران رانده می شوند!

در شرایطی به استقبال اول ماه مه میرویم که دستمزد حداقل در ایران با توجه به محاسبات مشترک خود کارفرمایان و حضرات برگزیده شورای عالی کار در مذاکرات تعیین نرخ دستمزد امسال در اسفند ماه ۹۶، آنرا نصف سبد معیشت و یک چهارم خط فقر اعلام داشته اند!

امسال در شرایطی به خیابان می آیم که کماکان حاکمیت اسلامی هیچ یک از حقوق اولیه کارگران و دیگر شهروندان؛ بویژه حق تشکیل تشکل های مستقل و پایدار طبقات گوناگون را نمی پذیرد!

در شرایطی به طرف اول ماه مه میرویم که از چهارسوی کشور اعتصاب بازار چندین شهر در سطح کردستان، اعتراضات وسیع اعراب ساکن جنوب کشور، کشاورزان شرق اصفهان - چهارمحال و بختیاری - کرمان و به پا خاستن زنان و مردم شهر کازرون در اعتراض به تقسیمات اداری شهرستان و بخش تعطیل ناپذیر اعتراضات فولاد در اهواز - اصفهان - قزوین و کارگران شهرداری ها و معلمان حق التدریسی، لشکر وسیع بیکاران پروژه ای در سطح صنایع نفت و پتروشیمی جنوب، پیشکسوتان فولاد خوزستان و سایر نقاط، بازنشستگان و پیشکسوتان لشکری، کشوری و فرهنگی، برای همسان سازی مستمری ها و برخورداری از بیمه کارا و فراگیر خویش مدام در پیکارند و ارتش مالباختگان را نیز باید به این رودرروی ها افزود که همه آنان به همت اتحاد و همبستگی خودشان؛ به پشتوانه سازمان یابی هر چه وسیع تر مستقل و شبکه ای شان؛ با قدرت به حرکت و اقدام شان ادامه می دهند!

در شرایطی به طرف اول ماه مه میرویم که هرج و مرج سیاسی و شرایط وخیم اقتصادی و اجتماعی امروز ایران و برخورد های خشن و غیرانسانی زنان گشت ارشاد در خیابان ها و یا ماموران سد معبر شهرداری در بهم ریختن بساط دست فروشان در سطح کشور و تهاجم عنان گسیخته به سرکوب ملیتها و دراویش و بهائیان و اعمال فشار بر زنان و دهقانان و دگراندیشان و کودکان خیابانی و فعالان زیست محیطی و اعمال انواع تبعیض بین شهروندان به شکل مرکب ادامه می یابد....

به گمانم؛ چالش های سال (۹۶) نود و شش فقط از یک طریق می تواند پاسخ شایسته بگیرد و در سال ۱۳۹۷ دنبال گردد و آن هم اینستکه: از همین الان برای همگرایی هر چه وسیع تر همه بخش های نیروی رنج و کارجمعه، فعالیت و تلاش کنیم. از همین الان سعی کنیم اول ماه مه، روز جهانی کارگر امسال را به روز نمایش هر چه وسیع تر اتحاد عمل مبارزاتی همه مزد و حقوق بگیران کشور بدل سازیم و میدان را برای عوامفریبی هر ساله خانه کارگر با آن **پالماسکه کذابی "هفته کارگر"**، که از مدت ها پیش سازماندهی اش را در دستورکار خود دارند، به حال خود رهاش نگذاریم. امسال هم تجارب سال های گذشته را با غنای بیشتری برای بدل ساختن این نمایش به عرصه طرح مطالباتی واقعی کارگران بدل نماییم!

با توجه به نقش قدرتمند زنان در جنبش مطالباتی باید مسئله زنان را با مسئله کارگران گره بزنیم. در جنبش کارگری، بخش بزرگی از زنان کارگر در بازار سیاه هستند و در هیچ آماری به حساب نمی آیند. حضورشان در تمامی مبارزات، نشاندهنده نقش اساسی و آگاهی بالای شان است. دفاع از حقوق کارگران مهاجر و کودکان کار و خیابانی و تقویت مبارزات دست فروشان و جانبداران محیط زیست و همه لایه های مزد و حقوق بگیران باید بشمار آید.

امسال را با سال مبارزه ای بدل سازیم که هر صنفی با تشکل های صنفی دیگر رشته ها ارتباطاتی را ایجاد کند . باید به سمت تشکل های سراسری متحد و سازمانمند برویم . صد البته تشکل های سراسری و مستقل ثبت نشده می تواند، توان مبارزاتی کارگران را گسترش دهد. برای فعالان و سازمان گران تحرکات اعتصابی ، در شرایط سرکوب عریان رژیم ، سطحی از تلفیق سازماندهی مخفی و علنی لازم و ضروری ایست!

سال(۹۷) نود و هفت ، سال حرکت در مسیر شکل دادن به سازمانیابی تشکل مستقل کارگران بشمار می رود . سالی که بخش های هر چه بزرگ تری از اردوی بیشمار کار زیر شلاق خونین ضرورت ها به این نتیجه می رسند که جمهوری اسلامی راه حل هیچ مشکلی نیست، بلکه عامل اصلی شکل گیری تمامی مشکلات موجود هست، تنها از اینروست که جنبش مطالباتی، عقب نمی نشیند و پا به میدان عمل می گذارند.

با مبارزات پراکنده نمی توان ، توان مبارزاتی را بالا برد باید این واقعیت را بپذیریم؛ سال(۹۷) نود و هفت ، ما هستیم و نیروی اتحاد طبقاتی و جنبش مطالباتی مان که می تو اند عامل تغییر وضعیت موجود باشد. ما در این روز می توانیم خودمان و مبارزه نابرابرمان با سرمایه داری حاکم را با جنبش همبستگی بین المللی پیوند زنیم و صدای خودمان را رساتر به گوش هم طبقه ای همامان در سراسر جهان برسانیم .

باید برای شتاب بیشتر آن در آستانه اول ماه مه، روز جهانی کارگر، از همین امروز خود را سازمان بدهیم ، ما بر آنیم که تلاش و ممارست اردوی کار در جامعه برای ایجاد تشکل های مستقل صنفی و مطالباتی از حد شعار و آرزو فراتر رفته و باید برای تحقق آن مبارزه و اقدام عملی نمود. پس با تلاشی همه جانبه و آگاهانه برای دست یافتن بدان گام های عملی و تدارکاتی برداریم !